

Procedury służące wykonaniu orzeczenia

W przypadku gdy spór jest rozstrzygany sądowo z chwilą zakończenia postępowania muszą zostać dokonane dwie czynności. Pierwszą jest wydanie orzeczenia przez sąd, drugą – faktyczne jego wykonanie.

Aby zmusić drugą stronę (pozwanego lub dłużnika) do podporządkowania się orzeczeniu wydanemu na jej niekorzyść (na przykład orzeczeniu nakazującemu zapłatę), należy zwrócić się do organów egzekucyjnych. Tylko one posiadają uprawnienia pozwalające na zmuszenie dłużnika do dokonania płatności, odwołując się, w razie potrzeby, do służb porządku publicznego.

Na podstawie [rozporządzenia Bruksela I \(wersja przekształcona\)](#) regulującego uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach transgranicznych, w przypadku gdy wnioskodawca uzyskał tytuł wykonawczy wydany w państwie członkowskim Unii Europejskiej, może on zwrócić się do organów egzekucyjnych w innym państwie członkowskim, w którym na przykład znajduje się majątek dłużnika, bez konieczności wszczęcia postępowania pośredniego (rozporządzenie znosi bowiem *exequatur*). Dłużnik, wobec którego wnioskodawca chce przeprowadzić postępowanie egzekucyjne, może zwrócić się do sądu o odmowę wykonania orzeczenia. Nazwy i lokalizacja właściwych sądów i sądów, do których należy wnosić środki zaskarżenia, znajdują się tutaj.

Celem wykonania orzeczenia jest przeważnie odzyskanie określonych kwot, może jednak chodzić także o wypełnienie innych form obowiązku (obowiązku działania lub zaniechania, jak np. dostarczenie towarów lub ukończenie dzieła, czy też powstrzymanie się od bezprawnego wstępu na nieruchomości).

W transgranicznych sprawach cywilnych mogą być stosowane różne rodzaje postępowań europejskich (takie jak: [europejski nakaz zapłaty](#), [europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń](#) oraz [europejski tytuł egzekucyjny](#)). W przypadku tych wszystkich postępowań orzeczenie musi być jednak wykonane zgodnie z krajowymi zasadami i procedurami państwa członkowskiego, w którym wykonywane jest orzeczenie (na ogół tam, gdzie dłużnik przebywa lub gdzie znajduje się jego majątek).

W praktyce, aby móc zwrócić się z wnioskiem o wykonanie orzeczenia, należy posiadać nadający się do wykonania dokument (orzeczenie sądu lub akt notarialny). Postępowania egzekucyjne i prowadzące je organy (sądy, agencje windykacyjne i komornicy) są określane przez prawo krajowe państwa członkowskiego, w którym dochodzi się wykonania orzeczenia.

Aby uzyskać szczegółowe informacje krajowe, należy kliknąć na flagę kraju.

Stroną zarządza Komisja Europejska. Informacje na tej stronie nie muszą odzwierciedlać oficjalnego stanowiska Komisji Europejskiej, nie ponosi ona również odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane czy odniesienia na niej zawarte. Więcej informacji na temat praw autorskich odnoszących się do stron UE znajduje się na stronie „Informacje prawne”.

Ostatnia aktualizacja: 18/01/2019

Procedury służące wykonaniu orzeczenia - Belgia

SPIS TREŚCI

- [1 Co oznacza wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych?](#)
- [2 Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?](#)

- 3 Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?
 - 3.1 Postępowanie
 - 3.2 Główne warunki
 - 4 Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych
 - 4.1 Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?
 - 4.2 Jakie skutki mają środki egzekucyjne?
 - 4.3 Jak długo obowiązują takie środki?
 - 5 Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?
 - 6 Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?
-

1 Co oznacza wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych?

Jeżeli dłużnik nie chce zastosować się do treści orzeczenia, wierzyciel może wszcząć postępowanie egzekucyjne przed sądem; mamy wówczas do czynienia z egzekucją przymusową. Aby ją przeprowadzić, niezbędny jest tytuł egzekucyjny (art. 1386 kodeksu postępowania cywilnego), ponieważ egzekucja przymusowa wiąże się z naruszeniem osobistej sfery prawnej dłużnika. Tytułem takim będzie zazwyczaj orzeczenie lub akt notarialny. Z uwagi na konieczność poszanowania prywatności dłużnika prowadzenie egzekucji może być w pewnych okresach niemożliwe (art. 1387 kodeksu postępowania cywilnego). Egzekucję prowadzi komornik.

Egzekucję przymusową zazwyczaj stosuje się, aby odzyskać środki pieniężne, ale może służyć ona również wyegzekwowaniu wykonania określonej czynności lub powstrzymaniu się od jej wykonania.

Kolejnym istotnym elementem jest grzywna (art. 1385a kodeksu postępowania cywilnego). Grzywna jest środkiem wywierania presji na stronę, która przegrała sprawę, w celu przymuszenia jej do wykonania wyroku. W niektórych przypadkach grzywny nałożyć nie można: jeżeli dana osoba została zobowiązana do uiszczenia określonej sumy pieniężnej lub do wykonania postanowień umowy o pracę lub gdy nałożenie grzywny stanowiłoby naruszenie godności ludzkiej. Grzywnę nakłada się na podstawie osobnego tytułu, dlatego też zaden inny tytuł nie jest wymagany.

Jeżeli dana osoba została zobowiązana do zapłaty określonej sumy pieniężnej, wierzytelność egzekwuje się z majątku dłużnika i taką egzekucję określa się jako zajęcie. Należy dokonać rozróżnienia ze względu na rodzaje rzeczy podlegających zajęciu (rzeczy ruchome lub nieruchomości) oraz charakter zajęcia (zajęcie rzeczy na zabezpieczenie i zajęcie egzekucyjne). Zajęcia rzeczy na zabezpieczenie dokonuje się w sytuacjach wyjątkowych w celu objęcia rzeczy ochroną przez sąd: następuje „zamrożenie” stanu rzeczy w celu zabezpieczenia możliwości przeprowadzenia ewentualnej późniejszej egzekucji. Osoba, wobec której dokonano zajęcia, traci kontrolę nad rzeczami podlegającymi zajęciu i nie może ich sprzedać ani zbyć. W przypadku zajęcia egzekucyjnego rzeczy dłużnika zostają spieniężone, a zyski ze spieniężenia przekazuje się wierzycielowi. Wierzycielowi nie przysługują prawa do samych zajętych rzeczy, ale wyłącznie do zysków z ich spieniężenia.

Ponadto – zgodnie z art. 1445 i n. kodeksu postępowania cywilnego – sąd może wydać również nakaz zajęcia wierzytelności dłużnika znajdujących się u osoby trzeciej (zob. poniżej).

Poza przepisami dotyczącymi zwykłego zajęcia rzeczy na zabezpieczenie i zajęcia egzekucyjnego z rzeczy ruchomych i nieruchomości istnieją również przepisy szczególne dotyczące zajęcia statków żeglugi morskiej i śródlądowej (art. 1467–1480 i art. 1545–1559 kodeksu postępowania cywilnego), zajęcia rzeczy ruchomej najemcy (dzierżawcy) (art. 1461 kodeksu postępowania cywilnego), zajęcia rewindykacyjnego (art. 1462–1466 kodeksu postępowania cywilnego) oraz zajęcia niezebranych owoców i plonów (art. 1529–1538 kodeksu postępowania cywilnego). Dalsza część niniejszego opracowania będzie poświęcona wyłącznie zajęciu zwykłemu.

2 Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?

Komornicy sądowi oraz sędziowie egzekucyjni. Ci ostatni są właściwi do rozstrzygnięcia sporów związanych z wykonywaniem orzeczeń.

3 Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?

3.1 Postępowanie

2.1.1. Zajęcie rzeczy na zabezpieczenie

Dokonanie zajęcia rzeczy na zabezpieczenie wymaga co do zasady uzyskania zezwolenia sędziego egzekucyjnego i musi być uzasadnione pilnym charakterem sprawy (art. 1413 kodeksu postępowania cywilnego). Strona musi zwrócić się o udzielenie takiego zezwolenia we wniosku złożonym *ex parte* (art. 1417 kodeksu postępowania cywilnego). W tym samym wniosku nie można zwrócić się jednocześnie o dokonanie zajęcia rzeczy ruchomej i nieruchomości. Zajęcie nieruchomości zawsze wymaga złożenia odrębnego wniosku.

Sędzia egzekucyjny wydaje postanowienie najpóźniej w terminie ośmiu dni od dnia złożenia wniosku (art. 1418 kodeksu postępowania cywilnego). Sędzia może odmówić powodowi zezwolenia na dokonanie zajęcia lub udzielić mu jej w całości lub w części. Postanowienie sędziego egzekucyjnego musi zostać doręczone dłużnikowi. Postanowienie przekazuje się komornikowi sądowemu, który podejmuje następnie kroki konieczne do jego doręczenia.

Od zasady, zgodnie z którą dokonanie zajęcia wymaga uzyskania zezwolenia sędziego egzekucyjnego, istnieje jeden istotny wyjątek: każde orzeczenie samo w sobie stanowi zezwolenie na dokonanie zajęcia w celu zabezpieczenia w stosunku do rozstrzygnięć zawartych w wydanym orzeczeniu (art. 1414 kodeksu postępowania cywilnego). Również w tym przypadku musi być to uzasadnione pilnym charakterem sprawy. Orzeczenie należy po prostu przekazać komornikowi sądowemu, który podejmie kroki konieczne do zajęcia rzeczy.

Zajęcie rzeczy na zabezpieczenie może zostać przekształcone w zajęcie egzekucyjne (art. 1489–1493 kodeksu postępowania cywilnego).

2.1.2. Zajęcie egzekucyjne

A. Informacje ogólne

Zajęcia egzekucyjnego można dokonać wyłącznie na podstawie tytułu wykonawczego (art. 1494 kodeksu postępowania cywilnego). Orzeczenia i akty notarialne podlegają wykonaniu wyłącznie po okazaniu ich poświadczonego odpisu lub oryginału dokumentu opatrzonego klauzulą wykonalności, posiadającą formułę określoną w dekreście królewskim.

Orzeczenie sądu doręcza się najpierw pozwanemu (art. 1495 kodeksu postępowania cywilnego). Jeżeli tytuł egzekucyjny ma formę orzeczenia, uprzednie doręczenie jest obowiązkowe w każdym przypadku, aby powiadomić dłużnika. Jednak jeżeli tytuł egzekucyjny ma formę aktu notarialnego, jego doręczenie nie jest konieczne, ponieważ dłużnik ma świadomość istnienia tego tytułu. Bieg terminu na wniesienie środka odwoławczego rozpoczyna się w dniu doręczenia orzeczenia. Rozpoczęcie biegu terminu do wniesienia tego środka skutkuje zawieszeniem zajęcia egzekucyjnego rzeczy (ale nie zajęcia rzeczy na zabezpieczenie), jeżeli strona została zobowiązana do zapłaty określonej sumy pieniężnej. Tymczasowe wykonanie (orzeczenie opatrzone klauzulą tymczasowej wykonalności) stanowi wyjątek od ogólnej zasady, zgodnie z którą wszczęcie zwykłego postępowania odwoławczego ma skutek zawieszający.

Kolejnym krokiem, który może podjąć wierzyciel, aby przeprowadzić przymusową egzekucję, jest uzyskanie nakazu zapłaty (art. 1499 kodeksu postępowania cywilnego). Nakaz zapłaty jest pierwszą czynnością egzekucyjną przeciwko dłużnikowi i ostatnim ostrzeżeniem dla dłużnika, który na tym etapie może jeszcze uniknąć zajęcia. W przypadku rzeczy ruchomej zajęcia dokonuje się po upływie okresu oczekiwania wynoszącego jeden dzień od daty wydania nakazu zapłaty (art. 1499 kodeksu postępowania cywilnego) – w przypadku nieruchomości okres oczekiwania wynosi 15 dni (art. 1566 kodeksu postępowania cywilnego). Nakaz zapłaty musi zostać doręczony dłużnikowi i stanowi powiadomienie o zwłoce w płatności oraz żądanie uregulowania zobowiązań. Egzekucja przymusowa może zostać przeprowadzona wyłącznie w celu odzyskania kwot wskazanych w nakazie zapłaty.

Po upływie okresu oczekiwania rzeczy mogą zostać zajęte. Zajęcia dokonuje się na podstawie pisma komornika sądowego. Egzekucję przeprowadza się zatem za pośrednictwem właściwego urzędnika. Urzędnika tego traktuje się jak pełnomocnika wierzyciela; jego obowiązki zostały określone w obowiązujących przepisach i wykonuje on powierzone mu zadania pod nadzorem sądu. Spoczywa na nim odpowiedzialność umowna względem wierzyciela a także odpowiedzialność pozaumowna względem osób trzecich (zgodnie z prawem i z zastrzeżeniem ogólnego obowiązku dochowania należytej staranności).

W terminie trzech dni roboczych komornik sądowy przesyła zawiadomienie o zajęciu do centralnego rejestru zawiadomień o zajęciu, przekazie, przelewie, zbiorowym uregulowaniu zadłużenia i wniesieniu sprzeciwu (*Centraal Bestand van berichten van*

beslag, delegatie, overdracht en collectieve schuldenregeling en van protest) (art. 1390 § 1 kodeksu postępowania cywilnego). Przesłanie zawiadomienia jest konieczne zarówno w celu dokonania zajęcia rzeczy ruchomej, jak i nieruchomości. Dokonanie zajęcia egzekucyjnego rzeczy lub przeprowadzenie postępowania służącego podziałowi zysków nie jest możliwe bez wcześniejszego zapoznania się z zawiadomieniami o zajęciu figurującymi w centralnym rejestrze zawiadomień (art. 1391 § 2 kodeksu postępowania cywilnego). Zasadę tę wprowadzono, aby uniknąć zbędnych zajęć i wzmocnić zbiorowy charakter zajęcia.

B. Zajęcie egzekucyjne rzeczy ruchomej

Zajęcie egzekucyjne rzeczy ruchomej wymaga wydania nakazu zapłaty, od którego dłużnik może wnieść sprzeciw. Zajęcia dokonuje się na podstawie pisma komornika. Jest ono przede wszystkim środkiem zabezpieczającym: rzecz nie zmienia położenia i nie dochodzi do zmiany jej właściciela ani sposobu użytkowania. Zajęcia rzeczy można również dokonać w innym miejscu niż miejsce zamieszkania dłużnika oraz w pomieszczeniach osoby trzeciej.

W przypadku rzeczy ruchomej zajęcie nie ogranicza się do jednokrotnego tylko zajęcia, niemniej ponowne zajęcie tych samych rzeczy jest w praktyce pozbawione większego sensu z uwagi na związane z tym koszty. Jeżeli chodzi o proporcjonalny podział zysków ze spieniężenia rzeczy dłużnika, w podziale tym bierze udział nie tylko wierzyciel, który wystąpił z wnioskiem o dokonanie zajęcia, ale również pozostali wierzyciele (art. 1627 i nast. kodeksu postępowania cywilnego).

Z czynności zajęcia sporządza się protokół. Zajęte rzeczy spienięża się najwcześniej po upływie miesiąca od dnia doręczenia odpisu protokołu z zajęcia. Dłużnik ma w tym okresie ostatnią szansę na zapobieżenie spieniężeniu rzeczy. Termin spieniężenia należy podać do wiadomości publicznej za pomocą obwieszczeń i ogłoszeń publikowanych w prasie. Spieniężenie przeprowadza się w domu aukcyjnym lub na rynku publicznym, chyba że złożono wniosek o wyznaczenie innego, bardziej stosownego miejsca. Spieniężenia dokonuje komornik sądowy, który sporządza protokół z tej czynności i do którego należy również zebranie zysków. Następnie – w terminie 15 dni – komornik sądowy dokonuje proporcjonalnego podziału zysków (art. 1627 i nast. kodeksu postępowania cywilnego). Podział zysków odbywa się zazwyczaj polubownie, a jeżeli to niemożliwe, sprawę kieruje się do sędziego egzekucyjnego.

C. Zajęcie egzekucyjne nieruchomości (art. 1560–1626 kodeksu postępowania cywilnego)

Egzekucja rozpoczyna się od doręczenia nakazu zapłaty.

Zajęcia dokonuje się najwcześniej po upływie 15 dni, a najpóźniej – sześciu miesięcy od chwili doręczenia nakazu; w przypadku niedotrzymania tych terminów nakaz traci moc. Zajęcie należy następnie wpisać do rejestru ksiąg wieczystych w terminie 15 dni oraz doręczyć go w terminie sześciu miesięcy. Wpis zajęcia do księgi wieczystej skutkuje brakiem możliwości rozporządzania nieruchomością przez dłużnika przez maksymalnie sześć miesięcy. Niedopełnienie obowiązku wpisu zajęcia do księgi wieczystej skutkuje nieważnością zajęcia. Jeżeli chodzi o nieruchomości, to – w odróżnieniu od rzeczy ruchomych – zastosowanie ma zasada wyłącznie jednokrotnego zajęcia (nieruchomość, która została już wcześniej zajęta, nie może podlegać ponownemu zajęciu).

Ostatni etap to złożenie do sędziego egzekucyjnego wniosku o wyznaczenie notariusza do obsługi spieniężenia zajętych rzeczy i ustalenia porządku zaspokajania wierzycieli. Dłużnik może wnieść do sędziego egzekucyjnego sprzeciw na czynności podejmowane przez wyznaczonego notariusza. Szczegółowe zasady spieniężania rzeczy są wyraźnie określone w przepisach prawa (zob. art. 1582 i nast. kodeksu postępowania cywilnego). Spieniężenie ma zazwyczaj charakter publiczny, ale na wniosek sędziego lub wierzyciela zajmującego dopuszcza się możliwość przeprowadzenia sprzedaży prywatnej. Zyski ze spieniężenia dzieli się następnie pomiędzy poszczególnych wierzycieli zgodnie z przyjętym porządkiem zaspokajania wierzytelności (zob. art. 1639–1654 kodeksu postępowania cywilnego). Spory dotyczące porządku zaspokajania wierzycieli kieruje się do sędziego egzekucyjnego.

2.1.3. Zajęcie wierzytelności dłużnika znajdującej się u osoby trzeciej

Zajęcie wierzytelności dłużnika znajdującej się u osoby trzeciej to zajęcie wierzytelności, którą dłużnik posiada wobec tej osoby (np. wynagrodzenia dłużnika u jego pracodawcy). W ten sposób osoba trzecia staje się tzw. trzeciodłużnikiem wierzyciela występującego o dokonanie zajęcia. Takiego zajęcia (*beslag onder derden*) nie należy utożsamiać z zajęciem rzeczy należącej do dłużnika, która znajduje się w pomieszczeniach osoby trzeciej (*beslag bij derden*).

Wierzytelność leżąca u podstaw zajęcia to wierzytelność wierzyciela występującego o dokonanie zajęcia wobec dłużnika, którego majątek podlega zajęciu. Wierzytelność podlegająca zajęciu to wierzytelność, którą ma osoba, przeciwko której skierowane jest zajęcie, względem osoby trzeciej / trzeciodłużnika.

Szczegółowe zasady dotyczące dokonywania zajęcia wierzytelności znajdującej się u osoby trzeciej można znaleźć w art. 1445–1460 kodeksu postępowania cywilnego (zajęcie rzeczy na zabezpieczenie) i w art. 1539–1544 kodeksu postępowania cywilnego (zajęcie egzekucyjne rzeczy).

2.1.4. Koszty

W przypadku zajęcia należy pokryć nie tylko koszty sądowe, ale także koszty komornicze. Wysokość opłat należnych za usługi urzędowe świadczone przez komorników sądowych jest określona w dekreście królewskim z dnia 30 listopada 1976 r. w sprawie ustalenia stawek wynagrodzenia za czynności dokonywane przez komorników sądowych w sprawach cywilnych i gospodarczych oraz wysokości innych świadczeń (*Koninklijk Besluit van 30 november 1976 tot vaststelling van het tarief voor akten van gerechtsdeurwaarders in burgerlijke en handelszaken en van het tarief van sommige toelagen*) (zob. Federalna Służba Publiczna Wymiaru Sprawiedliwości (*Service public fédérale Justice / Federale Overheidsdienst Justitie*)).

3.2 Główne warunki

A. Zajęcie rzeczy na zabezpieczenie

Każdy, kto przed sądem dochodzi określonego rodzaju wierzytelności może zwrócić się o dokonanie zajęcia rzeczy na zabezpieczenie, niezależnie od wartości rzeczy będących przedmiotem zajęcia i kwoty wierzytelności (zob. art. 1413 kodeksu postępowania cywilnego).

Pierwszym warunkiem wstępnym dokonania takiego zajęcia jest pilny charakter sprawy: wypłacalność dłużnika musi być zagrożona, co z kolei musi przekładać się na ryzyko braku możliwości późniejszej sprzedaży składników jego majątku. Na podstawie obiektywnych kryteriów sąd rozstrzyga, czy warunek ten jest spełniony. Sprawa musi mieć charakter pilny nie tylko w chwili dokonywania zajęcia, ale także w chwili przeprowadzania oceny celowości dalszego utrzymywania zajęcia. Istnieje kilka wyjątków od tej zasady: zajęcie w przypadku fałszerstwa, zajęcie w związku z zadłużeniem z weksla oraz wykonanie orzeczenia zagranicznego.

Drugim warunkiem dokonania zajęcia rzeczy na zabezpieczenie jest posiadanie wierzytelności przez dochodzącego jej. Jeżeli wierzytelność jest wymagana, musi spełniać określone warunki (art. 1415 kodeksu postępowania cywilnego): musi mieć ostateczny (nie warunkowy) charakter, musi być wymagalna (dotyczy również gwarancji na poczet przyszłych wierzytelności) i musi być ustalona (jej kwota została określona lub daje się określić). Natomiast charakter i kwota wierzytelności pozostają bez znaczenia. Sędzia egzekucyjny rozstrzyga, czy wspomniane warunki są spełnione, niemniej podjęte przez niego rozstrzygnięcie nie jest wiążące dla sądu, który będzie następnie rozpoznawał daną sprawę.

Po trzecie, dochodzący zajęcia rzeczy na zabezpieczenie musi być uprawniony do wystąpienia z takim wnioskiem. Wystąpienie z wnioskiem o dokonanie zajęcia stanowi czynność kontrolną (a nie czynność polegającą na wykonaniu prawa), którą – w razie konieczności – może podjąć pełnomocnik procesowy.

Zezwolenie sędziego egzekucyjnego jest wymagane, chyba że powód uzyskał już stosowne orzeczenie (zob. powyżej). Uzyskanie zezwolenia sędziego egzekucyjnego nie jest jednak wymagane w przypadku zajęcia wierzytelności dłużnika znajdującej się u osoby trzeciej lub zajęcia rzeczy ruchomej najemcy (dzierżawcy) ani w przypadku, gdy wierzyciel dysponuje już orzeczeniem sądu (art. 1414 kodeksu postępowania cywilnego: każde orzeczenie stanowi tytuł egzekucyjny). Akt notarialny również stanowi tytuł egzekucyjny.

B. Zajęcie egzekucyjne

Tytuł egzekucyjny jest wymagany również w przypadku zajęcia egzekucyjnego (art. 1494 kodeksu postępowania cywilnego). Tytuł egzekucyjny może mieć postać orzeczenia sądu, dokumentu urzędowego, środka przymusu egzekucyjnego wydanego przez organ podatkowy, orzeczenia zagranicznego, któremu udzielono *exequatur* itp.

Wierzytelność musi być precyzyjnie wskazana w dokumencie, który spełnia określone kryteria. Podobnie jak w przypadku zajęcia rzeczy na zabezpieczenie, wierzytelność musi być pewna, ustalona i wymagalna. Art. 1494 § 2 kodeksu postępowania cywilnego stanowi, że zajęcie dokonane w celu otrzymania płatności należnych środków w ratach będzie obejmowało również przyszłe raty w miarę ich zapadalności.

Tytuł musi być również aktualny. Sędzia egzekucyjny nie uzna tytułu za aktualny, jeżeli wierzyciel występujący o dokonanie zajęcia wycofa swoje roszczenie lub jeżeli całość lub część wierzytelności wygaśnie (z uwagi na jej przedawnienie bądź spłatę lub uregulowanie jej w inny sposób).

4 Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych

4.1 Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?

A. Informacje ogólne

Zajęciu mogą podlegać wyłącznie rzeczy ruchome i nieruchomości będące własnością dłużnika. Rzeczy, które należą do osoby trzeciej, nie podlegają zajęciu, przy czym bez znaczenia jest fakt, w którym posiadaniu w danym momencie znajdują się rzeczy dłużnika. Dlatego też dopuszcza się możliwość zajęcia rzeczy znajdujących się w pomieszczeniach osoby trzeciej, z zastrzeżeniem uzyskania zezwolenia sądu (art. 1503 kodeksu postępowania cywilnego).

Wierzyciel może co do zasady odzyskać dług wyłącznie z majątku będącego obecnie własnością dłużnika. Zajęcie majątku, który wcześniej należał do dłużnika, jest możliwe wyłącznie wówczas, gdy dłużnik w nieuczciwy sposób doprowadzi do swojej niewypłacalności. Zajęcie przyszłych składników majątku jest również zasadniczo wykluczone, z wyjątkiem wierzytelności przyszłych.

W przypadku zajęcia rzeczy na zabezpieczenie osoba, wobec której dokonano zajęcia, co do zasady zachowuje prawo do rozporządzania dochodem uzyskiwanym z tej rzeczy. Jeżeli chodzi natomiast o zajęcie egzekucyjne rzeczy, dochód taki również podlega zajęciu oraz przekazaniu zajmującemu wierzycielowi.

Choć dopuszcza się możliwość zajęcia współwłasności, w takim przypadku przymusowa sprzedaż majątku zostaje wstrzymana do chwili zniesienia współwłasności (zob. na przykład art. 1561 kodeksu postępowania cywilnego). W odniesieniu do małżonków stosuje się przepisy szczególne.

B. Rzeczy podlegające zajęciu

Aby rzeczy mogły zostać zajęte, muszą podlegać zajęciu. Niektóre rzeczy są wyłączone z zajęcia. Wyłączenie rzeczy z zajęcia musi wynikać z przepisów ustawowych, z charakteru danej rzeczy lub z faktu, że ma ona ścisły związek osobisty z osobą dłużnika. Nie dopuszcza się na przykład możliwości wyłączenia rzeczy z zajęcia z uwagi na ich przeznaczenie. W związku z powyższym zajęciu nie podlegają następujące rzeczy:

- rzeczy wymienione w art. 1408 kodeksu postępowania cywilnego. Ograniczenie to zostało wprowadzone w celu zapewnienia dłużnikowi i członkom jego rodziny godziwych warunków życia;
- rzeczy, których nie można sprzedać, a zatem bezwartościowe dla wierzyciela;
- rzeczy niezbywalne z uwagi na ich niezwykle silny związek z osobą dłużnika;
- rzeczy wyłączone z zajęcia na mocy przepisów szczególnych (np. dochód i wynagrodzenie małoletnich, nieopublikowane książki i utwory muzyczne, dochody uzyskiwane przez więźniów z tytułu wykonywania prac więziennych);
- wynagrodzenie (zajęcie płacy) i podobne wierzytelności zazwyczaj kwalifikują się do zajęcia wyłącznie w ograniczonym zakresie (zob. art. 1409, art. 1409a i art. 1410 § 1 kodeksu postępowania cywilnego). Dotyczy to na przykład świadczeń alimentacyjnych zasądzonych przez sąd na rzecz małżonka nieponoszącego winy za rozkład pożycia. Jednakże niektóre płatności, takie jak dochód minimalny, są całkowicie wyłączone z zajęcia (zob. art. 1410 § 2 kodeksu postępowania cywilnego). Ograniczenia możliwości dokonania zajęcia nie mają jednak zastosowania w przypadku wierzycieli dochodzących roszczeń z tytułu zobowiązań alimentacyjnych, ponieważ ich wierzytelności są traktowane priorytetowo (zob. art. 1412 kodeksu postępowania cywilnego).

W przeszłości państwo dysponowało immunitetem uniemożliwiającym podjęcie przeciwko niemu czynności egzekucyjnych, przez co zajęcie składników majątku państwowego było niemożliwe. Obecnie, w rezultacie przyjęcia art. 1412bis kodeksu postępowania cywilnego, sytuacja ta nieco się zmieniła.

Istnieją również przepisy szczególne regulujące kwestie związane z dokonywaniem zajęcia statków morskich i powietrznych (jeżeli chodzi o zajęcie rzeczy na zabezpieczenie, zob. art. 1467–1480 kodeksu postępowania cywilnego; jeżeli chodzi o zajęcie egzekucyjne rzeczy, zob. art. 1545–1559 kodeksu postępowania cywilnego).

C. *Kantonnement* (kaucja)

W przypadku zajęcia rzeczy zajęcie zazwyczaj obejmuje rzecz rozumianą jako całość, nawet jeżeli wartość tej rzeczy przekracza kwotę wierzytelności. Sytuacja taka jest niezwykle niekorzystna dla dłużnika, ponieważ dana rzecz staje się dla niego całkowicie niedostępna. Dlatego też ustawodawca belgijski przewidział możliwość złożenia kaucji sądowej (*kantonnement*): dłużnik wnosi określoną kwotę pieniężną, w zamian za co odzyskuje prawo do rozporządzania danym składnikiem majątku (zob. art. 1403–1407a kodeksu postępowania cywilnego).

4.2 Jakie skutki mają środki egzekucyjne?

A. Zajęcie

Z chwilą zajęcia rzeczy dłużnik traci prawo do rozporządzania nimi. Zajęcie nie skutkuje jednak uprzywilejowaniem wierzyciela występującego o dokonanie zajęcia. Pozbawienie dłużnika prawa do rozporządzania rzeczami oznacza, że dłużnik nie może już zbywać ani obciążać rzeczy. Rzeczy pozostają jednak w posiadaniu dłużnika. W praktyce sytuacja dłużnika nie zmienia się; sytuacja prawna jest jednak inna.

Sankcją za naruszenie zakazu rozporządzania rzeczami jest to, że czynności podejmowane przez osobę, wobec której dokonano zajęcia, nie są wiążące dla wierzyciela występującego o dokonanie zajęcia.

Zakaz ten ma jednak jedynie charakter względny, tj. obowiązuje wyłącznie w zakresie, w jakim jest korzystny dla wierzyciela występującego o dokonanie zajęcia. Pozostali wierzyciele muszą nadal znosić wahania wartości składników majątku dłużnika. Mogą oni jednak w łatwy sposób przyłączyć się do zajęcia, które zostało już zarządzone przez sąd.

Pozbawienie dłużnika prawa do rozporządzania rzeczami stanowi pierwszy etap procesu spieniężenia składników majątku. Rzeczy zostają objęte nadzorem sądu. Z tego względu zajęcie egzekucyjne rzeczy pełni również w pierwszej instancji funkcję zabezpieczającą.

B. Zajęcie wierzyciela dłużnika znajdującej się u osoby trzeciej

Ten rodzaj zajęcia pozbawia osobę, wobec której dokonuje się zajęcia, kontroli nad całą zajętą wierzyciela, niezależnie od jej wartości stanowiącej podstawę zajęcia. Osoba trzecia, u której dokonano zajęcia wierzyciela dłużnika, może dokonać płatności częściowej (*kantonneren*). Czynności niweczające roszczenie są bezskuteczne wobec wierzyciela występującego o dokonanie zajęcia. Po zajęciu wierzyciela dłużnika znajdującej się u osoby trzeciej wierzyciel występujący o dokonanie zajęcia i osoba trzecia, u której dokonano zajęcia wierzyciela dłużnika, nie mogą już zawrzeć ugody.

4.3 Jak długo obowiązują takie środki?

A. Zajęcie rzeczy na zabezpieczenie

Zajęcie rzeczy na zabezpieczenie jest ważne maksymalnie trzy lata. W przypadku zajęcia rzeczy ruchomej i zajęcia wierzyciela dłużnika znajdującej się u osoby trzeciej ten trzyletni okres rozpoczyna bieg w dniu wydania postanowienia lub nakazu (art. 1425 i 1458 kodeksu postępowania cywilnego). W przypadku zajęcia nieruchomości wspomniany trzyletni okres rozpoczyna bieg w dniu dokonania stosownego wpisu w księdze wieczystej (art. 1436 kodeksu postępowania cywilnego).

Z uzasadnionych względów okres ten może zostać przedłużony (art. 1426, 1459 i 1437 kodeksu postępowania cywilnego).

B. Zajęcie egzekucyjne

W przypadku egzekucyjnego zajęcia rzeczy tylko nakaz poprzedzający zajęcie podlega maksymalnemu okresowi ważności. Jeżeli chodzi o ten rodzaj zajęcia, okres ten wynosi dziesięć lat w przypadku rzeczy ruchomej (termin zwykły z uwagi na brak przepisów szczególnych) oraz sześć miesięcy w przypadku nieruchomości (art. 1567 kodeksu postępowania cywilnego). W przypadku zajęcia statków okres ten wynosi jeden rok (art. 1549 kodeksu postępowania cywilnego).

5 Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?

A. Zajęcie rzeczy na zabezpieczenie

Jeżeli sędzia egzekucyjny odmówi udzielenia zezwolenia na dokonanie zajęcia rzeczy na zabezpieczenie, wnioskodawca (tj. wierzyciel) może wnieść odwołanie na to rozstrzygnięcie do sądu apelacyjnego w terminie jednego miesiąca. Jest to postępowanie bez udziału drugiej strony (*ex parte*). Jeżeli po rozpoznaniu odwołania sąd udzieli zezwolenia na dokonanie zajęcia, dłużnik może wytoczyć powództwo osoby trzeciej przeciwko temu rozstrzygnięciu (zob. art. 1419 kodeksu postępowania cywilnego).

Jeżeli sędzia egzekucyjny udzieli zezwolenia na dokonanie zajęcia rzeczy na zabezpieczenie, dłużnik lub dowolna inna zainteresowana strona może wytoczyć powództwo osoby trzeciej przeciwko temu rozstrzygnięciu. Powództwo takie należy wytoczyć w terminie jednego miesiąca przed sądem, który wydał to rozstrzygnięcie. Sąd orzeka następnie w postępowaniu kontrydiktoryjnym. Wytoczenie powództwa osoby trzeciej zasadniczo nie ma skutku zawieszającego (zob. art. 1419 i 1033 kodeksu postępowania cywilnego).

W przypadku gdy zajęcia rzeczy na zabezpieczenie można dokonać bez zezwolenia sądu, dłużnik może zaskarżyć zajęcie, zwracając się do sędziego egzekucyjnego o uchylenie zajęcia (art. 1420 kodeksu postępowania cywilnego). Jest to postępowanie opozycyjne wobec zajęcia, które toczy się jak postępowanie zabezpieczające, jeżeli to konieczne – z zastosowaniem grzywny. Podstawą roszczenia może być brak pilnego charakteru sprawy (Cass. 14 września 1984 r., Arr. Cass. 1984–85, 87).

W przypadku zmiany okoliczności osoba, wobec której dokonano zajęcia, (wzywając wszystkie strony do stawienia się przed sędzią egzekucyjnym) albo wierzyciel występujący o dokonanie zajęcia (składając wniosek) mogą zwrócić się do sędziego egzekucyjnego o zmianę lub uchylenie zajęcia.

B. Zajęcie egzekucyjne

Dłużnik może wnieść sprzeciw od nakazu zapłaty, kwestionując tym samym jego ważność. Nie ustanowiono żadnego ustawowego terminu na wniesienie takiego sprzeciwu – sprzeciw ten nie ma również skutku zawieszającego. Przesłanki uzasadniające wniesienie sprzeciwu obejmują wystąpienie błędów formalnych oraz złożenie wniosku o przyznanie okresu zawieszenia spłaty (jeżeli tytułem egzekucyjnym jest akt notarialny).

Dłużnik może wnieść do sędziego egzekucyjnego sprzeciw wobec sprzedaży rzeczy będących jego własnością, ale taki sprzeciw również nie ma skutku zawieszającego.

Wierzyciele inni niż wierzyciel występujący o dokonanie zajęcia mogą wnieść sprzeciw wobec ceny sprzedaży, ale nie wobec samej sprzedaży.

Osoba trzecia utrzymująca, że jest właścicielem rzeczy podlegających zajęciu, również może wnieść sprzeciw do sędziego egzekucyjnego (art. 1514 kodeksu postępowania cywilnego). Jest to roszczenie o zwrot. Sprzeciw ma skutek zawieszający.

Strona występująca o wykonanie orzeczenia otrzymuje tylko jeden poświadczony jego odpis. Odpis ten wydaje sekretariat sądu po wniesieniu stosownej opłaty (opłata za wydanie odpisu).

Klauzula wykonalności:

„My, Filip, Król Belgów,

oznajmiamy wszystkim obecnym i przyszłym obywatelom, co następuje:

- polecamy i nakazujemy wszystkim komornikom wykonanie niniejszego orzeczenia, wyroku, postanowienia, nakazu lub aktu;
- nakazujemy naszym prokuratorom generalnym i prokuratorom królewskim przed sądami pierwszej instancji wykonanie niniejszego dokumentu, a wszystkim funkcjonariuszom i urzędnikom organów publicznych – udzielenie wsparcia, jeżeli wymagają tego od nich przepisy prawa;
- w dowód czego niniejsze orzeczenie, wyrok, postanowienie nakaz lub akt został podpisany i opatrzony pieczęcią sądu lub notariusza”.

W kwestiach związanych z czynnościami egzekucyjnymi dotyczącymi orzeczenia lub aktu komornik sądowy odpowiada przed sędzią egzekucyjnym. W kwestiach związanych z etyką zawodową komornik sądowy odpowiada przed prokuraturą oraz okręgową izbą komorniczą.

Wydział ksiąg wieczystych właściwy dla miejsca położenia się rzeczy (art. 1565 kodeksu postępowania cywilnego) udziela informacji na temat nieruchomości, np. na temat związanych z własnością i hipotek ustanowionych na danej nieruchomości.

Oznacza to udział wszystkich stron postępowania.

6 Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?

Kodeks postępowania cywilnego zawiera różne przepisy dotyczące rzeczy niepodlegających zajęciu (art. 1408–1412c kodeksu postępowania cywilnego).

Wierzyciele nie mogą prowadzić egzekucji z określonych rzeczy ruchomych materialnych niezbędnych w życiu codziennym osobie, wobec której dokonuje się zajęcia, i członkom jej rodziny; rzeczy potrzebnych do prowadzenia działalności zawodowej; lub rzeczy niezbędnych tej osobie lub dzieciom pozostającym na jej utrzymaniu, zamieszkującym pod tym samym adresem, do kontynuowania nauki lub szkolenia (zob. art. 1408 kodeksu postępowania cywilnego). Wynagrodzenie za pracę i z tytułu prowadzenia innego rodzaju działalności jest częściowo zwolnione z zajęcia, podobnie jak zasiłki, renty i emerytury oraz inne źródła dochodu.

Progi całkowitego lub częściowego zwolnienia z zajęcia określone są w art. 1409 § 1 kodeksu postępowania cywilnego i co roku podlegają indeksacji. Progrywne stawki kwot podlegających zajęciu lub przeniesieniu zwiększają się, jeżeli dłużnik posiada dzieci pozostające na jego utrzymaniu.

Co do zasady orzeczenia sądowe podlegają ogólnemu terminowi przedawnienia wynoszącemu 10 lat.

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Ostatnia aktualizacja: 03/08/2017

Procedury służące wykonaniu orzeczenia - Bułgaria

SPIS TREŚCI

- 1 [Co oznacza wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych?](#)
- 2 [Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?](#)
- 3 [Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?](#)
 - 3.1 [Postępowanie](#)
 - 3.2 [Główne warunki](#)
- 4 [Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych](#)
 - 4.1 [Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?](#)
 - 4.2 [Jakie skutki mają środki egzekucyjne?](#)
 - 4.3 [Jak długo obowiązują takie środki?](#)
- 5 [Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?](#)
- 6 [Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?](#)

1 Co oznacza wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych?

Egzekucja to ostatni etap w sądowym postępowaniu procesowym. Jej istotą jest możliwość żądania przez wierzyciela, który uzyskał korzystny wyrok, aby właściwy organ egzekucyjny, w ramach swoich kompetencji, podjął wszelkie dostępne prawnie kroki w celu zaspokojenia roszczenia.

Prawo do prowadzenia egzekucji opiera się na istnieniu nadającą się do egzekucji wierzytelność, która nie została dobrowolnie zaspokojona, oraz na mechanizmie umożliwiającym egzekucję tej wierzytelności.

Środki egzekucyjne obejmują:

- zajęcie rzeczy ruchomej;
- zajęcie nieruchomości;
- inwentaryzację i oszacowanie majątku;
- spieniężenie nieruchomości na licytacji publicznej;
- zajęcie rachunku bankowego dłużnika;
- zajęcie pojazdu;
- przywrócenie władztwa;
- konfiskatę majątku ruchomego;
- egzekucję z praw udziałowych w spółce;
- egzekucję obowiązku wydania dziecka;

- egzekucję z majątku małżeńskiego.

2 Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?

W Bułgarii występują dwa rodzaje organów egzekucyjnych (komorników):

1. Komornicy państwowi
2. Komornicy prywatni.

Status komorników prywatnych reguluje ustawa o prywatnej egzekucji sądowej (Zakon za chastnoto sadebno izpalnenie (ZChSI)). Zgodnie z art. 2 tej ustawy komornik prywatny to funkcjonariusz, któremu państwo powierzyło prowadzenie egzekucji wierzytelności prywatnych.

3 Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?

3.1 Postępowanie

Art. 404 kodeksu postępowania cywilnego (Grazhdanski protsesualen kodeks (GPK)) stanowi, że postępowanie egzekucyjne można wszcząć na podstawie:

1. - prawomocnego wyroku lub zarządzenia; wyroku sądu odwoławczego; zarządzenia egzekucyjnego; ugody sądowej; nadającego się do egzekucji wyroku lub zarządzenia lub zarządzenia, któremu nadano tymczasową lub natychmiastową klauzulę wykonalności; oraz wyroku sądu arbitrażowego i ugody zatwierdzonej przez taki sąd;
2. - wyroku, aktu i ugody sądowej wydanej przez sąd innego państwa, jeżeli podlegają one wykonaniu bez konieczności prowadzenia dalszego postępowania;
3. - wyroku, aktu i ugody sądowej wydanej przez sąd innego państwa oraz wyroku i ugody wydanej i zatwierdzonej przez sąd arbitrażowy innego państwa, jeżeli nadano im klauzulę wykonalności w Bułgarii.

Zgodnie z art. 405 GPK tytuł wykonawczy wydaje się na pisemny wniosek, bez konieczności doręczenia jego kopii dłużnikowi.

W myśl art. 405 ust. 2 GPK następujące sądy są właściwe do rozpoznawania tych wniosków:

- w przypadkach, o których mowa w art. 404 ust. 1 GPK sąd pierwszej instancji, przed którym toczyło się postępowanie i który wydał zarządzenie egzekucyjne oraz, jeżeli akt posiada klauzulę natychmiastowej wykonalności, sąd, który wydał wyrok lub zarządzenie egzekucyjne;
- w przypadkach, o których mowa w art. 404 ust. 2 i 3 GPK sąd właściwy w sprawie udzielenia egzekucji;
- w odniesieniu do wyroków wydanych przez krajowe sądy arbitrażowe oraz ugód zatwierdzonych przez te sądy w postępowaniu arbitrażowym jest to sąd dla miasta Sofii (Sofiyski Gradski Sad).

Rozstrzygnięcie w przedmiocie przyjęcia bądź odrzucenia wniosku o nadanie tytułu wykonawczego może być zaskarżone w terminie dwóch tygodni (art. 407 GPK).

Prawo bułgarskie dopuszcza możliwość wniesienia o nadanie tytułu wykonawczego przez stronę niebędącą adwokatem, w tym przez stronę, która dochodzi egzekucji lub jej przedstawiciela (którym może być adwokat). Aby uzyskać tytuł wykonawczy, nie jest konieczne spełnienie określonych wymogów formalnych.

Koszty egzekucyjne określa taryfikator opłat i kosztów zawarty w ustawie o prywatnej egzekucji sądowej (Dziennik Urzędowy nr 35 /2006).

3.2 Główne warunki

Aby uruchomić postępowanie egzekucyjne, strona zainteresowana musi złożyć stosowny wniosek do komornika państwowego albo prywatnego, załączając tytuł wykonawczy lub inny akt, na podstawie którego można prowadzić egzekucję. We wniosku należy wskazać preferowany sposób prowadzenia egzekucji, który może podlegać zmianom w toku postępowania (art. 426 GPK).

Właściwość komorników reguluje art. 427 GPK.

Do komornika należy wezwanie dłużnika na piśmie, aby ten uregulował należność dobrowolnie, na co dłużnik ma dwa tygodnie od dnia otrzymania wezwania. Wezwanie zawiera pouczenie, zgodnie z którym nieuregulowanie tej należności będzie rodziło konsekwencje w postaci wszczęcia egzekucji. W wezwaniu należy również wskazać, jakiego rodzaju środki egzekucji zostały zastosowane. Do wezwania załącza się kopię tytułu wykonawczego. Wzywając dłużnika do uregulowania należności, komornik

winien również wskazać datę sporządzenia inwentaryzacji majątku oraz, jeżeli egzekucja dotyczy majątku nieruchomości, przesłać zawiadomienie o zajęciu do rejestru nieruchomości.

Komornik protokołuje wszystkie swoje czynności w ramach prowadzonej egzekucji.

Jeżeli w toku egzekucji sposób prowadzenia egzekucji zmienił się, komornik ma obowiązek poinformować o tym dłużnika na piśmie (art. 428 GPK).

Jeżeli chwili wszczęcia postępowania egzekucyjnego dłużnik nie ma stałego ani aktualnego adresu, sędzia okręgowy, działając na podstawie wniosku wierzyciela, wyznacza temu dłużnikowi kuratora ad hoc (art. 430 GPK).

4 Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych

4.1 Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?

Egzekucję można prowadzić do następujących przedmiotów majątkowych dłużnika:

- rzeczy ruchome;
- wynagrodzenie;
- dochody z nieruchomości, w tym czynsz z najmu itd.
- środki na rachunkach bankowych;
- nieruchomości;
- akcje i obligacje wyemitowane przez podmioty gospodarcze;
- przedmioty ruchomego i nieruchomego majątku, w tym przedmioty majątku małżeńskiego.

Zgodnie z art. 442 GPK wierzyciel może dochodzić egzekucji względem każdego przedmiotu i każdej wierzytelności dłużnika.

Art. 444 GPK stanowi, że niedopuszczalne jest prowadzenie egzekucji względem:

- przedmiotów codziennego należącego do dłużnika i jego rodziny, zgodnie z wykazem przyjętym przez radę ministrów (Ministerski savet);
- żywności niezbędnej do wyżywienia dłużnika i jego rodziny przez okres jednego miesiąca lub, w przypadku rolników, do czasu kolejnych żniw lub tym podobnych zbiorów innych produktów rolnych;
- zapasów paliwa niezbędnego do ogrzewania, gotowania i dostarczania światła przez okres trzech miesięcy;
- maszyn i wyposażenia niezbędnego dłużnikowi do dalszego wykonywania rzemiosła lub działalności zawodowej;
- części gruntów stanowiących własność dłużnika (do 0,5 ha w przypadku upraw winorośli i innych gruntów uprawnych oraz do 3 ha gruntów ogólnego przeznaczenia, wraz z maszynami i narzędziami, zapasami nawozów, środkami ochrony roślin i nasionami przeznaczonymi do zasiewu na okres jednego roku);
- w przypadku hodowców zwierząt gospodarskich obejmuje to bydło wykorzystywane do pracy, w szczególności dwie sztuki bydła pociągowego, krowę, po pięć sztuk owiec i kóz, dziesięć ulów i tyleż sztuk drobiu domowego, wraz z paszami niezbędnymi do ich nakarmienia aż do czasu kolejnych żniw lub wypasu;
- mieszkania należącego do dłużnika, jeżeli dłużnik i członkowie jego rodziny nie mają innego mieszkania, niezależnie od tego, czy dłużnik tam zamieszkuje. Jeżeli powierzchnia tego mieszkania przewyższa potrzeby mieszkaniowe dłużnika i jego rodziny, zgodnie ze specjalnym rozporządzeniem rady ministrów, spienięża się udział w tym mieszkaniu, o ile spełnione są warunki określone w art. 39 ust. 2 ustawy o własności (Zakon za sobstvenostta);
- inne przedmioty i wierzytelności zgodnie z prawem wyłączone spod egzekucji.

4.2 Jakie skutki mają środki egzekucyjne?

Wzywając dłużnika do uregulowania należności, komornik winien również wskazać datę inwentaryzacji majątku oraz, jeżeli egzekucja dotyczy majątku nieruchomości, przesłać zawiadomienie o zajęciu do rejestru nieruchomości.

Zajęcie majątku ruchomego lub wierzytelności wymaga inwentaryzacji.

Zajęcie i konfiskata wywołują następujące skutki względem dłużnika:

Od chwili zastosowania tych środków dłużnik nie może rozporządzać swoim majątkiem (ruchomym lub nieruchomości) ani wierzytelnościami, ani, pod rygorem wszczęcia przeciwko niemu postępowania karnego, zmieniać, pogarszać lub niszczyć składników tego majątku. Skutki te następują od dnia doręczenia wezwania do dobrowolnego uregulowania należności.

Zajęcie i konfiskata wywołują następujące skutki względem wierzyciela:

Zgodnie z art. 452 ust. 1 GPK wszelkie rozporządzenia zajęтым majątkiem ruchomym lub wierzytelnościami są bezskuteczne wobec wierzyciela oraz któregośkolwiek z wierzycieli solidarnych, chyba że nabywca może powołać się na art. 78 ustawy o własności. Przepis ten stanowi, że kto zgodnie z prawem nabył rzecz ruchomą lub papiery wartościowe na okaziciela, nawet jeżeli nie wiedział, że nabywa je od osoby innej niż właściciel, nabywa ich własność, chyba że przeniesienie własności rzeczy ruchomej wymaga formy aktu notarialnego lub poświadczenia przez notariusza podpisów stron danej umowy. Ta sama zasada obowiązuje w odniesieniu do nabywania innych praw rzeczowych związanych z rzeczami ruchomymi.

W przypadku egzekucji z nieruchomości, nieważne są tylko te czynności rozporządzające, które nastąpiły po dacie dokonania wpisu zajęcia na zabezpieczenie (art. 452 ust. 2 GPK).

4.3 Jak długo obowiązują takie środki?

Ustawa nie określa ograniczeń czasowych dla ważności tych środków. Mają one na celu zaspokojenie roszczeń wierzyciela, zatem mogą być one podejmowane aż do zakończenia postępowania egzekucyjnego.

5 Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?

W rozdziałach I i II działu 39 GPK uregulowano dostępne w postępowaniu egzekucyjnym środki ochrony prawnej.

Przeciw egzekucyjne środki odwoławcze, w tym te przeciwko poszczególnym czynnościom egzekucyjnym mogą wnosić następujące podmioty:

- Wierzyciel może wnosić przeciwko odmowie dokonania przez komornika określonej czynności egzekucyjnej oraz przeciwko postanowieniu zawieszającym lub kończącym postępowanie egzekucyjne.
- Dłużnik może wnosić przeciwko zarządzeniu o nałożeniu nań grzywny komorniczej oraz czynności zmierzającej do jej wyegzekwowania z majątku ruchomego, który dłużnik uznaje za niepodlegający egzekucji a także przeciwko konfiskacie majątku ruchomego lub pozbawieniu dłużnika władztwa nad nieruchomością, o którym dłużnik nie został prawidłowo powiadomiony, jak również przeciwko zarządzeniom dotyczącym pokrycia kosztów.
- Osoby trzecie (niebędące stronami w postępowaniu egzekucyjnym) mogą wnosić przeciwko czynnościom komornika tylko wówczas, gdy egzekucja kierowana jest do przedmiotów znajdujących się w ich posiadaniu w dacie zajęcia, konfiskaty lub przymusowego wydania.
- Osoba trzecia może wnosić przeciwko przywróceniu posiadania nieruchomości tylko wówczas, gdy była ona w posiadaniu tej nieruchomości przed datą powstania dochodzonej egzekucyjnie wierzytelności (art. 435 GPK).
- Jeżeli miała miejsce licytacja publiczna, przeciwko przybiciu może wnosić strona, która nie później niż ostatniego dnia licytacji wpłaciła wadium, wierzyciel, który w ramach licytacji złożył ofertę, nie będąc obowiązany do wniesienia wadium, lub dłużnik, na podstawie zarzutu, że licytacja odbyła się niezgodnie z prawem lub że przybicie nastąpiło nie na rzecz oferenta, który złożył najwyższą ofertę.

Zgodnie z art. 436 GPK środki odwoławcze wnosi się w terminie jednego tygodnia od daty przeprowadzenia kwestionowanej czynności, o ile strona była obecna w czasie jej przeprowadzania lub została wezwana do udziału w tej czynności, a we wszystkich pozostałych przypadkach, w terminie jednego tygodnia od daty powiadomienia o przeprowadzeniu czynności. Środki odwoławcze wnosi się za pośrednictwem komornika do sądu okręgowego właściwego ze względu na miejsce prowadzenia egzekucji. Po wniesieniu środka odwoławczego komornik obowiązany jest wskazać podstawy przeprowadzenia kwestionowanej czynności.

Środki odwoławcze, o których mowa, sąd rozpatruje na posiedzeniu zamkniętym. Nie dotyczy to środków odwoławczych pochodzących od osób trzecich, które sąd z udziałem wszystkich wezwanych stron postępowania egzekucyjnego rozpoznaje jawnie. Środek odwoławczy sąd rozpoznaje w terminie jednego miesiąca.

Wniesienie środka odwoławczego nie ma skutku zawieszającego, jednakże sąd może postanowić o zawieszeniu postępowania aż do chwili rozpoznania podstaw odwołania. Jeżeli postępowanie egzekucyjne zostało zawieszane, niezwłocznie informuje się o tym komornika (art. 438 GPK).

6 Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?

W art. 432 GPK wymienia się zdarzenia, których wystąpienie może, w przypadku stosownego wniosku wierzyciela, spowodować uchylenie, zgodnie z przepisami prawa, postępowania przez sąd.

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Ostatnia aktualizacja: 07/08/2017

Procedury służące wykonaniu orzeczenia - Czechy

Strona w wybranej przez Ciebie wersji językowej jest obecnie tłumaczona przez nasze służby tłumaczeniowe. Do tej pory przetłumaczono ją na następujące języki: [cs](#)

SPIS TREŚCI

- 1 [Co oznacza wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych?](#)
- 2 [Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?](#)
- 3 [Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?](#)
 - 3.1 [Postępowanie](#)
 - 3.2 [Główne warunki](#)
- 4 [Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych](#)
 - 4.1 [Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?](#)
 - 4.2 [Jakie skutki mają środki egzekucyjne?](#)
 - 4.3 [Jak długo obowiązują takie środki?](#)
- 5 [Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?](#)
- 6 [Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?](#)

1 Co oznacza wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych?

Egzekucja oznacza zastosowanie środków przymusu w celu uzyskania wywiązania się z obowiązku nałożonego na mocy tytułu wykonawczego, nawet wbrew woli osoby, na którą nałożono taki obowiązek. Jeżeli dana osoba nie zastosuje się dobrowolnie do treści wydanego przeciwko niej wykonalnego orzeczenia, wierzyciel może zwrócić się do sądu lub do komornika o przeprowadzenie sądowego postępowania egzekucyjnego lub egzekucji.

Sąd nakaże przeprowadzenie egzekucji i przeprowadzi taką egzekucję we wszystkich przypadkach z wyjątkiem tytułów egzekucyjnych, które podlegają wykonaniu w toku postępowania administracyjnego lub podatkowego. A zatem w sprawach cywilnych wierzyciel może zawsze zwrócić się do sądu.

Wierzyciel, którego roszczenie zostało stwierdzone orzeczeniem sądu, może również zwrócić się do komornika. Komornik wykona orzeczenie po uzyskaniu zgody sądu, z wyjątkiem następujących orzeczeń:

- orzeczeń dotyczących opieki nad małoletnim;
- orzeczeń w sprawach dotyczących ochrony przed przemocą domową;
- orzeczeń wydanych przez instytucje Unii Europejskiej;

- orzeczeń sądów zagranicznych.

Wniosek o wszczęcie egzekucji można jednak złożyć w przypadku, gdy egzekucja ma zostać przeprowadzona na podstawie orzeczenia dotyczącego świadczeń alimentacyjnych na rzecz małoletniego lub na podstawie orzeczenia sądu zagranicznego, jeżeli w odniesieniu do takiego orzeczenia stwierdzono wykonalność zgodnie z bezpośrednio obowiązującymi przepisami Unii Europejskiej, postanowieniami umowy międzynarodowej lub treścią orzeczenia o uznaniu orzeczenia.

Wykonanie orzeczenia za pośrednictwem sądu regulują §§ 251–351a ustawy nr 99/1963 kodeks postępowania cywilnego, z późniejszymi zmianami. Jeżeli chodzi o wykonywanie orzeczeń w sprawach na gruncie prawa rodzinnego, zastosowanie mają jednak przepisy §§ 492–513 ustawy nr 292/2013 o szczególnych postępowaniach sądowych, z późniejszymi zmianami.

Wykonanie orzeczenia za pośrednictwem komornika regulują głównie §§ 35–73 ustawy nr 120/2001 o komornikach sądowych i czynnościach egzekucyjnych (kodeks postępowania egzekucyjnego), z późniejszymi zmianami. Komornik również podejmuje czynności, w szczególności w odniesieniu do zasad regulujących poszczególne tryby wykonywania orzeczeń, zgodnie z przepisami kodeksu postępowania cywilnego.

2 Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?

Co do zasady sądem właściwym do wydania nakazu **wykonania orzeczenia** oraz do wykonania tego orzeczenia jest sąd powszechny właściwy dla miejsca zamieszkania pozwanego (§ 252 ust. 1 ustawy nr 99/1963 kodeks postępowania cywilnego, z późniejszymi zmianami). W § 252 kodeksu postępowania cywilnego przewidziano wyjątki od tej zasady.

Aby uzyskać szczegółowe informacje na temat sądu powszechnego właściwego dla miejsca zamieszkania pozwanego, zob. „[Podstawowe zasady ustalania właściwości miejscowej](#)” (pkt 3.2.1 arkusza informacyjnego „Właściwość sądów – Republika Czeska”).

Egzekucję mogą przeprowadzić sądy i komornicy wyznaczeni przez sądy. Zgodnie z § 45 ustawy nr 120/2001 o komornikach i czynnościach egzekucyjnych (kodeks postępowania egzekucyjnego), z późniejszymi zmianami, sądem właściwym rzeczowo w kwestiach związanych z egzekucją jest sąd rejonowy. Sądem właściwym miejscowo w kwestiach związanych z egzekucją jest sąd, w którego okręgu pozwany ma swoje miejsce zamieszkania, miejsce pobytu w Republice Czeskiej w zależności od rodzaju pobytu w przypadku cudzoziemców, siedzibę statutową itp. Kwestię związaną z właściwością opisano bardziej szczegółowo we wspomnianych powyżej przepisach kodeksu postępowania egzekucyjnego.

Aby uzyskać dodatkowe informacje, zob. odpowiedź na pytanie „Co oznacza wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych?”.

3 Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?

3.1 Postępowanie

Wykonanie orzeczenia

Postępowanie może zostać wszczęte wyłącznie na wniosek wierzyciela, jeżeli pozwany nie wywiąże się dobrowolnie z obowiązków spoczywających na nim na mocy wykonalnego orzeczenia. Nawet w przypadku braku takiego wniosku sąd, zgodnie z przepisami ustawy nr 292/2013 o szczególnych postępowaniach sądowych, z późniejszymi zmianami, nakaże wykonanie niektórych środków służących zabezpieczeniu interesu prawnego, np. w sprawie dotyczącej ochrony przed przemocą domową.

Nakaz wykonania orzeczenia może zostać wydany wyłącznie w przypadku, gdy w orzeczeniu wskazano wierzyciela i pozwanego, określono zakres i treść zobowiązania, o którego wyegzekwowanie się zwrócono, oraz wyznaczono termin wypełnienia zobowiązania. Jeżeli w orzeczeniu sądu nie wyznaczono terminu na wypełnienie zobowiązania, przyjmuje się, że zobowiązanie nałożone za pośrednictwem orzeczenia musi zostać wypełnione w terminie trzech dni, a w przypadku eksmisji – w terminie piętnastu dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia. Jeżeli, zgodnie z treścią orzeczenia, zobowiązanie powinno zostać wypełnione przez więcej niż jednego pozwanego i jeżeli istnieje możliwość jego podzielenia, zobowiązanie musi zostać spełnione solidarnie przez wszystkich pozwanych, chyba że orzeczenie stanowi inaczej.

Przy wnoszeniu wniosku o wszczęcie egzekucji nie obowiązuje przymus adwokacki.

We wniosku o wykonanie orzeczenia nakładającego obowiązek uiszczenia określonej sumy pieniężnej należy wskazać określoną metodę egzekucji oraz zawrzeć inne informacje wymagane zgodnie z obowiązującymi przepisami. Do wniosku o wszczęcie egzekucji należy załączyć odpis wydanego orzeczenia wraz z potwierdzeniem jego wykonalności. Sąd, który rozpoznawał daną sprawę w pierwszej instancji, dołączy takie potwierdzenie do wyroku. Załączenie odpisu orzeczenia nie jest konieczne w przypadku wniesienia wniosku o wszczęcie egzekucji do sądu, który rozpoznawał daną sprawę w pierwszej instancji.

Decyzje wydawane w toku postępowania egzekucyjnego zawsze mają formę postanowień.

Co do zasady sąd wydaje nakaz egzekucji bez przesłuchiwania pozwanego.

Wszczęcie postępowania sądowego w Republice Czeskiej wiąże się z koniecznością uiszczenia opłaty sądowej (zob. ustawa nr 549/1991 o opłatach sądowych, z późniejszymi zmianami). W uzasadnionych przypadkach ustawa przewiduje zwolnienie z opłat sądowych.

Postępowanie egzekucyjne

Egzekucję przeprowadzi komornik wskazany przez wierzyciela we wniosku o wszczęcie egzekucji. Czynności podejmowane przez komornika uznaje się za równoważne czynnościom podejmowanym przez sąd egzekucyjny.

Postępowanie egzekucyjne wszczyna się na wniosek wierzyciela lub na wniosek osoby, która wykaże, że na mocy wydanego orzeczenia ustanowiono na jej rzecz lub przeniesiono na nią określone prawo. Postępowanie egzekucyjne wszczyna się w dniu doręczenia takiego wniosku komornikowi. Komornik może przystąpić do sporządzania spisu składników majątku pozwanego i ich zabezpieczania wyłącznie po wydaniu przez sąd stosownej zgody w tym zakresie i nakazaniu egzekucji.

Wniosek o wszczęcie egzekucji musi zawierać:

- oznaczenie komornika, który powinien prowadzić egzekucję, wraz z informacją o jego siedzibie (z wykazem komorników można zapoznać się na stronie internetowej Izby Komorniczej Republiki Czeskiej (Exekutorská komora České republiky) <http://www.ekcr.cz/seznam-exekutoru.php&w>; komornicy nie mają określonej właściwości miejscowej – każdy z nich może prowadzić działalność na całym terytorium Republiki Czeskiej);
- określenie roszczenia, którego dotyczy wniosek, oraz celu wniosku;
- oznaczenie uczestników postępowania, tj. wierzyciela lub osoby, która posiada określone prawo na mocy orzeczenia, oraz pozwanego; w przypadku osób fizycznych oznacza to konieczność podania ich imienia i nazwiska, miejsca zamieszkania lub miejsca pobytu w Republice Czeskiej w zależności od rodzaju pobytu w przypadku cudzoziemców, a w stosownych przypadkach również numeru identyfikacyjnego (*rodné číslo*) lub daty urodzenia uczestników postępowania; w przypadku osób prawnych należy podać ich nazwę handlową lub firmę, adres siedziby statutowej i numer identyfikacyjny;
- precyzyjne wskazanie tytułu wykonawczego;
- informacje o zobowiązaniu, które ma zostać wyegzekwowane w drodze egzekucji, oraz informacje o tym, czy – a jeżeli tak, w jakim zakresie – pozwany wywiązał się z zobowiązania podlegającego egzekucji;
- w stosownych przypadkach wskazanie dowodów, na których wierzyciel opiera swoje prawo;
- podpis.

Do wniosku o wszczęcie egzekucji należy załączyć oryginał lub poświadczony odpis tytułu wykonawczego zaopatrzonego w potwierdzenie wykonalności lub odpis aktu notarialnego zatwierdzającego wszczęcie egzekucji, chyba że tytuł wykonawczy został wydany przez sąd egzekucyjny. Organ, który wydał tytuł wykonawczy, przekazuje potwierdzenie jego wykonalności, natomiast w przypadku ugód i umów potwierdzenie takie przekazuje organ, który je zatwierdził.

3.2 Główne warunki

Nakaz wykonania orzeczenia (egzekucji) może zostać wydany w oparciu o tytuł wykonawczy, jeżeli zobowiązany nie wykonał dobrowolnie spoczywającego na nim zobowiązania.

Tytułem wykonawczym jest:

- wykonalne postanowienie sądu lub decyzja komornika, jeżeli zawiera stwierdzenie istnienia prawa, nakłada zobowiązanie lub wywiera wpływ na składniki majątku;
- wykonalne orzeczenie sądu lub innego organu dochodzeniowego, organu ścigania lub organu orzekającego, jeżeli uznaje ono prawo lub wywiera wpływ na składniki majątku;
- wykonalny wyrok sądu polubownego;
- akt notarialny zatwierdzający egzekucję sporządzony zgodnie z przepisami szczególnymi;
- wykonalne orzeczenie lub inny tytuł wykonawczy wydany przez organ publiczny;
- inne wykonalne orzeczenia i zatwierdzone ugody oraz dokumenty, które są wykonalne z mocy prawa.

Jeżeli w tytule wykonawczym nie wyznaczono terminu na wypełnienie zobowiązania, przyjmuje się, że zobowiązanie nałożone w tytule wykonawczym należy wypełnić w terminie trzech dni, a w przypadku eksmisji – w terminie piętnastu dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.

Egzekucja sądowa

Sąd powszechny właściwy dla miejsca zamieszkania pozwanego jest właściwy do wydania i wykonania wyroku, wykonania czynności sądowych przed wydaniem nakazu egzekucji oraz w kwestiach związanych z oświadczeniami dotyczącymi składników majątku, chyba że przepisy § 252 ustawy nr 99/1963 kodeks postępowania cywilnego, z późniejszymi zmianami, stanowią inaczej.

Egzekucja może zostać zarządzona wyłącznie w zakresie wnioskowanym przez wierzyciela, który – zgodnie z treścią orzeczenia – jest wystarczający do zaspokojenia wierzyciela (§ 263 ust. 1 ustawy nr 99/1963 kodeks postępowania cywilnego, z późniejszymi zmianami).

Sąd oddali wniosek o wszczęcie egzekucji, jeżeli będzie z niego jasno wynikało, że zyski, które można byłoby uzyskać dzięki przeprowadzeniu egzekucji, nie będą wystarczające nawet do tego, by pokryć koszty egzekucji (§ 264 ust. 2 ustawy nr 99/1963 kodeks postępowania cywilnego, z późniejszymi zmianami).

Postępowanie egzekucyjne

Komornik przeprowadzi egzekucję po uzyskaniu zgody sądu – nie dotyczy to orzeczeń wskazanych powyżej (pkt 1).

Komornik, który otrzyma wniosek o wszczęcie egzekucji, zwraca się do sądu egzekucyjnego – najpóźniej w terminie piętnastu dni od daty doręczenia mu tego wniosku – o wydanie zgody na wszczęcie egzekucji i o wydanie nakazu egzekucji. Sąd wyda zgodę w terminie piętnastu dni, jeżeli wszystkie wymogi przewidziane w obowiązujących przepisach zostały spełnione. Jeżeli którykolwiek z wymogów przewidzianych w obowiązujących przepisach dotyczących przeprowadzania egzekucji nie zostanie spełniony, sąd poleci komornikowi, aby odrzucił lub oddalił wniosek o wszczęcie egzekucji w całości lub w części bądź aby zawiesił postępowanie egzekucyjne. Komornik jest związany takim poleceniem.

Sądem egzekucyjnym właściwym rzeczowo jest sąd rejonowy.

Sądem egzekucyjnym właściwym miejscowo jest sąd, w którego okręgu pozwany będący osobą fizyczną ma swoje miejsce zamieszkania lub miejsce pobytu w Republice Czeskiej w zależności od rodzaju pobytu w przypadku cudzoziemców. Jeżeli pozwany jest osobą prawną, sądem właściwym miejscowo jest sąd, w którego okręgu pozwany ma siedzibę statutową. Jeżeli pozwany będący osobą fizyczną nie ma miejsca zamieszkania ani miejsca pobytu w Republice Czeskiej lub jeżeli pozwany będący osobą prawną nie ma siedziby statutowej w Republice Czeskiej, sądem właściwym miejscowo jest sąd, w którego okręgu znajdują się składniki majątku pozwanego.

Ustawa nr 292/2013 o szczególnych postępowaniach sądowych, z późniejszymi zmianami, przewiduje pewne odstępstwa od ogólnych zasad ustalania właściwości miejscowej, np. w § 511.

4 Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych

4.1 Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?

Egzekucję można przeprowadzić, z pewnymi wyjątkami, z ruchomości i nieruchomości, praw i innych składników majątku.

Zgodnie z §§ 321–322 ustawy nr 99/1963, kodeks postępowania cywilnego, z późniejszymi zmianami, egzekucji nie podlegają w szczególności:

- rzeczy, których sprzedaż jest zakazana na mocy przepisów szczególnych lub które zgodnie z przepisami szczególnymi są wyłączone z egzekucji;
- rzeczy będące własnością pozwanego, które są mu potrzebne do zaspokojenia potrzeb materialnych jego samego i członków jego rodziny lub do prowadzenia działalności zawodowej, a także inne rzeczy, których sprzedaż byłaby sprzeczna z zasadami moralnymi (obejmują one w szczególności zwykłą odzież, zwykłe urządzenia gospodarstwa domowego, obrączki ślubne i inne rzeczy o podobnym charakterze, leki i inne potrzebne pozwanemu rzeczy, których pozwany potrzebuje ze względu na chorobę lub niepełnosprawność fizyczną, gotówka do kwoty odpowiadającej dwukrotności minimalnej kwoty niezbędnej do utrzymania ustalonej zgodnie z przepisami szczególnymi, zwierzęta domowe, które nie są hodowane głównie do celów zarobkowych);
- jeżeli pozwany jest przedsiębiorcą, będące jego własnością rzeczy, który są mu potrzebne do prowadzenia działalności gospodarczej (wyłączenie to nie ma zastosowania, jeżeli na rzeczach tych ustanowiono zastaw i jeżeli służy on odzyskaniu wierzytelności uprawnionego zabezpieczonych tym zastawem);
- sprzęt techniczny, na którym, zgodnie z przepisami szczególnymi, pozwany prowadzi rejestr instrumentów inwestycyjnych lub przechowuje dokumenty dotyczące danych przechowywanych w tych rejestrach, a także sprzęt techniczny wykorzystywany, zgodnie z przepisami szczególnymi, jako źródło danych na temat właścicieli instrumentów inwestycyjnych;

- rzeczy, które pozwany nabył jako zastępcze składniki majątku (wyłączenie to nie ma zastosowania, jeżeli pozwany jest uprawniony do swobodnego rozporządzania takimi rzeczami lub jeżeli egzekucja obejmuje odzyskanie długów spadkodawcy lub długów związanych z oddaniem w zarząd powierniczy rzeczy nabytych jako zastępcze składniki majątku).

Wierzyciel może również zawsze wystąpić o obniżenie wartości rzeczy wymienionych powyżej, jeżeli zostały one nabyte przez pozwanego poprzez umyślne popełnienie czynu zabronionego, który wyrządził szkodę wskutek bezpodstawnego wzbogacenia, które nastąpiło w rezultacie popełnienia takiego czynu zabronionego, jeżeli wierzyciel jest stroną pokrzywdzoną w przypadku takiego czynu zabronionego.

Egzekucji nie podlegają również:

- roszczenia z tytułu odszkodowania wypłacane przez zakład ubezpieczeń zgodnie z polisą ubezpieczeniową, jeżeli odszkodowanie ma zostać wykorzystane do wzniesienia nowego budynku lub przeprowadzenia remontu istniejącego budynku;
- świadczenia pieniężne z opieki społecznej, świadczenia zapewniające dochód na poziomie minimum socjalnego, wsparcie socjalne zapewniane przez państwo, dodatek mieszkaniowy, jednorazowe wsparcie socjalne zapewniane przez państwo oraz świadczenia z tytułu pieczy zastępczej;
- wierzytelności, które pozwany nabył jako zastępcze składniki majątku (wyłączenie to nie ma zastosowania, jeżeli pozwany jest uprawniony do swobodnego rozporządzania takimi wierzytelnościami lub jeżeli egzekucja obejmuje odzyskanie długów spadkodawcy lub długów związanych z oddaniem w zarząd powierniczy rzeczy nabytych jako zastępcze składniki majątku);
- zajęciu podlegają tylko dwie piąte wierzytelności osób fizycznych będących przedsiębiorcami wynikających z prowadzonej przez te osoby działalności gospodarczej; jeżeli jednak wystąpiono z wnioskiem o wszczęcie egzekucji z jakichkolwiek wierzytelności uprzywilejowanych, zajęciu podlegają trzy piąte takich wierzytelności;
- jeżeli pozwany jest twórcą, zajęciu podlegają tylko dwie piąte wierzytelności z tytułu opłat licencyjnych; jeżeli jednak wystąpiono z wnioskiem o wszczęcie egzekucji z jakichkolwiek wierzytelności uprzywilejowanych, zajęciu podlegają trzy piąte takich wierzytelności (to samo dotyczy wierzytelności związanych z prawami artystów wykonawców i z prawami twórców własności przemysłowej).

Powyższa lista przedstawia podstawowe ograniczenia związane z obniżaniem wartości składników majątku w wyniku wykonania lub egzekucji. Kodeks postępowania cywilnego zawiera pewne dodatkowe ograniczenia szczególne, np. w § 267b.

Kwestie związane z obniżaniem wartości majątku dorobkowego regulują przepisy § 262a ust. 1 i 2 ustawy nr 99/1963 kodeks postępowania cywilnego, z późniejszymi zmianami, oraz § 42 ustawy nr 120/2001 kodeks postępowania egzekucyjnego, z późniejszymi zmianami. Dopuszcza się również możliwość przeprowadzenia egzekucji z aktywów wchodzących w skład majątku wspólnego małżonków w celu odzyskania długu zaciągniętego wyłącznie przez jednego z małżonków w trakcie małżeństwa lub przed jego zawarciem. Na potrzeby nakazu egzekucji składniki majątku, które nie są częścią majątku wspólnego małżonków wyłącznie z uwagi na fakt, że sąd na mocy orzeczenia zniósł wspólną własność lub ograniczył zakres majątku wspólnego lub z uwagi na fakt, że zakres tego majątku został ograniczony na mocy umowy, a także z uwagi na fakt, że przyjęto ustrój rozdzielności majątkowej małżonków, lub z uwagi na fakt, że pochodzenie majątku wspólnego zostało ustalone na mocy umowy zawartej w dniu rozwiązania małżeństwa, również uznaje się za składniki majątku wspólnego pozwanego i jego małżonka.

W tym kontekście w celu odzyskania długu, który jest częścią majątku wspólnego, sąd może również zarządzić egzekucję poprzez potrącenie z wynagrodzenia lub z innego źródła dochodu małżonka pozwanego, poprzez zajęcie środków małżonka pozwanego przechowywanych na rachunku prowadzonym przez instytucję finansową, poprzez zajęcie innych roszczeń pieniężnych małżonka pozwanego lub poprzez zajęcie innych składników majątku małżonka pozwanego.

4.2 Jakie skutki mają środki egzekucyjne?

Egzekucja sądowa

Egzekucję sumy pieniężnej można przeprowadzić poprzez potrącenie z wynagrodzenia, zajęcie, zarząd nad nieruchomościami, sprzedaż ruchomości i nieruchomości, zajęcie zakładu produkcyjnego i ustanowienie zastawu sądowego na nieruchomości (§ 258 ust. 1 ustawy nr 99/1963 kodeks postępowania cywilnego, z późniejszymi zmianami).

Przeprowadzenie egzekucji zobowiązania innego niż zapłata sumy kwoty pieniężnej zależy od charakteru takiego zobowiązania. Egzekucję można przeprowadzić w drodze eksmisji, przejęcia rzeczy, podziału wspólnych rzeczy, wykonania określonych prac i innych świadczeń (§ 258 ust. 2 ustawy nr 99/1963 kodeks postępowania cywilnego, z późniejszymi zmianami).

Egzekucję **poprzez sprzedaż zastawu** można przeprowadzić w odniesieniu do zajętej wierzytelności poprzez sprzedaż zastawionych ruchomości i nieruchomości, wspólnych rzeczy i zbiorów rzeczy, zajęcie zastawionej wierzytelności finansowej oraz

zajęcie innych zastawionych praw majątkowych (§ 258 ust. 3 ustawy nr 99/1963 kodeks postępowania cywilnego, z późniejszymi zmianami).

Po wpisaniu egzekucji do rejestru wszczętych egzekucji komornik ustali sposób przeprowadzenia egzekucji oraz wyda lub uchyli nakaz egzekucji dotyczący składników majątku, które powinny być przedmiotem egzekucji. Nakaz wszczęcia egzekucji oznacza nakaz podjęcia czynności egzekucyjnych na jeden ze sposobów określonych w ustawie nr 120/2001 kodeks postępowania egzekucyjnego, z późniejszymi zmianami. W nakazie wszczęcia egzekucji komornik musi wskazać metodę egzekucji, która nie będzie w oczywisty sposób nieodpowiednia, biorąc pod uwagę w szczególności dysproporcję między kwotą zadłużenia pozwanego a wartością przedmiotu, z której zadłużenie pozwanego ma zostać pokryte.

Egzekucję mającą na celu wyegzekwowanie określonej sumy pieniężnej można przeprowadzić poprzez potrącenie z wynagrodzenia i innych źródeł dochodu, zajęcie, sprzedaż ruchomości i nieruchomości, zajęcie zakładu produkcyjnego i ustanowienie zastawu komorniczego na nieruchomości, zarząd nieruchomością bądź zawieszenie prawa jazdy.

Metoda egzekucji zobowiązania innego niż wypłacenie określonej kwoty pieniężnej zależy od charakteru takiego zobowiązania. Egzekucję można przeprowadzić w drodze eksmisji, przejęcia rzeczy, podziału wspólnych rzeczy, wykonania określonych prac i innych świadczeń.

Egzekucję **poprzez sprzedaż zastawu** można przeprowadzić w odniesieniu do zajętej wierzytelności poprzez sprzedaż zastawionych ruchomości i nieruchomości.

Przepisy § 44a i § 47 ust. 5 ustawy nr 120/2001 kodeks postępowania egzekucyjnego, z późniejszymi zmianami, regulują kwestie związane z zakazem zbywania składników majątku. O ile komornik nie postanowi inaczej, po doręczeniu pozwanemu powiadomienia o wszczęciu egzekucji pozwany nie może rozporządzać swoimi składnikami majątku, w tym nieruchomościami i składnikami majątku wchodzącymi w skład majątku dorobkowego, z wyjątkiem rozporządzania nimi w kontekście prowadzenia standardowej działalności gospodarczej i operacyjnej, rozporządzania służącego zaspokojeniu podstawowych potrzeb pozwanego i osób, wobec których na pozwanym spoczywa obowiązek alimentacyjny, a także rozporządzania w celu zachowania składników majątku i administrowania tymi składnikami. Wszelkie czynności prawne podjęte przez pozwanego z naruszeniem tego obowiązku uznaje się za nieważne. Czynność prawna zostanie jednak uznana za ważną, jeżeli komornik, wierzyciel lub zarejestrowany wierzyciel nie zakwestionuje jej ważności w celu zapewnienia zaspokojenia egzekwowanej wierzytelności. Zakwestionowanie ważności czynności prawnej wywołuje skutki prawne od chwili, w której dana czynność prawna wywoływałaby skutki, jeżeli wszystkim osobom, na które czynność prawna, której ważność została zakwestionowana przez komornika, wierzyciela, którego roszczenie zostało stwierdzone orzeczeniem sądu, lub zarejestrowanego wierzyciela, doręczono nakaz egzekucji lub inne pismo zawierające oświadczenie woli komornika, wierzyciela lub zarejestrowanego wierzyciela.

Pozwany nie może przekazać innej osobie składników majątku, których dotyczy nakaz egzekucji, obciążyć tych składników majątku ani rozporządzać nimi w jakikolwiek inny sposób. Wszelkie czynności prawne podjęte przez pozwanego z naruszeniem tego obowiązku są nieważne.

4.3 Jak długo obowiązują takie środki?

Środki te obowiązują do chwili wstrzymania egzekucji, odzyskania wierzytelności, jej elementów pobocznych, kosztów postępowania egzekucyjnego itp. Zakaz rozporządzania aktywami zostaje uchylony postanowieniem, jeżeli pozwany przekaze komornikowi kwotę odpowiadającą kwocie wierzytelności podlegającej egzekucji, kosztom egzekucji i kosztom poniesionym przez wierzyciela.

5 Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?

Opravné prostředky při soudním výkonu rozhodnutí:

Przy wykonywaniu orzeczenia na drodze sądowej dopuszcza się możliwość wniesienia zażalenia zgodnie z przepisami ogólnymi kodeksu postępowania cywilnego dotyczącymi zażaleń. Pozwany musi wnieść takie zażalenie do sądu, który wydał postanowienie będące przedmiotem tego zażalenia, w terminie 15 dni od daty doręczenia mu odpisu orzeczenia. Jeżeli zażalenie zostało wniesione przez osobę uprawnioną w wyznaczonym terminie, wyrok nie uprawomocni się do chwili rozpoznania zażalenia przez sąd odwoławczy (zob. również § 254 ustawy nr 99/1963 kodeks postępowania cywilnego, z późniejszymi zmianami).

Przy wykonywaniu orzeczenia nie ma możliwości zawieszenia postępowania z urzędu ani przywrócenia terminu. Nie dopuszcza się również możliwości wystąpienia o ponowne wszczęcie egzekucji; strona może jednak wnieść o unieważnienie egzekucji, ale wyłącznie w przypadku, gdy dotyczy to prawomocnego orzeczenia sądu odwoławczego, który oddalił zażalenie lub umorzył postępowanie w przedmiocie zażalenia, a także przeciwko prawomocnemu orzeczeniu sądu odwoławczego, który podtrzymał

orzeczenie sądu pierwszej instancji w przedmiocie oddalenia zażalenia lub w przedmiocie zmiany postanowienia lub który zmienił treść takiego orzeczenia z uwagi na zwłokę (zob. również § 229 ust. 4 i § 254 ust. 2 kodeksu postępowania cywilnego, z późniejszymi zmianami).

Składniki majątku niepodlegające egzekucji można zabezpieczyć przed wierzycielem, składając wniosek o wyłączenie takich składników majątku z egzekucji zgodnie z § 267 ust. 1 kodeksu postępowania cywilnego.

Taki wniosek można również złożyć w odniesieniu do składników majątku wchodzących w skład majątku dorobkowego lub składników majątku, które na potrzeby nakazu egzekucji uznaje się za składniki majątku wchodzące w skład majątku dorobkowego pozwanego i jego małżonka, w przypadku gdy wierzytelność będąca przedmiotem egzekucji nie może zostać zaspokojona z tych składników majątku (§ 267 ust. 2 kodeksu postępowania cywilnego).

Podważenie zasadności, kwoty, kategorii lub pozycji w hierarchii dowolnej zgłoszonej wierzytelności w kontekście podziału zysków lub wierzytelności, która została zaspokojona w inny sposób w postępowaniu egzekucyjnym, również musi mieć formę wniosku skierowanego przeciwko wierzycielowi zgodnie z określonymi w ustawie sposobami obniżania wartości składników majątku (§ 267a kodeksu postępowania cywilnego).

Uczestnik postępowania może wnieść zażalenie na niektóre postanowienia sądu. Do takich zażaleń zalicza się np. zażalenie pozwanego dotyczące sporządzonego spisu składników majątku, zażalenie na sprawozdanie z zarządu zakładem produkcyjnym lub zażalenie dotyczące udzielenia zgody na wszczęcie egzekucji.

W toku egzekucji i postępowania egzekucyjnego pozwany może również złożyć wniosek o odroczenie lub zawieszenie wykonania orzeczenia (egzekucji). Kwestie związane z odroczeniem i zawieszeniem wykonania orzeczenia (egzekucji) regulują przepisy kodeksu postępowania cywilnego oraz przepisy kodeksu postępowania egzekucyjnego (w szczególności §§ 266, 268 i 269 ustawy nr 99/1963 kodeks postępowania cywilnego, z późniejszymi zmianami, oraz §§ 54, 55 i 55a ustawy nr 120/2001 kodeks postępowania egzekucyjnego, z późniejszymi zmianami).

Zażalenie w postępowaniu egzekucyjnym:

Strona może wnieść zażalenie na postanowienie komornika w przypadkach, w których w kodeksie postępowania egzekucyjnego przewidziano taką możliwość (por. § 55c).

Aby sprzeciwić się decyzji komornika w sprawie wniosku o usunięcie składnika majątku ze spisu inwentarza zgodnie z § 267 kodeksu postępowania cywilnego, strona może złożyć wniosek o wyłączenie składnika majątku z egzekucji do sądu egzekucyjnego w terminie 30 dni od dnia doręczenia jej decyzji komornika, w której komornik nie uwzględnił, choćby częściowo, wniosku o usunięcie składnika majątku ze spisu inwentarza. W okresie między złożeniem wniosku o usunięcie składnika majątku ze spisu inwentarza a upływem tego terminu, jak również przez cały okres postępowania w przedmiocie danej czynności nie dopuszcza się możliwości sprzedaży ruchomości figurującej w spisie inwentarza.

Uczestnik postępowania może wnieść sprzeciw wobec nakazu pokrycia kosztów postępowania w terminie ośmiu dni od dnia doręczenia mu takiego nakazu.

Dodatkowe informacje na temat wniosku o odroczenie lub wstrzymanie egzekucji zostały przedstawione powyżej.

6 Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?

Po wydaniu nakazu wszczęcia egzekucji (§§ 44 i nast. kodeksu postępowania egzekucyjnego) zakaz rozporządzania składnikami majątku nie ma zastosowania do standardowej działalności biznesowej i operacyjnej pozwanego, rozporządzania majątkiem przez pozwanego w celu zaspokojenia jego podstawowych potrzeb oraz potrzeb osób, wobec których na pozwanym spoczywa obowiązek alimentacyjny, jak również rozporządzania składnikami majątku w celu ich zachowania i zarządzania nimi. Pozwany może również zwrócić się do komornika o uchylenie zakazu rozporządzania w odniesieniu do niektórych składników majątku będących jego własnością; we wniosku pozwany musi wykazać, że składniki majątku pozostające do jego dyspozycji są w oczywisty sposób niewystarczające do zaspokojenia roszczenia podlegającego egzekucji, z uwzględnieniem kosztów poniesionych przez wierzyciela i kosztów egzekucji.

Na wezwanie komornika sądowego, które musi zawierać informacje o terminie płatności i potencjalnych konsekwencjach nieuiszczenia płatności, pozwany ma również możliwość zaspokojenia roszczenia podlegającego egzekucji oraz złożenia kaucji w obniżonej wysokości. Zakaz rozporządzania składnikami majątku (§ 44a ust. 1 i § 46 ust. 6 kodeksu postępowania egzekucyjnego) wygasa z chwilą zaspokojenia roszczenia i wniesienia kaucji. W przeciwnym wypadku komornik przeprowadzi egzekucję.

Przepisy § 65 dekretu Ministra Sprawiedliwości Republiki Czeskiej nr 37/1992 z dnia 23 grudnia 1991 r. w sprawie zasad postępowania przed sądami rejonowymi i okręgowymi, z późniejszymi zmianami, zapewniają pozwanemu ochronę w szczególności przed eksmisją z mieszkania lub z innej nieruchomości, w której ma on swoje miejsce zamieszkania. Zgodnie z tym

przypisami w przypadku gdy komornik przeprowadzający eksmisję z nieruchomości, budynku, mieszkania lub pomieszczenia stwierdzi, że osoba, która ma zostać eksmitowana, jest obłożnie chora lub jest kobietą w okresie poporodowym lub kobietą w zaawansowanej ciąży, oraz że eksmisja takiej osoby mogłaby poważnie zagrozić jej zdrowiu, przeprowadzenie eksmisji uznaje się za niedopuszczalne; w przypadku nieprzedstawienia orzeczenia lekarskiego w tym zakresie lub w przypadku gdy komornik będzie miał zastrzeżenia co do prawidłowości informacji zawartych w takiej opinii, komornik może wystąpić do lekarza o wydanie orzeczenia w tym zakresie.

Niektóre rzeczy będące własnością dłużnika są wyłączone z egzekucji zgodnie z przepisami kodeksu postępowania cywilnego – aby uzyskać dodatkowe informacje w tym zakresie, zob. również odpowiedź na pytanie dotyczące składników majątku, które mogą podlegać egzekucji.

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Ostatnia aktualizacja: 20/08/2018

Procedury służące wykonaniu orzeczenia - Niemcy

SPIS TREŚCI

- 1 [Co oznacza wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych?](#)
- 2 [Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?](#)
- 3 [Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?](#)
 - 3.1 [Postępowanie](#)
 - 3.2 [Główne warunki](#)
- 4 [Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych](#)
 - 4.1 [Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?](#)
 - 4.2 [Jakie skutki mają środki egzekucyjne?](#)
 - 4.3 [Jak długo obowiązują takie środki?](#)
- 5 [Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?](#)
- 6 [Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?](#)

1 Co oznacza wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych?

Egzekucja (*Zwangsvollstreckung*) to postępowanie służące wyegzekwowaniu prywatnoprawnego roszczenia za pomocą przymusu państwowego. Uprawnienie do prowadzenia egzekucji przysługuje wyłącznie państwu, które działa za pośrednictwem swoich organów, na podstawie przysługującego mu monopolu na stosowanie środków przymusu.

Dłużnika można zmusić do wykonania ciążącego na nim obowiązku świadczenia, podjęcia określonego działania itp., stosując następujące środki egzekucyjne:

- zajęcie rzeczy (*Pfändung*);
- zajęcie wierzytelności i innych praw majątkowych dłużnika (w szczególności zajęcie wynagrodzenia za pracę);
- zobowiązanie dłużnika do złożenia oświadczenia majątkowego (*Vermögensauskunft*);

- zastosowanie środków przymusu (*Zwangsmassnahmen*) służących zapewnieniu podjęcia lub zaniechania określonego działania;
- licytację przymusową (*Zwangsversteigerung*);
- zarząd przymusowy (*Zwangsverwaltung*).

Egzekucję w Niemczech regulują głównie przepisy §§ 704 i n. kodeksu postępowania cywilnego (*Zivilprozessordnung* – ZPO) oraz przepisy ustawy o licytacji i zarządzie przymusowym (*Gesetz über die Zwangsversteigerung und Zwangsverwaltung* – ZVG).

Rozporządzenie (UE) nr 655/2014, które reguluje transgraniczne dochodzenie wierzytelności między państwami członkowskimi UE, zostało transponowane do prawa niemieckiego na mocy §§ 946 i n. ZPO.

2 Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?

Zob. odpowiedź na pytanie 3 poniżej.

3 Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?

3.1 Postępowanie

- **Czy wykonaniu podlegają zarówno orzeczenia sądowe, jak i decyzje organów innych niż sądy?**

Tak. Do takich orzeczeń zalicza się tzw. wyroki końcowe, które są prawomocne lub którym nadano rygor natychmiastowej wykonalności (§ 704 ZPO), nakaz zabezpieczenia majątku (*Arrest*) i zarządzenie tymczasowe (*einstweilige Verfügungen*, §§ 929 i 936 ZPO) oraz pozostałe tytuły egzekucyjne wymienione w § 794 ZPO, które obejmują nie tylko postanowienia sądów, ale również ugody zawarte przed tzw. instytucjami rozjemczymi (*Vergleiche vor Gütestellen*), ugody zawarte przed adwokatem (*Anwaltsvergleiche*) oraz akty notarialne (*notarielle Urkunden*).

- **Czy konieczne jest uzyskanie zgody sądu na prowadzenie egzekucji?**

Zgoda sądu jest konieczna w celu dokonania zajęcia wierzytelności i innych praw majątkowych dłużnika, w celu zastosowania środków egzekucyjnych służących zapewnieniu podjęcia lub zaniechania określonego działania oraz w celu przeprowadzenia egzekucji z nieruchomości zgodnie z przepisami ustawy o licytacji i zarządzie przymusowym.

- **Który sąd jest właściwy w tym zakresie?**

Jeżeli chodzi o zajęcie wierzytelności dłużnika: sąd rejonowy (*Amtsgericht*) właściwy dla miejsca zamieszkania dłużnika.

Jeżeli chodzi o środki przymusu stosowane w celu zapewnienia podjęcia lub zaniechania określonego działania: właściwy sąd sporu pierwszej instancji.

Jeżeli chodzi o licytację przymusową i zarząd przymusowy: sąd rejonowy właściwy dla miejsca położenia nieruchomości.

- **Status i uprawnienia komornika**

Komornik (*Gerichtsvollzieher*) jest urzędnikiem sądowym średniego szczebla w ramach służb wymiaru sprawiedliwości kraju związkowego, nad którym nadzór administracyjny sprawuje dyrektor albo prezes sądu rejonowego. Komornik pozostaje jednak funkcjonalnie niezależny w wykonywaniu powierzonych mu obowiązków: nadzór administracyjny nie może być wykorzystywany w celu wywierania na niego wpływu. Środki podjęte przez komornika i sporządzone przez niego zestawienia kosztów można zaskarżyć, wnosząc skargę na te czynności (*Erinnerung*). To samo dotyczy sytuacji, w której komornik odmówi przystąpienia do egzekucji. Skargę rozpoznaje właściwy sąd egzekucyjny w składzie jednoosobowym.

Komornik jest odpowiedzialny za prowadzenie egzekucji z orzeczeń w sprawach cywilnych zgodnie z księgą 8 ZPO. Szczególne znaczenie ma tu egzekucja z ruchomości. Komornik jest tutaj również uprawniony, by przyznać dłużnikowi możliwość dokonywania płatności w ratach oraz ma zapewnić sprawne prowadzenie postępowania egzekucyjnego, dążąc do jego zakończenia w sposób ugodowy. Jednym z głównych obowiązków komornika jest przyjęcie od dłużnika składanego pod przysięgą oświadczenia majątkowego. Inne kompetencje komornika obejmują:

- wydawanie rzeczy ruchomych i nieruchomości (eksmisja);
- przełamywanie oporu dłużnika wobec czynności, które ten musi znieść;
- doręczanie na wniosek strony dokumentów wymaganych do przeprowadzenia egzekucji;
- wykonywanie nakazów zabezpieczenia majątku i zarządzeń tymczasowych (o ile w tym zakresie nie jest właściwy sąd);
- wykonywanie nakazów aresztowania po odmowie złożenia przez dłużnika oświadczenia majątkowego.

- **Czy wniosek o wszczęcie egzekucji musi złożyć prawnik?**

Sądem właściwym do rozpoznawania wniosków o wszczęcie egzekucji jest zazwyczaj sąd rejonowy, w postępowaniu przed którym nie obowiązuje przymus adwokacki.

Jeżeli chodzi natomiast o wniosek o egzekucję polegającą na zapewnieniu podjęcia lub zaniechania określonego działania, właściwy jest sąd sporu pierwszej instancji, którym w niektórych przypadkach może być sąd wyższej instancji – sąd krajowy (*Landgericht*), w postępowaniu przed którym zasadniczo przymus adwokacki obowiązuje.

Koszty czynności egzekucyjnych

Prawo przewiduje różne sposoby egzekucji, w zależności od charakteru zasądzonego roszczenia. Poszczególne sposoby egzekucji wiążą się z różnymi kosztami:

- **a) Zajęcie rzeczy**

Jeżeli zasądzono spełnienie określonego świadczenia pieniężnego, wierzyciel może zwrócić się do komornika o wyegzekwowanie tego roszczenia. Zgodnie z pkt 205 wykazu opłat (*Kostenverzeichnis – KV*) załączonego do ustawy o kosztach komorniczych (*Gerichtsvollzieherkostengesetz – GvKostG*) za zajęcie rzeczy ruchomej dłużnika przez komornika należna jest opłata w wysokości 26 EUR. Za spieniężenie zajętych rzeczy, za przeprowadzanie licytacji publicznej (która może przybrać formę licytacji na szczeblu lokalnym lub otwartej licytacji internetowej za pośrednictwem platformy licytacyjnej) lub za spieniężenie rzeczy w inny sposób należna jest dodatkowa opłata w wysokości 52 EUR, zgodnie z pkt 300 wykazu opłat. Zgodnie z pkt 500 wykazu opłat należny jest również tzw. dodatek za nadgodziny, w przypadku gdy komornik odnotuje w sporządzonym przez siebie protokole, że przeprowadzenie czynności urzędowej zajęło ponad trzy godziny. Wysokość takiego dodatku wynosi 20 EUR za każdą dodatkową rozpoczętą godzinę pracy. Ponadto należy również pokryć wydatki poniesione przez komornika, w szczególności koszty dojazdu (pkt 711 wykazu opłat).

- **b) Zajęcie wierzytelności dłużnika**

Egzekucję określonego świadczenia pieniężnego można wszcząć również poprzez wniesienie do sądu o zajęcie wierzytelności dłużnika (np. wierzytelności o wypłatę wynagrodzenia za pracę) i przekazanie jej wierzycielowi wedle jego wyboru jako odliczenie od kwoty zadłużenia (*zur Einziehung*, „przekazanie windykacyjne”) lub jako zaliczenie na poczet zaspokojenia roszczenia wierzyciela względem dłużnika (*an Zahlungs statt*, „w miejsce płatności”) (§§ 829, 835 ZPO). Co do zasady o dokonanie zajęcia i przeniesienie wierzytelności wnosi się w jednym wniosku, a sąd rozstrzyga obydwie te kwestie łącznie w postanowieniu o zajęciu i przeniesieniu. Zgodnie z pkt 2111 wykazu opłat załączonego do ustawy o opłatach sądowych (*Gerichtskostengesetz – GKG*) za postępowanie w sprawie wniosku należna jednak jest tylko opłata w wysokości 20 EUR. Poniesione wydatki, w tym koszty doręczenia postanowienia sądu, naliczane są oddzielnie zgodnie z częścią 9 wspomnianego wykazu opłat.

- **c) Odebranie oświadczenia majątkowego**

Zgodnie z pkt 260 wykazu opłat załączonego do ustawy o kosztach egzekucji komorniczej komornik pobiera opłatę w wysokości 33 EUR za odebranie oświadczenia majątkowego.

- **d) Egzekucja z nieruchomości**

Egzekucja z nieruchomości dłużnika może polegać na dokonaniu w księdze wieczystej wpisu hipoteki zabezpieczającej roszczenie wierzyciela, na przeprowadzeniu przymusowej licytacji nieruchomości lub na wprowadzeniu zarządu przymusowego nad nieruchomością.

Zgodnie z pkt 14121 wykazu opłat załączonego do ustawy o kosztach sądowych i notarialnych (*Gerichts- und Notarkostengesetz – GNotKG*), aby wpisać hipotekę zabezpieczającą do księgi wieczystej należy wnieść stosowną opłatę w wysokości odpowiadającą jednej stawce podstawowej wartości roszczenia, które ma zostać zabezpieczone (§ 53 ust. 1 ustawy). Tabelę opłat dla roszczeń o wartości do 3 mln EUR zawiera załącznik 1.

Wysokość opłat sądowych w postępowaniu prowadzonym na podstawie przepisów ustawy o licytacji i zarządzie przymusowym określa część 2 sekcja 2 podczęści 1 i 2 wykazu opłat załączonego do ustawy o opłatach sądowych. Opłatę w wysokości 100 EUR pobiera się za wydanie orzeczenia w sprawie wniosku o przeprowadzenie licytacji przymusowej nieruchomości lub wniosku o dopuszczenie do postępowania. Pobiera się również: ogólną opłatę sądową, opłatę za przeprowadzenie co najmniej jednej licytacji z zaproszeniem do składania ofert, opłatę za udzielenie przybiccia oraz opłatę za prowadzenie postępowania w przedmiocie podziału zysków; wysokość każdej z tych opłat wynosi 0,5 stawki podstawowej. Wysokość ogólnej opłaty sądowej oraz opłaty z tytułu odbycia licytacji ustala się na podstawie określonej przez sąd egzekucyjny wartości nieruchomości (wartość rynkowa, § 54 ust. 1 ustawy o opłatach sądowych). Wysokość opłaty za udzielenie przybiccia oraz za prowadzenie postępowania w przedmiocie

podziału zysków ustala się na podstawie kwoty przybicia pomniejszonej o odsetki, w tym o wartość uprawnień osobistych określonych zgodnie z warunkami licytacji (§ 54 ust. 2 i 3 ustawy o opłatach sądowych). Tabelę opłat dla roszczeń o wartości do 500 000 EUR zawiera załącznik 2. Poza opłatami oddzielnie naliczane są opłaty na pokrycie wydatków poniesionych w toku postępowania zgodnie z częścią 9 wykazu opłat załączonego do ustawy o opłatach sądowych; wydatki te obejmują wynagrodzenie należne rzeczoznawcy z tytułu dokonania wyceny wartości rynkowej nieruchomości, zgodnie z przepisami ustawy o wynagrodzeniach i odszkodowaniach dla wymiaru sprawiedliwości (*Justizvergütungs und entschädigungsgesetz* – JVEG) (pkt 9005 wykazu opłat załączonego do ustawy o opłatach sądowych).

Opłatę w wysokości 100 EUR pobiera się za wydanie postanowienia w sprawie wniosku o ustanowienie zarządu przymusowego lub wniosku o przystąpienie do postępowania. Ponadto za prowadzenie postępowania w przedmiocie zarządu przymusowego pobiera się opłatę roczną w wysokości 0,5% stawki podstawowej, przy czym minimalna kwota tej opłaty wynosi 120 EUR oraz co najmniej 60 EUR każdorazowo w pierwszym i ostatnim roku kalendarzowym. Wysokość opłaty ustala się w oparciu o łączną wartość dochodów uzyskanych z zarządu przymusowego (§ 55 ustawy o opłatach sądowych).

- **e) Egzekucja obowiązku wydania rzeczy i środki egzekucyjne stosowane w celu zapewnienia podjęcia określonych czynności, znoszenia ich lub ich zaniechania**

Jeżeli dłużnik został zobowiązany do wydania rzeczy ruchomej, komornik musi odzyskać taką rzecz od dłużnika i przekazać ją wierzycielowi. Zgodnie z pkt 221 wykazu opłat załączonego do ustawy o kosztach egzekucji komorniczej komornik pobiera opłatę w wysokości 26 EUR za podjęcie tej czynności urzędowej. Poza tą opłatą zgodnie z pkt 500 wykazu opłat należy również tzw. dodatek za nadgodziny, w przypadku gdy komornik odnotuje w sporządzonym przez siebie protokole, że przeprowadzenie czynności urzędowej zajęło mu ponad trzy godziny. Wysokość takiego dodatku wynosi 20 EUR za każdą następną rozpoczętą godzinę pracy.

Jeżeli dłużnik został zobowiązany do wydania nieruchomości, komornik musi pozbawić dłużnika jej posiadania i wprowadzić wierzyciela w jej posiadanie (eksmisja). Zgodnie z pkt 240 wykazu opłat załączonego do ustawy o kosztach egzekucji komorniczej komornik pobiera z tego tytułu opłatę w wysokości 98 EUR. Również w tym przypadku zgodnie z pkt 500 wykazu opłat pobiera się tzw. dodatek za nadgodziny w wysokości 20 EUR za każdą następną rozpoczętą godzinę pracy, jeżeli przeprowadzenie czynności urzędowej zajęło więcej niż trzy godziny. Ponadto należy wówczas również pokryć wydatki poniesione przez komornika, w tym koszty usług świadczonych przez osoby trzecie, takich jak usługi związane z przemieszczeniem rzeczy lub usługi ślusarskie.

Zgodnie z pkt 2111 wykazu opłat załączonego do ustawy o opłatach sądowych opłata w wysokości 20 EUR jest należna z tytułu wszczęcia postępowania sądowego w celu zmuszenia egzekucji obowiązku podjęcia określonej czynności (niezależnie od tego, czy czynność ta ma zostać podjęta przez dłużnika, czy też może zostać podjęta przez inną osobę w jego zastępstwie), znoszenia przeprowadzenia określonej czynności lub zaniechania określonej czynności przez dłużnika.

3.2 Główne warunki

Wierzyciel musi posiadać tytuł egzekucyjny stwierdzający jego roszczenie. Może nim być prawomocny wyrok końcowy lub wyrok, któremu nadano rygor tymczasowej wykonalności (§ 704 ZPO) lub jeden z dokumentów wymienionych w § 794 ZPO (np. ugoda sądowa (*gerichtlicher Vergleich*), wykonalny nakaz zapłaty (*Vollstreckungsbescheid*) lub akt notarialny). Co do zasady dokument taki musi zawierać nadaną przez sąd klauzulę wykonalności (*Vollstreckungsklausel*) i musi zostać doręczony dłużnikowi. W przypadku wykonalnych nakazów zapłaty, nakazów zabezpieczenia majątku i zarządzeń tymczasowych nadawana przez sąd klauzula wykonalności wymagana jest jedynie w wyjątkowych sytuacjach (§ 796 ZPO; § 929 ust. 1 i § 936 ZPO).

4 Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych

4.1 Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?

Egzekucję można przeprowadzić z majątku ruchomego dłużnika, jego wierzytelności i innych praw majątkowych oraz nieruchomości.

W § 811 ZPO wymieniono konkretne rzeczy ruchome wyłączone z zajęcia; ma to pozwolić dłużnikowi i członkom jego gospodarstwa domowego na zachowanie stopniu minimalnym przedmiotów niezbędnych do użytku osobistego i wykonywania zawodu.

Ograniczenia dotyczące zajęcia mają również zastosowanie do wynagrodzenia za pracę dłużnika. Zgodnie z § 850 i n. ZPO określone kwoty pieniężne nie podlegają zajęciu, ponieważ dłużnik potrzebuje ich, aby zachować minimum egzystencji. Salda kredytowe mogą zostać objęte ochroną na tzw. P-Koncie, które chroni przed zajęciem (*Pfändungsschutzkonto*, § 850k ZPO). Niektóre kwoty pieniężne niepodlegające zajęciu są przechowywane na takich rachunkach niezależnie od pochodzenia zaksięgowanej kwoty.

4.2 Jakie skutki mają środki egzekucyjne?

- **W odniesieniu do dłużnika**

Egzekucję z majątku ruchomego dłużnika przeprowadza się w drodze zajęcia lub spieniężenia zajętej rzeczy. Wierzytelności i prawa dłużnika względem osób trzecich podlegają zajęciu na podstawie postanowienia sądu egzekucyjnego. W obydwu tych przypadkach zajęcie stanowi czynność urzędową skutkującą konfiskatą zajętej rzeczy. Konfiskata pozbawia dłużnika m.in. prawa rozporządzania rzeczą.

- **W odniesieniu do osób trzecich**

Jeżeli komornik zajął rzeczy ruchome należące nie do dłużnika, lecz do osoby trzeciej, może ona sprzeciwić się zajęciu jej rzeczy, wnosząc powództwo ekscydencyjne (*Drittwiderspruchs-klage*).

W przypadku zajęcia wierzytelności dłużnika wobec osoby trzeciej i ich przelewu na wierzyciela taka osoba trzecia nie może już spłacić dłużnika; w takim przypadku osoba trzecia może spłacić wierzytelność przeniesioną na wierzyciela poprzez odliczenie od wierzytelności dłużnika wyłącznie wierzycielowi, spłacając tym samym swój własny dług. Osoba trzecia, która nie uczyni zadość temu obowiązкови, naraża się na odpowiedzialność odszkodowawczą.

4.3 Jak długo obowiązują takie środki?

Zgodnie z § 197 kodeksu cywilnego (BGB) roszczenia wynikające z prawomocnych orzeczeń sądowych oraz roszczenia stwierdzone w ugodach lub aktach notarialnych opatrzonej klauzulą wykonalności przedawniają się po upływie 30 lat. Wierzyciel może wszcząć postępowanie egzekucyjne w dowolnym momencie w tym okresie.

5 Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?

Prawo niemieckie nie przewiduje szczególnego postępowania w przedmiocie zezwolenia na przeprowadzenie egzekucji.

Dłużnik może kwestionować środki zastosowane przeciwko niemu w postępowaniu egzekucyjnym. Może wnieść np. skargę (*Erinnerung*) na sposób prowadzenia egzekucji. Dłużnik może również wnieść natychmiastowe zażalenie (*sofortige Beschwerde*) na orzeczenie sądu wydane w postępowaniu egzekucyjnym bez przeprowadzenia rozprawy. Zażalenie należy wnieść w terminie dwóch tygodni do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie i który może zmienić swoje orzeczenie, lub do sądu krajowego jako sądu odwoławczego.

Wniosek o zastosowanie takiego środka zaskarżenia nie wywiera bezpośredniego wpływu na kontynuowanie wszczętego postępowania egzekucyjnego, tj. nie wywołuje skutku zawieszającego.

6 Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?

Zob. odpowiedź na pytanie 4 powyżej.

Załącznik 1

Wartość komercyjna do ... EUR	Oplata Tabela B ... EUR	Wartość komercyjna do ... EUR	Oplata Tabela B ... EUR	Wartość komercyjna do ... EUR	Oplata Tabela B ... EUR
500	15,00	200 000	435,00	1 550 000	2 615,00
1 000	19,00	230 000	485,00	1 600 000	2 695,00
1 500	23,00	260 000	535,00	1 650 000	2 775,00
2 000	27,00	290 000	585,00	1 700 000	2 855,00
3 000	33,00	320 000	635,00	1 750 000	2 935,00
4 000	39,00	350 000	685,00	1 800 000	3 015,00
5 000	45,00	380 000	735,00	1 850 000	3 095,00
6 000	51,00	410 000	785,00	1 900 000	3 175,00

7 000	57,00	440 000	835,00	1 950 000	3 255,00
8 000	63,00	470 000	885,00	2 000 000	3 335,00
9 000	69,00	500 000	935,00	2 050 000	3 415,00
10 000	75,00	550 000	1 015,00	2 100 000	3 495,00
13 000	83,00	600 000	1 095,00	2 150 000	3 575,00
16 000	91,00	650 000	1 175,00	2 200 000	3 655,00
19 000	99,00	700 000	1 255,00	2 250 000	3 735,00
22 000	107,00	750 000	1 335,00	2 300 000	3 815,00
25 000	115,00	800 000	1 415,00	2 350 000	3 895,00
30 000	125,00	850 000	1 495,00	2 400 000	3 975,00
35 000	135,00	900 000	1 575,00	2 450 000	4 055,00
40 000	145,00	950 000	1 655,00	2 500 000	4 135,00
45 000	155,00	1 000 000	1 735,00	2 550 000	4 215,00
50 000	165,00	1 050 000	1 815,00	2 600 000	4 295,00
65 000	192,00	1 100 000	1 895,00	2 650 000	4 375,00
80 000	219,00	1 150 000	1 975,00	2 700 000	4 455,00
95 000	246,00	1 200 000	2 055,00	2 750 000	4 535,00
110 000	273,00	1 250 000	2 135,00	2 800 000	4 615,00
125 000	300,00	1 300 000	2 215,00	2 850 000	4 695,00
140 000	327,00	1 350 000	2 295,00	2 900 000	4 775,00
155 000	354,00	1 400 000	2 375,00	2 950 000	4 855,00
170 000	381,00	1 450 000	2 455,00	3 000 000	4 935,00
185 000	408,00	1 500 000	2 535,00		

Załącznik 2

Wartość roszczenia do ... EUR	Opłata w wysokości ... EUR	Wartość roszczenia do ... EUR	Opłata w wysokości ... EUR
500	35,00	50 000	546,00
1 000	53,00	65 000	666,00
1 500	71,00	80 000	786,00
2 000	89,00	95 000	906,00
3 000	108,00	110 000	1 026,00
4 000	127,00	125 000	1 146,00
5 000	146,00	140 000	1 266,00
6 000	165,00	155 000	1 386,00
7 000	184,00	170 000	1 506,00

8 000	203,00	185 000	1 626,00
9 000	222,00	200 000	1 746,00
10 000	241,00	230 000	1 925,00
13 000	267,00	260 000	2 104,00
16 000	293,00	290 000	2 283,00
19 000	319,00	320 000	2 462,00
22 000	345,00	350 000	2 641,00
25 000	371,00	380 000	2 820,00
30 000	406,00	410 000	2 999,00
35 000	441,00	440 000	3 178,00
40 000	476,00	470 000	3 357,00
45 000	511,00	500 000	3 536,00

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Ostatnia aktualizacja: 25/01/2018

Procedury służące wykonaniu orzeczenia - Irlandia

SPIS TREŚCI

- 1 Co oznacza wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych?
- 2 Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?
- 3 Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?
 - 3.1 Postępowanie
 - 3.2 Główne warunki
- 4 Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych
 - 4.1 Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?
 - 4.2 Jakie skutki mają środki egzekucyjne?
 - 4.3 Jak długo obowiązują takie środki?
- 5 Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?
- 6 Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?

W Irlandii nie zdefiniowano szczegółowo terminu „egzekucja”. W praktyce termin ten oznacza czynność polegającą na wykonaniu wyroku lub postanowienia sądu. Czynności egzekucyjne muszą być zazwyczaj zatwierdzone przez sąd.

Poniżej wymieniono najpowszechniejsze środki służące wykonywaniu wyroków w sprawach cywilnych i handlowych w Irlandii.

Zajęcie

Ten rodzaj czynności obejmuje zajęcie rzeczy należących do dłużnika egzekwowanego. Sąd wydaje postanowienie na wniosek wierzyciela egzekwującego, w którym nakazuje urzędnikowi rejestrowemu hrabstwa (*County Registrar*) (lub urzędnikowi służby cywilnej (*Sheriff*) w przypadku Dublina lub Corku) zajęcie rzeczy do wysokości długu stwierdzonego wyrokiem (w tym wszelkich poniesionych kosztów sądowych). Rzeczy te można następnie sprzedać w celu zaspokojenia długu.

Wpisanie do rejestru

Wyrok można udostępnić do wiadomości publicznej w drodze wpisania go do rejestru wyroków Wysokiego Trybunału (*High Court*). Rejestr zawiera wpisy na temat wszystkich wyroków, niezależnie od tego, czy zostały one wydane przez sąd rejonowy (*District Court*), sąd okręgowy (*Circuit Court*) czy Wysoki Trybunał. Imię i nazwisko oraz adres dłużnika wraz z informacjami szczegółowymi dotyczącymi wyroku są publikowane w niektórych gazetach i publikacjach komercyjnych, takich jak „*Stubbs Gazette*”. Ponadto niektóre instytucje kredytowe zbierają te informacje i brak spłaty wierzytelności stwierdzonej wyrokiem może wpłynąć na możliwość uzyskania przez dłużnika kredytu.

Oświadczenie z mocą przysięgi stanowiące podstawę wyroku ustanawiającego hipotekę (*Judgment Mortgage Affidavit*)

Wierzyciel egzekwujący może złożyć oświadczenie z mocą przysięgi, które – po zatwierdzeniu wyroku przez właściwy sąd – może zostać wpisane do rejestru jako podstawa hipoteki na majątku dłużnika. Uwzględniając pierwszeństwo innych obciążeń, zyski ze sprzedaży majątku muszą zostać przeznaczone na spłatę długu, zanim zostaną przekazane dłużnikowi. Kolejnym krokiem może być wniesienie do sądu wniosku o wydanie postanowienia o prawidłowości obciążenia i możliwości sprzedaży majątku dłużnika (*we ll charging order*) oraz postanowienia o sprzedaży składników majątku.

Postanowienie o spłacie w ratach (*instalment orders*) / postanowienie o zastosowaniu kary aresztu za obrazę sądu (*committal orders*)

Do sądu rejonowego można wnieść wniosek o wydanie postanowienia o spłacie w ratach wierzytelności stwierdzonej wyrokiem zgodnie z [ustawami o wykonywaniu orzeczeń sądowych z lat 1926–2009](#). Sędzia postanowi o wysokości rat, które dłużnik będzie zobowiązany spłacać, biorąc pod uwagę wysokość środków do dyspozycji dłużnika. Postanowienie o zastosowaniu kary aresztu za obrazę sądu można wydać wyłącznie wobec osób fizycznych, natomiast nie jest to możliwe w przypadku osób prawnych, tj. spółek. Brak spłaty wierzytelności po wydaniu postanowienia o spłacie w ratach może stanowić podstawę do złożenia wniosku o wydanie postanowienia o zastosowaniu kary aresztu za obrazę sądu. W praktyce oznacza to, że dłużnik może zostać pozbawiony wolności, jeżeli jest w stanie spłacić dług, ale tego odmawia.

Zajęcie wynagrodzenia

Wierzyciel egzekwujący może uzyskać postanowienie w sprawie dokonania potrącenia bezpośrednio z pensji/wynagrodzenia dłużnika. W rezultacie płatności na rzecz wierzyciela dokonuje bezpośrednio pracodawca dłużnika.

Postanowienie o zajęciu wierzytelności dłużnika znajdującej się u osoby trzeciej

Jeżeli wierzyciel egzekwujący wie o długu osoby trzeciej wobec dłużnika egzekwowanego, może wnieść do sądu wniosek o wydanie postanowienia nakazującego osobie trzeciej zapłatę określonej kwoty do rąk własnych wierzyciela. Sąd dysponuje swobodą uznania w odniesieniu do wydania takiego postanowienia.

Zarządca do celów egzekucji na zasadzie słuszności (*Receiver by Equitable Execution*)

Środek ten polega na wyznaczeniu przez sąd zarządcy (*receiver*), który m.in. zarządza zyskami ze sprzedaży składników majątku dłużnika w celu zaspokojenia długu. Sąd dysponuje swobodą uznania w odniesieniu do wyznaczenia zarządcy.

Należy zauważyć, że wyboru środków służących wykonaniu wyroku dokonuje wierzyciel przy wsparciu doradców prawnych. [Służba Sądownicza](#) nie wskazuje określonego toku postępowania. Powyższy wykaz nie jest wyczerpujący i wskazuje jedynie często stosowane procedury.

2 Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?

W przypadku wyroków krajowych niezbędne może być uzyskanie zezwolenia sądu, który wydał wyrok, na wykonanie danego wyroku (zobacz powyżej). W niektórych przypadkach, takich jak zajęcie i wpisanie wyroku do rejestru, złożenie wniosku do sądu nie jest wymagane, a wniosek o wszczęcie egzekucji można złożyć w sekretariacie właściwego sądu.

W przypadku wyroków wydanych w innych jurysdykcjach UE sądem właściwym jest Wysoki Trybunał. W odniesieniu do okresowo wypłacanych świadczeń alimentacyjnych, w sprawie których w innych jurysdykcjach UE wydano zaświadczenie europejskiego tytułu egzekucyjnego, sądem właściwym jest sąd rejonowy.

3 Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?

3.1 Postępowanie

Orzeczenia sądowe i niektóre orzeczenia wydawane w toku postępowania pozasądowego są wykonalne. Oprócz postanowień sądu obejmują one wyroki wydawane w postępowaniu uproszczonym (*summary matters*) zarejestrowane przez urzędnika rejestrowego w Wysokim Trybunale lub przez urzędnika rejestrowego hrabstwa (*County Registrar*) w sądzie okręgowym.

Często w celu wykonania wyroku niezbędne jest uzyskanie zezwolenia sądu, który go wydał. W niektórych przypadkach, takich jak zajęcie i wpisanie wyroku do rejestru, wniesienie wniosku do sądu nie jest jednak wymagane. Zezwolenie może wydać sekretariat właściwego sądu.

W przypadku wyroków wydanych przez sądy zagraniczne, które należy wykonać zgodnie z rozporządzeniami UE, sądem właściwym jest Wysoki Trybunał (lub w przypadku okresowo wypłacanych świadczeń alimentacyjnych, w sprawie których wydano zaświadczenie europejskiego tytułu egzekucyjnego – sąd rejonowy). Funkcje związane ze stosowaniem rozporządzenia (WE) nr 44/2001 (zastąpionego rozporządzeniem (UE) nr 1215/2012, które ma zastosowanie do ugód sądowych zatwierdzonych lub zawartych w dniu 10 stycznia 2015 r. lub po tej dacie), powierzono sędziemu proceduralnemu Wysokiego Trybunału (*Master of the High Court*). Na posiedzeniu jawnym można wnieść o stwierdzenie wykonalności takiego wyroku w Irlandii oraz o nadanie mu następnie klauzuli wykonalności.

Wyrok, któremu nadano zaświadczenie europejskiego tytułu egzekucyjnego zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 805/2004, jest uznawany i wywołuje takie same skutki jak wyrok wydany przez Wysoki Trybunał oraz jest wykonywany odpowiednio. Sądem właściwym w zakresie egzekwowania okresowo wypłacanych świadczeń alimentacyjnych, w sprawie których wydano zaświadczenie europejskiego tytułu egzekucyjnego, jest sąd rejonowy. Krajowe przepisy dotyczącego tego postępowania zostały zawarte w rozporządzeniu z mocą ustawy (S.I.) 274 z 2011 r.

W przypadku wyroku wydanego w sprawie roszczenia bezspornego, który ma zostać wykonany w innej jurysdykcji UE, sąd, który wydał wyrok, jest właściwy w zakresie wniosków dotyczących jego wykonania zgodnie z rozporządzeniem nr 805/2004 w sprawie europejskich tytułów egzekucyjnych.

Wniosek o wykonanie wyroku składany jest zazwyczaj w sądzie (lub sekretariacie sądu) przez prawnika praktyka, chociaż wierzyciel nie musi korzystać z zastępstwa procesowego. Wszystkie wnioski skierowane do sądu muszą zostać złożone przez miejscowego prawnika praktyka. Nie można ich przesyłać pocztą. Niektóre wnioski skierowane do sekretariatu sądu – takie jak wnioski o zajęcie, o wpisanie do rejestru oraz o poświadczenie wyroku do celów związanych z oświadczeniem z mocą przysięgi stanowiącym podstawę wyroku ustanawiającego hipotekę – można wnieść drogą pocztową. Porady dotyczące stosowanej praktyki i procedury można uzyskać, kontaktując się z Sekcją ds. Wyroków Wysokiego Trybunału pod adresem:

HighCourtCentralOffice@Courts.ie.

Koszty (opłaty) nałożone przez Służbę Sądowniczą są minimalne, a obecnie obowiązujące opłaty dostępne są w [taryfikatorze opłat](#) na stronie internetowej [Służby Sądowniczej](#). Kwestie związane z kosztami ponoszonymi z tytułu usług świadczonych przez prawników (*solicitors* i *barristers*) regulowane są bezpośrednio między wierzycielami a ich pełnomocnikami procesowymi. Sąd może zasądzić całość lub część kosztów poniesionych w toku postępowania egzekucyjnego.

3.2 Główne warunki

Art. 15 [ustawy o wykonywaniu orzeczeń sądowych z 1926 r. \(zastąpiony art. 1 ustawy o ustroju sądów powszechnych \(nr 2\) z 1986 r.\)](#) stanowi, że jeżeli dług jest należny na podstawie postanowienia lub wyroku sądu, wierzyciel może wnieść do sądu rejonowego o wezwanie dłużnika do stawienia się przed sądem w celu zbadania posiadanych przez niego środków przez sędziego sądu rejonowego. Wniosek o nadanie klauzuli wykonalności należy złożyć w ciągu sześciu lat od daty wydania postanowienia lub wyroku sądu. Wierzyciel ma obowiązek przedstawić dowody potwierdzające istnienie pierwotnego długu, a dłużnik – wypełnić oświadczenie o posiadanych środkach. Art. 16 ustawy z 1926 r. zmieniony art. 9 ustawy z 1986 r. umożliwia przedstawienie dowodów oraz przesłuchanie (*cross examination*) dłużnika lub wierzyciela. Klauzulę wykonalności można nadać na okres dwunastu lat od daty wydania danego postanowienia lub wyroku sądu.

4 Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych

4.1 Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?

Przedmiotem egzekucji mogą być wszystkie rodzaje składników majątku, z wyjątkiem łatwo psujących się towarów lub posiadanych przez dłużnika rzeczy przeznaczonych do sprzedaży lub zwrotu.

4.2 Jakie skutki mają środki egzekucyjne?

Niewykonanie orzeczenia sądowego może skutkować pociągnięciem strony pozostającej w zwłoce do odpowiedzialności za obrazę sądu. Sąd może wymierzyć karę grzywny lub karę aresztu do czasu oczyszczenia z zarzutu obrazy sądu. Nie istnieje zatem maksymalny okres, na który można pozbawić wolności daną osobę. Zasada ta ma również zastosowanie do osoby trzeciej, która naruszy warunki określone w orzeczeniu sądowym.

Należy zauważyć, że zgodnie z art. 20 [ustawy o wykonywaniu orzeczeń sądowych z 1926 r.](#) kara pozbawienia wolności wymierzona dłużnikowi za niezastosowanie się do postanowienia o spłacie w ratach nie jest uznawana za zaspokojenie lub wygaśnięcie długu lub jego części i nie pozbawia wierzyciela możliwości zastosowania innych środków ochrony prawnej w celu odzyskania długów.

Banki i inne instytucje finansowe podlegają tym samym obowiązkom co inne strony w zakresie wykonywania orzeczeń sądowych. W okolicznościach, które nie zostały wyraźnie objęte orzeczeniem sądowym, należy uwzględnić przepisy i zasady odnoszące się do danych osobowych przechowywanych przez tego rodzaju instytucje (na przykład [ustawa o ochronie danych z 1988 r.](#)).

4.3 Jak długo obowiązują takie środki?

W niektórych orzeczeniach wyznacza się każdorazowo termin, w którym zainteresowana strona musi zastosować się do warunków w nich określonych, nie jest to jednak regułą. Wyrok pozostaje w mocy przez dwanaście lat, chociaż w przypadku niektórych środków egzekucyjnych, które sąd może zarządzić, obowiązują terminy określone w regulaminie sądu lub w przepisach. Przykładem jest postanowienie o dokonaniu zajęcia wydane przez Wysoki Trybunał, które pozostaje w mocy przez rok od jego wydania. Po upływie tego terminu należy wystąpić o wydanie nowego postanowienia o zajęciu.

5 Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?

Co do zasady nie można zaskarżyć samego środka egzekucyjnego, na który zezwolenie wydał sekretariat sądu, ale można zaskarżyć wyrok lub postanowienie co do istoty sprawy, które stanowiły jego podstawę. Zainteresowana strona może wnieść do sądu apelacyjnego o uchylenie wyroku lub postanowienia. Terminy na wniesienie środka zaskarżenia są zróżnicowane:

- środek zaskarżenia od orzeczenia sądu rejonowego do sądu okręgowego – 14 dni od daty jego wydania;
- środek zaskarżenia od orzeczenia sądu okręgowego do Wysokiego Trybunału – 10 dni od daty jego wydania;
- środek zaskarżenia od orzeczenia sądu proceduralnego (*Master's Court*) do Wysokiego Trybunału – 6 dni od daty ogłoszenia (*perfection*) postanowienia lub – jeżeli postanowienie wydano *ex parte* – od dnia doręczenia przedmiotowego postanowienia lub – jeżeli odmówiono jego przyjęcia – od daty tego rodzaju odmowy (miesiąc od dnia doręczenia postanowienia w przypadku wykonania orzeczenia sądu zagranicznego zgodnie z rozporządzeniem nr 44/2001);
- środek zaskarżenia od orzeczenia Wysokiego Trybunału do sądu apelacyjnego – 10 albo 28 dni od daty jego ogłoszenia w zależności od charakteru sprawy;
- środek zaskarżenia od orzeczenia Wysokiego Trybunału lub sądu apelacyjnego do Sądu Najwyższego – 28 dni od daty jego ogłoszenia.

6 Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?

Wyrok pozostaje w mocy przez okres dwunastu lat, a po upływie 12 lat od dnia, w którym stał się wykonalny, na jego podstawie nie można wytoczyć żadnego powództwa. Ponadto w przypadku niektórych środków egzekucyjnych, które sąd może zarządzić, obowiązują terminy określone w regulaminie sądu lub w przepisach prawa. Przykładem jest postanowienie o dokonaniu zajęcia wydane przez Wysoki Trybunał, które pozostaje w mocy przez rok od jego wydania. Po upływie tego terminu należy wystąpić o wydanie nowego postanowienia o dokonaniu zajęcia. Kolejny przykład obejmuje konieczność uzyskania zgody sądu na wydanie przez Wysoki Trybunał postanowienia o dokonaniu zajęcia, jeżeli upłynęło ponad sześć lat od dnia wydania wykonalnego orzeczenia sądowego.

mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Ostatnia aktualizacja: 10/08/2017

Procedury służące wykonaniu orzeczenia - Grecja

SPIS TREŚCI

- 1 Co oznacza wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych?
- 2 Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?
- 3 Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?
 - 3.1 Postępowanie
 - 3.2 Główne warunki
- 4 Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych
 - 4.1 Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?
 - 4.2 Jakie skutki mają środki egzekucyjne?
 - 4.3 Jak długo obowiązują takie środki?
- 5 Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?
- 6 Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?

1 Co oznacza wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych?

Egzekucja oznacza przymusowe zaspokojenie istotnej wierzytelności potwierdzonej w tytule wykonawczym przy wsparciu organów publicznych. Przy przeprowadzaniu egzekucji stosuje się następujące środki:

- przymusowe pozbawienie ruchomości;
- przymusową eksmisję z nieruchomości;
- zajęcie;
- pozbawienie wolności;
- nałożenie grzywny;
- objęcie zarządem przymusowym;
- zobowiązanie do złożenia oświadczenia pod przysięgą.

2 Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?

Zgodnie z definicją zawartą w (nowym) kodeksie postępowania cywilnego (art. 927–931 kpc) egzekucję przeprowadza upoważniona do tego osoba, która przekazuje poświadczony odpis (*Apógrafa*) z odpowiednim nakazem konkretnemu **komornikowi** i określa sposób przeprowadzenia egzekucji oraz – w stosownych przypadkach – przedmioty, z których zostanie przeprowadzona egzekucja. W przypadku zajęcia składników majątku wyznacza się licytatora, którym jest **notariusz** z regionu, w którym ma zostać przeprowadzone zajęcie. Nakaz musi zostać opatrzony datą i podpisany przez beneficjenta lub jego pełnomocnika. Nakaz stanowi upoważnienie do podejmowania wszelkich czynności egzekucyjnych, chyba że w jego treści stwierdzono inaczej.

Komornik, któremu doręczono poświadczony odpis wraz z nakazem egzekucji, ma prawo przyjmować płatności i wydawać pisemne potwierdzenie ich odbioru, jak również przekazać poświadczony odpis po całkowitym zaspokojeniu wierzytelności.

Komornik może również przyjąć płatność częściową – w takiej sytuacji musi wystawić potwierdzenie i odnotować ten fakt na poświadczonym odpisie. Wniesienie płatności częściowej nie wstrzymuje biegu egzekucji.

Jeżeli jest to konieczne do celów egzekucji, komornik jest uprawniony do wejścia do miejsca zamieszkania dłużnika lub do innych należących do niego lokali, do otwierania drzwi i przeszukiwania pomieszczeń oraz do otwierania zamkniętych mebli, elementów wyposażenia pomieszczeń lub pojemników. Komornik może zwrócić się o pomoc do organów egzekwowania prawa (zazwyczaj do policji), które muszą udzielić mu wsparcia.

Jeżeli dłużnik będzie stawiał opór w trakcie przeprowadzania egzekucji, komornik może użyć środków przymusu, aby przełamać ten opór, a także wezwać organy egzekwowania prawa (zazwyczaj policję), aby udzieliły mu wsparcia.

Komornik sporządza sprawozdanie z każdej czynności podejmowanej w toku postępowania egzekucyjnego. Jeżeli egzekucja okaże się nieskuteczna, komornik sporządza sprawozdanie, w którym przedstawia przyczyny jej nieskuteczności. Jeżeli w toku egzekucji dojdzie do popełnienia przestępstwa, komornik musi sporządzić stosowne sprawozdanie i przekazać je właściwemu prokuratorowi.

3 Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?

Tytuł wykonawczy to dokument urzędowy potwierdzający wierzytelność i umożliwiający domniemanemu wierzycielowi dochodzenie od dłużnika zastosowania się do jego treści w drodze egzekucji. Muszą zostać spełnione następujące przesłanki: istnienie tytułu wykonawczego i ważność roszczenia.

3.1 Postępowanie

Egzekucja jest to czynność służąca wymierzeniu sprawiedliwości, której celem jest zapewnienie ochrony prawnej. Nie jest to czynność administracyjna. Wnioski kierowane do komorników i wszelkie czynności egzekucyjne stanowią czynności procesowe. Aby można było przeprowadzić egzekucję, spełnione muszą zostać następujące przesłanki:

- właściwość miejscowa i rzeczowa komorników;
- status strony postępowania;
- zdolność sądowa;
- uprawnienie do reprezentowania klienta;
- istnienie uzasadnionego interesu;
- zdolność procesowa;
- istnienie tytułu wykonawczego;
- istnienie wierzytelności, którą można zaspokoić w drodze egzekucji.

Istnieje możliwość wykonania zarówno postanowień sądowych, jak i postanowień wydanych przez organy inne niż sądy bez konieczności każdorazowego zwracania się o wydanie postanowienia sądu zatwierdzającego egzekucję. Następujące dokumenty stanowią tytuły wykonawcze:

- prawomocne orzeczenia greckich sądów;
- orzeczenia greckich sądów opatrzone klauzulą tymczasowej wykonalności;
- wyroki sądów polubownych;
- pisma greckich sądów zawierające treść ugody lub określające wysokość opłat sądowych;
- akty notarialne;
- nakazy zapłaty wydane przez greckich sędziów;
- nakazy eksmisji lokatora;
- zagraniczne tytuły wykonawcze uznane za wykonalne;
- nakazy i akty uznawane za tytuły wykonawcze z mocy prawa.

Urzędników ds. egzekucji dzieli się na urzędników ds. egzekucji bezpośredniej i pośredniej. Urzędników ds. egzekucji bezpośredniej powołuje wierzyciel występujący z wnioskiem o przeprowadzenie egzekucji. Zalicza się do nich: a) komorników, którzy są urzędnikami publicznymi nieotrzymującymi stałego wynagrodzenia, uprawnionymi do podejmowania czynności mających na celu zajęcie rzeczy znajdujących się w posiadaniu dłużnika, zajęcie składników majątku, statków morskich lub powietrznych

będących własnością dłużnika, przeprowadzania egzekucji bezpośredniej, zatrzymania dłużników, których skazano na karę pozbawienia wolności, oraz przygotowywania licytacji; b) notariuszy lub sędziów rejonowych sądów w sprawach cywilnych zastępujących notariuszy, którzy są uprawnieni do przeprowadzania dobrowolnej lub przymusowej licytacji zajętych składników majątku dłużnika oraz do dokonywania podziału zysku ze sprzedaży tych składników majątku na podstawie opracowanego przez siebie wykazu określającego kolejność zaspokajania wierzycieli. Do urzędników ds. egzekucji pośredniej zalicza się funkcjonariuszy policji, członków sił zbrojnych oraz świadków (*μαρτύρων*) komornika, którzy udzielają mu wsparcia w przypadku, gdy dłużnik stawia opór w trakcie przeprowadzania egzekucji lub gdy istnieje ryzyko, że może stawić taki opór. Wszyscy wymienieni powyżej urzędnicy ponoszą odpowiedzialność za wszelkie zawinione przypadki naruszenia spoczywających na nich obowiązków przy wykonywaniu powierzonych im funkcji.

Sam tytuł egzekucyjny wydaje osoba upoważniona do żądania jego wykonania, tj. powód lub jego przedstawiciel, który może być prawnikiem, chociaż nie jest to konieczne. Podstawowe koszty egzekucji są następujące:

- honorarium komornika za zajęcie wierzytelności do kwoty 590 EUR włącznie – 53 EUR; w przypadku roszczeń opiewających na kwotę od 591 EUR do 6500 EUR – 53 EUR oraz dodatkowo 2,5% kwoty roszczenia, a w przypadku roszczeń opiewających na kwotę co najmniej 6500 EUR – 53 EUR oraz dodatkowo 1% kwoty roszczenia, do maksymalnej kwoty 422 EUR za każdy zajmowany składnik majątku, statek morski lub powietrzny;
- honorarium komornika za przygotowanie programu licytacji lub ponownej licytacji bądź streszczenia sprawozdania z zajęcia w przypadku roszczeń do kwoty 590 EUR włącznie wynosi 53 EUR; w przypadku roszczeń opiewających na kwotę od 591 EUR do 6500 EUR – 2% wartości wierzytelności, a w przypadku roszczeń opiewających na kwotę co najmniej 6501 EUR – 1% wartości roszczenia, do maksymalnej kwoty 210 EUR;
- honorarium licytatora – 30 EUR;
- honorarium komornika za przeprowadzenie jakiegokolwiek innej czynności egzekucyjnej – wysokość takiej opłaty wynosi od 240 EUR do 400 EUR, zgodnie z ustaleniami między komornikiem a jego klientem;
- honorarium świadka komornika – 30 EUR dla każdego świadka, przy czym w przypadku gdy świadkiem jest komornik – 60 EUR;
- w przypadku odstąpienia od egzekucji wysokość honorarium komornika obniża się o 50%;
- 0,50 EUR za każdy kilometr, który komornik i jego świadkowie muszą pokonać, aby dotrzeć na miejsce, w którym ma zostać podjęta czynność;
- specjalne honorarium komornika zależne od stopnia złożoności wykonania orzeczenia: zgodnie z ustaleniami między komornikiem a klientem (dłużnik nigdy nie uiszcza tego honorarium).

3.2 Główne warunki

Do przesłanek materialnych przeprowadzenia egzekucji należą:

- istnienie uzasadnionego interesu, tj. konieczność podjęcia czynności egzekucyjnej i zapewnienia wynikającej z niej ochrony prawnej;
- ważność roszczenia.

Celem prawa regulującego egzekucję jest zrównoważenie sprzecznych interesów wierzycieli i dłużników lub osób trzecich. Kryteria stosowane przez sądy w celu przyznania środków egzekucyjnych są następujące:

- szybkie zaspokojenie wierzycieli przy niewielkich kosztach;
- ochrona praw osobistych dłużnika i jego ogólnie rozumianych uzasadnionych interesów;
- zbieżność interesów wierzyciela i dłużnika, jeżeli chodzi o potrzebę uzyskania jak najkorzystniejszej ceny na licytacji;
- ochrona interesów osób trzecich.

4 Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych

Przedmiotem środków egzekucyjnych może być majątek dłużnika lub osoba dłużnika. Środki egzekucyjne to czynności materialne podejmowane przez urzędników uprawnionych do ich podejmowania; służą one bezpośredniemu lub pośredniemu zaspokojeniu roszczeń w drodze egzekucji przeprowadzanej przez państwo. Środki egzekucyjne można stosować wobec następujących składników majątku:

- rzeczy ruchomych znajdujących się w posiadaniu dłużnika, wierzyciela lub osoby trzeciej gotowej do ich wydania;

- praw majątkowych dłużnika do majątku ruchomego osoby trzeciej;
- środków pieniężnych;
- roszczeń pieniężnych osoby, przeciwko której skierowane są czynności egzekucyjne, wobec osób trzecich;
- nieruchomości należących do dłużnika lub praw majątkowych dłużnika;
- statków morskich;
- statków powietrznych;
- praw własności intelektualnej, patentów i praw do filmów.

Z egzekucji wyłączone są następujące składniki majątku:

- rzeczy osobiste dłużnika i członków jego rodziny;
- żywność i paliwo niezbędne dłużnikowi i członkom jego rodziny;
- medale, pamiątki, rękopisy, korespondencja, dokumenty rodzinne i księgi związane z prowadzeniem działalności gospodarczej;
- książki, instrumenty muzyczne, dzieła sztuki;
- narzędzia, maszyny, książki lub inne przedmioty niezbędne do wykonywania działalności zarobkowej;
- łatwo psujące się towary;
- udziały w spółkach osobowych (*προσωπικές εταιρίες*);
- ustawowe świadczenia alimentacyjne;
- wynagrodzenia, renty i emerytury lub świadczenia z tytułu ubezpieczenia.

4.1 Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?

Dłużnik, podobnie jak wszystkie osoby trzecie, musi zastosować się do treści postanowienia nakazującego zastosowanie środka egzekucyjnego. Jeżeli dłużnik będzie stawiał opór w trakcie egzekucji, komornik może użyć siły, wzywając jednocześnie organy egzekwowania prawa. Komornik może przeprowadzać egzekucję przy wsparciu dwóch pełnoletnich świadków lub drugiego komornika. W przypadku niewywiązania się przez dłużnika ze spoczywającego na nim zobowiązania:

- jeżeli dłużnik nie wypełni swojego zobowiązania do dokonania czynności, której może dokonać również osoba trzecia, wierzyciel jest uprawniony do dokonania tej czynności na koszt dłużnika;
- jeżeli dłużnik nie wypełni swojego zobowiązania do dokonania czynności, której nie może dokonać osoba trzecia i której dokonanie zależy wyłącznie od jego woli, sąd nakaże mu dokonanie tej czynności, a jeśli dłużnik tego nie uczyni, nałoży na niego grzywnę na rzecz wierzyciela oraz karę pozbawienia wolności;
- jeżeli dłużnik jest zobowiązany do powstrzymania się od dokonania określonej czynności lub do wyrażenia zgody na dokonanie określonej czynności, sąd może nałożyć na dłużnika, który się nie wywiąże ze swojego zobowiązania, grzywnę na rzecz wierzyciela oraz karę pozbawienia wolności.

Powyższe przypadki pozostają bez wpływu na prawo wierzyciela do dochodzenia przewidzianego w prawie materialnym odszkodowania za straty poniesione wskutek niewywiązania się przez dłużnika ze spoczywającego na nim zobowiązania. Co do zasady dłużnik może rozporządzać danym składnikiem swojego majątku; jeżeli został on zajęty, rozporządzanie nim jest zakazane i nieważne w stosunku do osoby, która dokonała zajęcia, i w stosunku do wierzycieli, którzy zgłosili swoje roszczenia.

Jeżeli egzekucję przeprowadza się z rachunków bankowych dłużnika, bank nie ma obowiązku ujawnienia wnioskodawcy szczegółowych informacji na temat takich rachunków; jeżeli jednak bankowi doręczone zostanie pismo nakazujące zajęcie znajdujących się w posiadaniu dłużnika środków pieniężnych, rozporządzenie zajętą kwotą jest zakazane i nieważne w stosunku do osoby, która wystąpiła o ich zajęcie. Bank musi w ciągu ośmiu dni od daty doręczenia nakazu zajęcia wskazać, czy zajęte środki przechowywane na rachunku bankowym istnieją oraz, jeśli ich kwota wystarczy do zaspokojenia roszczeń osoby, która wystąpiła o zajęcie, musi wypłacić tej osobie odpowiednią sumę pieniężną.

4.2 Jakie skutki mają środki egzekucyjne?

Co do zasady nie istnieją przepisy ustanawiające terminy, których wnioskodawca jest zobowiązany dotrzymać. Obowiązują pewne ograniczenia czasowe, nie stanowią one jednak terminów zawitych, lecz raczej okresy, jakie muszą upłynąć, aby określone czynności mogły zostać podjęte w sposób ważny. Ograniczenia te nie wyznaczają bezpośrednio momentu, po upływie którego

wnioskodawca nie będzie mógł już podjąć określonych czynności. Przepis, na mocy którego poszczególne czynności muszą zostać dokonane w pewnym okresie po zajęciu lub przed licytacją, nie zmienia podstawy systemu. Aby zapobiegać nadmiernej przewlekłości postępowania, wyznaczono jedynie ostateczny termin jednego roku, po upływie którego zajęcie lub inne czynności nie będą mogły zostać przeprowadzone na podstawie tego samego nakazu. Licytacji nie można przeprowadzić na podstawie zajęcia, które ze względu na upływ tego terminu zostało cofnięte na mocy postanowienia sądu.

4.3 Jak długo obowiązują takie środki?

5 Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?

Jedynym dostępnym środkiem ochrony prawnej w postępowaniu egzekucyjnym jest sprzeciw, który może wnieść osoba, przeciwko której skierowana jest egzekucja, lub wierzyciel mający uzasadniony interes w sprawie w terminie 15 dni od dnia podjęcia pierwszej czynności egzekucyjnej, jeżeli sprzeciw dotyczy ważności tytułu wykonawczego lub ważności postępowania przedsądowego; do chwili przeprowadzenia ostatniej czynności egzekucyjnej, jeżeli wniosek dotyczy ważności dowolnej czynności egzekucyjnej (od pierwszej do ostatniej); oraz w ciągu sześciu miesięcy od przeprowadzenia ostatniej czynności egzekucyjnej, jeżeli wniosek dotyczy ważności tej czynności. Sprzeciw mogą również wnieść osoby trzecie posiadające prawo do przedmiotu egzekucji. Mogą one powołać się na to prawo wobec osoby, przeciwko której skierowana jest egzekucja, w dowolnym terminie. Sądem właściwym jest sąd, w którego okręgu znajduje się miejsce przeprowadzenia egzekucji, w szczególności rejonowy sąd w sprawach cywilnych, jeżeli tytułem wykonawczym jest postanowienie rejonowego sądu w sprawach cywilnych (*Ειρηνοδίκηίο*), oraz sąd pierwszej instancji orzekający w składzie jednoosobowym (*Μονομελής Πρωτοδίκηίο*) we wszystkich innych przypadkach. Fakt wniesienia sprzeciwu nie zawiesza egzekucji; postępowanie egzekucyjne może jednak zostać zawieszona na mocy postanowienia sądu wydanego na wniosek, przy czym konieczne może być złożenie odpowiedniej kaucji. Informację o wydaniu takiego postanowienia przekazuje się komornikom, którzy nie mogą przeprowadzać żadnych czynności egzekucyjnych, chyba że zostali do tego wyraźnie upoważnieni w takim postanowieniu.

6 Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?

Do egzekucji mają zastosowanie następujące wyjątki, zwłaszcza jeżeli chodzi o majątek podlegający zajęciu: z zajęcia są wyłączone następujące składniki majątku: a) łatwo psujące się towary, b) udziały w spółkach osobowych, c) roszczenia alimentacyjne wynikające z przepisów prawa lub z rozrządzeń testamentowych, a także roszczenia związane z wkładem małżonków w zaspokajanie potrzeb związanych z utrzymaniem rodziny, d) roszczenia dotyczące wynagrodzenia, rent i emerytur lub świadczeń z tytułu ubezpieczenia, chyba że w danym przypadku zachodzi konieczność zaspokojenia wierzytelności alimentacyjnych wynikających z obowiązujących przepisów lub rozrządzeń testamentowych lub obowiązków lożenia na utrzymanie rodziny – w takiej sytuacji dopuszcza się możliwość zajęcia połowy składników majątku, biorąc pod uwagę kwoty otrzymywane przez dłużnika, zakres spoczywających na małżonkach zobowiązań w zakresie lożenia na utrzymanie rodziny oraz liczbę beneficjentów, e) wszelkiego rodzaju pomoc unijna lub dotacje unijne znajdujące się w posiadaniu agencji OPEKEPE jako osoby trzeciej do chwili ich zdeponowania na rachunku bankowym beneficjentów lub do chwili ich wypłacenia beneficjentom w innej formie. Wyłączenie przewidziane w zdaniu drugim lit. d) ma również zastosowanie w przypadku, gdy płatności danej kwoty dokonuje się poprzez jej zdeponowanie na rachunku bankowym dłużnika. Wyłączenie to ma zastosowanie wyłącznie w sytuacji, w której saldo rachunku w okresie od wydania nakazu wszczęcia egzekucji do dnia zrealizowania płatności nie przekracza kwoty roszczenia wyłączonej z egzekucji.

Ponadto dłużnik ma prawo odwołać się od postępowania egzekucyjnego za pomocą dwóch środków zaskarżenia:

a) **sprzeciwu wniesionego zgodnie z art. 933 kpc**, który stanowi, że: osoba, przeciwko której prowadzone jest postępowanie egzekucyjne, i dowolny wierzyciel posiadający uzasadniony interes w danej sprawie mogą wnieść sprzeciw dotyczący ważności tytułu wykonawczego, postępowania egzekucyjnego lub roszczenia wyłącznie poprzez złożenie zawiadomienia o sprzeciwie w sądzie rejonowym w sprawach cywilnych, jeżeli tytuł wykonawczy został wydany przez ten sąd, oraz w sądzie pierwszej instancji orzekającym w składzie jednoosobowym we wszystkich innych przypadkach. W przypadku wniesienia kilku sprzeciwów za pomocą odrębnych pism sekretarz sądu musi dopilnować, aby wszystkie sprzeciwy zostały zidentyfikowane i rozpoznane na tej samej rozprawie sądowej. Dodatkowe podstawy uzasadniające wniesienie sprzeciwu można przedstawić wyłącznie za pomocą odrębnego wniosku złożonego w sekretariacie sądu, do którego skierowany jest sprzeciw. Po złożeniu takiego wniosku sąd sporządza stosowne sprawozdanie i doręcza je stronie przeciwnej co najmniej osiem (8) dni przed planowanym terminem rozprawy. Termin rozprawy, na której zostanie rozpoznany sprzeciw, musi zostać wyznaczony w terminie nieprzekraczającym sześćdziesięciu (60) dni od dnia złożenia wniosku, a wezwanie do stawienia się na rozprawie doręcza się pozwanemu na dwadzieścia (20) dni przed terminem rozprawy. Sądem właściwym miejscowo jest sąd rejonowy właściwy dla miejsca przeprowadzenia egzekucji, jeżeli inne czynności podejmowane w toku postępowania egzekucyjnego były podejmowane na podstawie doręczanego nakazu; w przeciwnym wypadku sądem właściwym jest sąd wskazany w art. 584. Jeżeli tytułem wykonawczym jest wyrok lub nakaz zapłaty, sprzeciw jest niedopuszczalny w zakresie, w jakim wyrok lub nakaz jest prawomocny,

zgodnie z odpowiednio art. 330 i art. 633 ust. 2 lit. c). Twierdzenia dotyczące zaspokojenia roszczenia muszą zostać wykazane wyłącznie na piśmie lub muszą zostać zatwierdzone przez sąd. Sąd musi wydać postanowienie w sprawie sprzeciwu w terminie sześćdziesięciu (60) dni od dnia jego rozpatrzenia;

b) **zgodnie z art. 1000 kpc** dłużnik ma prawo wystąpić o zawieszenie licytacji jego składników majątku. W szczególności na wniosek dłużnika, który musi zostać złożony najpóźniej piętnaście (15) dni roboczych przed datą licytacji, sąd, o którym mowa w art. 933, może – podczas rozpatrywania sprawy po zakończeniu postępowania, o którym mowa w art. 686 i nast. – zawiesić procedurę licytacji na okres do sześciu (6) miesięcy od dnia, w którym miała się ona pierwotnie odbyć, jeżeli odroczenie terminu przeprowadzenia licytacji nie stwarza ryzyka wyrządzenia szkód wierzycielowi i jeżeli można zasadnie oczekiwać, że dłużnik zaspokoi roszczenia wierzyciela w tym okresie lub że po upływie tego okresu zyski z licytacji wzrosną. Sąd musi wydać stosowne orzeczenie do południa ostatniego poniedziałku poprzedzającego licytację. Warunkiem udzielenia zgody na zawieszenie licytacji będzie każdorazowo uiszczenie: a) wszelkich kosztów związanych z przyspieszeniem licytacji, które zostaną oszacowane w orzeczeniu oraz b) co najmniej jednej czwartej kwoty należnej osobie wnioskującej o przyspieszenie licytacji. Licytator zostanie powiadomiony o treści orzeczenia zawieszającego licytację w dniu jego wydania. Płatność musi zostać uiszczona do godz. 10:00 w dniu przeprowadzenia licytacji – w przeciwnym razie licytacja zostanie przeprowadzona zgodnie z planem.

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Ostatnia aktualizacja: 11/08/2017

Procedury służące wykonaniu orzeczenia - Hiszpania

Uwaga: niedawno wprowadzono na tej stronie zmiany w oryginalnej wersji językowej [es](#). Strona w wybranej przez Ciebie wersji językowej jest obecnie tłumaczona przez nasze służby tłumaczeniowe.

SPIS TREŚCI

- 1 [Co oznacza wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych?](#)
- 2 [Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?](#)
- 3 [Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?](#)
 - 3.1 [Postępowanie](#)
 - 3.2 [Główne warunki](#)
- 4 [Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych](#)
 - 4.1 [Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?](#)
 - 4.2 [Jakie skutki mają środki egzekucyjne?](#)
 - 4.3 [Jak długo obowiązują takie środki?](#)
- 5 [Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?](#)
- 6 [Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?](#)

1 Co oznacza wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych?

Co do zasady wykonywanie orzeczeń w sprawach cywilnych i handlowych oznacza, że w przypadku gdy osoba, która dopuściła się naruszenia, nie wykona dobrowolnie tytułu egzekucyjnego (np. prawomocnego wyroku), powód musi wystąpić o

przeprowadzenie egzekucji sądowej na potrzeby wykonania tego tytułu. Dlatego też w celu odzyskania długu, którego pozwany nie spłaca mimo nakazu sądowego, powód (wierzyciel egzekwujący) zwraca się o przeprowadzenie egzekucji sądowej i odzyskuje dług na przykład w drodze zajęcia rachunków bieżących lub nieruchomości dłużnika; zyski uzyskane ze sprzedaży majątku dłużnika w drodze licytacji pozwalają na spłatę kwoty należnej wierzycielowi.

Egzekucja stanowi jedno z uprawnień przewidzianych w hiszpańskiej konstytucji z 1978 r., na mocy której powierzono sędziom i sądom zadanie zarówno wydawania wyroków, jak i ich wykonywania (art. 117 i 118 konstytucji). Dlatego też strony postępowania mają obowiązek przestrzegać wyroków oraz innych orzeczeń sądowych, a także współpracować przy podejmowaniu czynności mających na celu ich wykonanie. Obowiązkiem sędziego jest zagwarantowanie należytego wypełnienia tych wymogów.

Wykonanie orzeczenia sądowego oznacza zastosowanie się do treści tego orzeczenia, tj. wykonanie rozstrzygnięć sądowych. Może ono przyznawać powodowi (zwanemu dalej „wierzycielem egzekwującym”) prawo do dochodzenia zapłaty określonej sumy pieniężnej, prawo do dochodzenia, aby dłużnik egzekwowany dokonał lub zaniechał określonych czynności, lub prawo do skorzystania z uznanego prawa w drodze dokonania wpisu w odpowiednim rejestrze publicznym.

Egzekucja może mieć charakter ostateczny lub tymczasowy. W tym drugim przypadku oraz w pewnych okolicznościach dopuszcza się możliwość wykonania wyroku, który jeszcze się nie uprawomocnił, aby nie dopuścić do sytuacji, w której wierzyciel będzie traktowany w mniej korzystny sposób w okresie przejściowym (tj. w postępowaniu odwoławczym i przed wydaniem prawomocnego wyroku) z uwagi na przewlekłość nieodzownie związaną z tego rodzaju postępowaniem (art. 524–537 kodeksu postępowania cywilnego – Ley de Enjuiciamiento Civil).

2 Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?

Prawo hiszpańskie stanowi, że organami właściwymi w zakresie wykonywania wyroków są sędziowie i sądy, zgodnie z ustawami i zasadami dotyczącymi właściwości (art. 117 ust. 3 konstytucji hiszpańskiej).

Zgodnie z konstytucją kodeks postępowania cywilnego (ustawa nr 1/2000 z dnia 7 stycznia 2000 r., Dziennik Urzędowy (BOE) nr 7 z dnia 8 stycznia 2000 r., z późniejszymi zmianami), który reguluje postępowanie egzekucyjne w sprawach cywilnych, stanowi, że sędzia jest odpowiedzialny za monitorowanie prawidłowości postępowania egzekucyjnego (art. 545, 551, 552 i powiązane przepisy). To właśnie sędzia – na wniosek wierzyciela egzekwującego – wszczyna postępowanie na podstawie „nakazu egzekucji”, który zostanie wydany w formie postanowienia, po zbadaniu tytułu wykonawczego przedłożonego przez tego wierzyciela. Sędzia wyda również orzeczenie, jeżeli pozwany (zwany dalej „dłużnikiem egzekwowanym”) wniesie powództwo przeciwegzekucyjne, co spowoduje wszczęcie opisanego poniżej odrębnego postępowania przeciwegzekucyjnego.

Urzędnicy sądowi (*letrados de la Administración de Justicia*, określane wcześniej jako *secretarios judiciales*) są odpowiedzialni za ustalanie i przeprowadzanie określonych środków egzekucyjnych (nakaz zapłaty, zajęcie majątku dłużnika egzekwowanego, dokonanie potrąceń z rachunku bieżącego i z wynagrodzenia dłużnika itp.). Po wydaniu przez sędziego „nakazu egzekucji” odpowiedzialność za monitorowanie przebiegu postępowania egzekucyjnego i wydawanie odpowiednich postanowień w tym zakresie przechodzi na urzędnika sądowego, przy czym w niektórych przypadkach na takie postanowienie przysługuje zażalenie, które wnosi się do sędziego.

3 Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?

Ogólnie rzecz biorąc, egzekucję można przeprowadzić na podstawie prawomocnego wyroku sądu lub innego dokumentu stwierdzającego istnienie nadającego się do egzekucji roszczenia oraz wykonalnego obowiązku świadczenia dłużnika (istnieją również wyjątkowe sytuacje, w których można wykonać wyrok, który się jeszcze nie uprawomocnił, np. w przypadku tymczasowego wykonania zaskarżonych wyroków, co jest dopuszczalne w pewnych okolicznościach).

Zgodnie z przepisami art. 517 kodeksu postępowania cywilnego dotyczącymi postępowania egzekucyjnego i tytułów egzekucyjnych podstawą wniosku o wszczęcie egzekucji musi być tytuł egzekucyjny. Podstawą egzekucji są wyłącznie poniższe tytuły egzekucyjne:

1. prawomocny wyrok; wyroki sądu polubownego i ugody zawarte w drodze mediacji, przy czym ugody muszą zostać poświadczone notarialnie zgodnie z przepisami ustawy o mediacji w sprawach cywilnych i handlowych (Ley de mediación en asuntos civiles y mercantiles);
2. orzeczenia sądu zatwierdzające lub poświadczające ugody sądowe lub porozumienia wypracowane w toku postępowania, w stosownych przypadkach wraz z odpowiednimi dokumentami potwierdzającymi ich treść;
3. uwierzytelnione dokumenty urzędowe, pod warunkiem że są to oryginały. Duplikat musi być wydany na podstawie zarządzenia sądowego określającego osobę, do której jest skierowany, lub wnioskodawcę, bądź – wydany za zgodą wszystkich stron;

4. umowy handlowe podpisane przez strony i przez negocjatora, pod warunkiem że towarzyszy im zaświadczenie, w którym wspomniany negocjator zaświadcza, że treść umowy jest zgodna z wpisami w jego rejestrze i datami tych wpisów;
5. wyemitowane zgodnie z prawem papiery wartościowe na okaziciela lub imienne papiery wartościowe stanowiące zobowiązania wymagalne oraz również wymagalne kupony związane z tymi papierami wartościowymi, pod warunkiem że kupony te odpowiadają poszczególnym papierom wartościowym, a papiery wartościowe każdorazowo – informacjom wpisanym do ksiąg.

Zarzut (*protesta*) dotyczący sfalszowania papierów wartościowych wniesiony w trakcie weryfikacji wpisów nie uniemożliwia wydania nakazu egzekucji – jeżeli wpisy są zostaną potwierdzone – z zastrzeżeniem możliwości późniejszego wniesienia powództwa przeciwegzekucyjnego przez dłużnika z uwagi na sfalszowanie papierów wartościowych;

6. zaświadczenia, które jeszcze nie wygasły, wydane przez organy odpowiedzialne za prowadzenie rejestrów i potwierdzające istnienie papierów wartościowych wpisanych do ksiąg, o których mowa w ustawie o rynku akcji (*Ley del Mercado de Valores*), pod warunkiem że załączono do nich odpis dokumentu publicznego stwierdzającego istnienie określonego prawa majątkowego (papier wartościowy) lub – w stosownych przypadkach – potwierdzającego emisję, jeżeli zgodnie z obowiązującymi przepisami przedstawienie takiego dokumentu jest wymagane.

Zaświadczenia, o których mowa w powyższym punkcie, nie wygasają w momencie złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji i wydania nakazu egzekucji;

7. nakaz sądowy określający maksymalną kwotę roszczenia odszkodowawczego, wydany w okolicznościach przewidzianych w obowiązujących przepisach w toku postępowania karnego wszczętego w związku ze zdarzeniami objętymi obowiązkowym ubezpieczeniem pojazdów silnikowych od odpowiedzialności cywilnej;
8. inne zarządzenia w kwestiach proceduralnych i dokumenty możliwe do wyegzekwowania na drodze prawnej zgodnie z tą lub inną ustawą.

3.1 Postępowanie

Wniosek o wszczęcie egzekucji musi zostać wniesiony do sędziego sądu pierwszej instancji (*Tribunal de Primera Instancia*), który wydał wyrok lub postanowienie podlegające wykonaniu. Jeżeli jednak tytułem egzekucyjnym nie jest wyrok, tj. jeżeli tytuł nie wynika z postanowienia sądu lub postanowienia wydanego przez urzędnika sądowego przy danym sędzie (podobnie jak ma to miejsce w przypadku poświadczonych notarialnie dokumentów urzędowych, które podlegają wykonaniu), zastosowanie mają przepisy szczególne dotyczące ustalania właściwości sądu, w oparciu o różnego rodzaju kryteria. Podstawowym kryterium ustalania właściwości sądu jest miejsce zamieszkania pozwanego. Wierzyciel egzekwujący i dłużnik egzekwowany muszą korzystać z porad adwokata i być reprezentowani przez pełnomocnika (*procurador*), z wyjątkiem przypadków, w których nie obowiązuje przymus adwokacki.

W pozostałych przypadkach stosuje się procedurę określoną w art. 548 i nast. kodeksu postępowania cywilnego. Należy podkreślić, że nakaz egzekucji zostanie wydany wyłącznie na żądanie jednej ze stron złożone w formie wniosku (zob. poniżej). W przypadku złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji sąd – o ile spełnione zostały warunki i przesłanki proceduralne – wydaje nakaz egzekucji. Po wydaniu postanowienia przez sędziego urzędnik sądowy wydaje zarządzenie (*decreto*) określające odpowiednie, konkretne środki egzekucyjne, a także środki służące ustaleniu położenia składników majątku dłużnika i środki służące ocenie wartości tych składników majątku, które wydają się odpowiednie do celów przeprowadzenia egzekucji.

Wyżej wspomniane nakaz egzekucji i zarządzenie oraz odpis wniosku o wszczęcie egzekucji przekazuje się jednocześnie dłużnikowi egzekwowanemu, bez uszczerbku dla środków, które mogą zostać przeprowadzone w celu zabezpieczenia wierzyciela przed ewentualnym poniesieniem szkody.

Dłużnik egzekwowany może bronić się przed egzekucją w oparciu o określone przesłanki o charakterze materialnym (np. spłata zadłużenia) albo procesowym (np. błędy w toku postępowania egzekucyjnego) na podstawie art. 556 i nast. kodeksu postępowania cywilnego. W takim przypadku wszczyna się postępowanie kontradyktoryjne, w toku którego można przeprowadzić dowody, na podstawie których sąd wydaje postanowienie o utrzymaniu nakazu egzekucji w mocy lub o uchyleniu go w całości lub w części. Na postanowienie to przysługuje zażalenie.

3.2 Główne warunki

Jak wspomniano wcześniej, wniosek o wszczęcie egzekucji musi złożyć jedna ze stron, w drodze wniesienia odpowiedniego pisma procesowego. Wniosek o wszczęcie egzekucji musi zawierać odniesienie do dokumentu stanowiącego podstawę wszczęcia egzekucji oraz wskazywać charakter egzekucji, o której przeprowadzenie występuje się do sądu, składniki majątku dłużnika egzekwowanego, które mogą zostać zajęte, środki służące ustaleniu położenia składników majątku dłużnika i środki służące

ocenie wartości tych składników oraz osobę lub osoby, wobec których egzekucja ma zostać przeprowadzona, wraz z informacjami zapewniającymi możliwość ustalenia tożsamości tych osób. Jeżeli tytułem egzekucyjnym jest postanowienie urzędnika sądowego lub wyrok bądź postanowienie sądu właściwego do przeprowadzenia egzekucji, wniosek o wszczęcie egzekucji może się ograniczać do wniosku o wydanie nakazu egzekucji, w którym zostanie wskazany wyrok lub postanowienie, o którego wykonanie się występuje (art. 549 kodeksu postępowania cywilnego). W pozostałych przypadkach wniosek o wszczęcie egzekucji musi zostać złożony wraz z dokumentami dającymi podstawę do wszczęcia egzekucji (wymienionymi w art. 550 kodeksu postępowania cywilnego). Jeżeli wniosek o wszczęcie egzekucji spełnia powyższe wymagania i jeżeli przedstawiony dokument pozwala na zarządzenie egzekucji, sędzia wyda nakaz egzekucji lub egzekucja zostanie przeprowadzona na podstawie zarządzenia urzędnika sądowego, który określi – w przypadku egzekucji ze środków pieniężnych – kwotę główną podlegającą egzekucji, a także orientacyjną kwotę odsetek i innych kosztów, z zastrzeżeniem możliwości jej późniejszego rozliczenia i weryfikacji; w takim przypadku należy każdorazowo wskazać osoby zainteresowane oraz środki egzekucyjne, które mają zostać przeprowadzone.

4 Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych

4.1 Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?

Należy jednak podkreślić, że – bez uszczerbku dla niektórych, wymienionych poniżej składników majątku wyłączonych z egzekucji – środki egzekucyjne muszą być proporcjonalne do kwoty podlegającej egzekucji, aby w przypadku, gdy okażą się one nadmierne, sąd mógł zarządzić o ich ograniczeniu. Ponadto jeżeli środki egzekucyjne okażą się niewystarczające, wierzyciel egzekwujący może zwrócić się o ich uzupełnienie poprzez poszerzenie zakresu lub zwiększenie liczby środków egzekucyjnych. Jeżeli wierzyciel egzekwujący nie wie, jakie składniki majątku należą do dłużnika egzekucyjnego, może zwrócić się do sądu o to, aby zlecił urzędnikowi sądowemu zdobycie stosownych informacji, w drodze wniesienia wniosku bezpośrednio do sądu lub do właściwych organów. Istnieje jednak szereg progów lub ograniczeń stosowanych w przypadku zajęcia lub zabezpieczenia wynagrodzeń i pensji, które to progi i ograniczenia wymieniono poniżej. Egzekucja przeprowadzana na podstawie nakazu zapłaty świadczeń alimentacyjnych (wydanego w toku postępowania dotyczącego świadczeń alimentacyjnych między krewnymi albo na rzecz dzieci) stanowi wyjątek, ponieważ w przypadku tego rodzaju egzekucji nie stosuje się progów ustawowych; zamiast tego sąd samodzielnie ustala kwotę podlegającą zajęciu.

Jeżeli chodzi o składniki majątku wyłączone z egzekucji, przepisy art. 604 i nast. kodeksu postępowania cywilnego przewidują następujące wyłączenia (odniesienia do *secretario judicial* należy traktować jako odniesienia do *Letrado de la administración de justicia*).

Składniki majątku całkowicie wyłączone z egzekucji. Wymienione poniżej składniki majątku nie mogą zostać zajęte:

1. składniki majątku, które zostały uznane za niezbywalne;
2. prawa akcesoryjne, których nie można zbyć w oderwaniu od prawa głównego;
3. składniki majątku, które jako takie nie posiadają żadnej wartości;
4. składniki majątku wyraźnie wyłączone z egzekucji na podstawie dowolnego przepisu prawnego.

Składniki majątku dłużnika egzekucyjnego wyłączone z egzekucji. Egzekucji nie podlegają również następujące składniki majątku:

1. meble i przedmioty urządzenia domowego, a także ubrania dłużnika egzekwowanego oraz członków jego rodziny, których nie można uznać za zbędne. Ogólnie rzecz biorąc, składniki majątku takie jak żywność i opał oraz inne składniki majątku, które sąd uzna za niezbędne dla dłużnika egzekwowanego i osób pozostających na jego utrzymaniu do życia na godziwym poziomie;
2. książki, instrumenty i narzędzia, których dłużnik egzekwowany potrzebuje do pracy zawodowej lub do prowadzenia działalności artystycznej lub rzemieślniczej, jeżeli ich wartość nie jest proporcjonalna do kwoty egzekwowanej wierzytelności;
3. przedmioty sakralne i przedmioty wykorzystywane w zarejestrowanych zgodnie z prawem praktykach religijnych;
4. kwoty wyraźnie wyłączone z zajęcia na mocy przepisów prawa;
5. składniki majątku i kwoty uznane za wyłączone z egzekucji zgodnie postanowieniami traktatów ratyfikowanych przez Hiszpanię.

Jeżeli chodzi o zajęcie wynagrodzeń, rent lub emerytur, w kodeksie postępowania cywilnego przewidziano następujące ograniczenia:

1. pensje, wynagrodzenia, renty lub emerytury bądź równoważne płatności, których kwota nie przekracza kwoty płacy minimalnej (którą co roku ustala rząd), nie podlegają zajęciu;

2. pensje, wynagrodzenia, renty lub emerytury, których kwota przekracza kwotę płacy minimalnej, podlegają zajęciu zgodnie z następującymi progami:

1. w przypadku pierwszej dodatkowej kwoty, której wysokość odpowiada maksymalnie dwukrotności kwoty płacy minimalnej – 30%;
2. w przypadku dodatkowej kwoty, której wysokość odpowiada maksymalnie trzykrotności kwoty płacy minimalnej – 50%;
3. w przypadku dodatkowej kwoty, której wysokość odpowiada maksymalnie czterokrotności kwoty płacy minimalnej – 60%;
4. w przypadku dodatkowej kwoty, której wysokość odpowiada maksymalnie pięciokrotności kwoty płacy minimalnej – 75%;
5. w przypadku dowolnej kwoty, której wysokość przekracza wskazane powyżej kwoty – 90%;

3. jeżeli strona, przeciwko której przeprowadza się egzekucję, otrzymuje pensję lub wynagrodzenie z więcej niż jednego źródła, wszystkie te źródła dochodu sumuje się, po czym część niepodlegającą egzekucji potrąca się tylko raz. Podobnie pensje, wynagrodzenia, renty lub emerytury bądź równoważne kwoty pobierane przez małżonków będą sumowane, chyba że małżonkowie ustanowili rozdzielność majątkową – w takiej sytuacji urzędnikowi sądowemu należy przedstawić dowód potwierdzający ustanowienie rozdzielności;

4. jeżeli na utrzymaniu strony, przeciwko której przeprowadza się egzekucję, znajdują się inne osoby, urzędnik sądowy może obniżyć progi przewidziane w art. 607 ust. 2 pkt 1), 2), 3) i 4) kodeksu postępowania cywilnego o 10–15%;

5. jeżeli od pensji, wynagrodzeń, rent lub emerytur bądź równoważnych kwot dokonywano stałych lub tymczasowych potrąceń o charakterze publicznym zgodnie z przepisami prawa podatkowego lub prawa zabezpieczeń społecznych, kwotę podlegającą zajęciu oblicza się na podstawie kwoty uzyskanej przez dłużnika egzekwowanego po odliczeniu tych potrąceń;

6. przepisy powyższych ustępów niniejszego artykułu dotyczą również dochodów uzyskiwanych z tytułu prowadzenia działalności zawodowej i handlowej przez osoby samozatrudnione;

7. kwoty zajęte zgodnie z przepisami niniejszego artykułu mogą zostać przekazane bezpośrednio na rachunek wierzyciela egzekwującego wskazany wcześniej przez tę stronę, jeżeli urzędnik sądowy odpowiedzialny za egzekucję wyrazi na to zgodę.

W takim przypadku zarówno osoba lub podmiot dokonujące zajęcia i późniejszego przekazania kwot, jak i wierzyciel egzekwujący muszą informować urzędnika sądowego co trzy miesiące odpowiednio o kwotach przesłanych i otrzymanych, nie dotyczy to jednak ewentualnych roszczeń, które może wnieść dłużnik egzekwowany, z uwagi na fakt, że uznał, iż dług został w pełni spłacony, a zatem zajęcie należy uznać za bezpodstawne, albo z uwagi na fakt, że zajęcia i przekazania nie przeprowadzono w sposób wskazany przez urzędnika sądowego.

Wydane przez urzędnika sądowego postanowienie o udzieleniu zgody na dokonanie bezpośredniego przekazania środków może zostać zaskarżone poprzez wniesienie zażalenia do sądu.

4.2 Jakie skutki mają środki egzekucyjne?

Jeżeli chodzi o nieruchomości lub inne składniki majątku, na których można ustanowić hipotekę, sąd może – na wniosek wierzyciela egzekwującego – nakazać dokonanie wpisu dotyczącego zajęcia zabezpieczającego w odpowiednim rejestrze publicznym (zazwyczaj w rejestrze nieruchomości), aby zagwarantować możliwość późniejszego przeprowadzenia egzekucji.

W pozostałych przypadkach można zastosować następujące rodzaje środków:

- gotówka: przepadek;
- bieżące rachunki bankowe: nakaz zabezpieczenia na rachunku bankowym skierowany do banku;
- wynagrodzenie: nakaz zabezpieczenia wynagrodzenia skierowany do osoby wypłacającej wynagrodzenie;
- odsetki, zyski i przychody: wstrzymanie wypłaty środków przez osobę wypłacającą, objęcie zarządem sądowym lub złożenie do depozytu sądowego;
- papiery wartościowe i instrumenty finansowe: wstrzymanie wypłaty zysków u źródła, wystosowanie powiadomienia do regulatora giełdy papierów wartościowych lub do regulatora rynku wtórnego (jeżeli papiery wartościowe są notowane na rynku publicznym) oraz wystosowanie powiadomienia do podmiotu będącego emitentem;
- inne ruchomości: przepadek.

Ponadto, aby zagwarantować możliwość przeprowadzenia egzekucji, wszystkie osoby oraz podmioty publiczne i prywatne są zobowiązane do poddania się środkom egzekucyjnym (podmioty te należy pouczyć, że niespełnienie tego wymogu może skutkować nałożeniem grzywny lub może zostać uznane za obrazę sądu). Oznacza to, że podmioty te muszą udzielić wymaganych informacji lub stosować środki służące zabezpieczeniu interesu prawnego, a także przekazać sądowi wszelkie znajdujące się w ich posiadaniu dokumenty bez żadnych ograniczeń poza ograniczeniami związanymi z koniecznością poszanowania praw podstawowych lub ograniczeniami wyraźnie wskazanymi w prawie w określonych przypadkach.

4.3 Jak długo obowiązują takie środki?

Środki egzekucyjne nie mają określonego terminu obowiązywania; pozostają w mocy do chwili całkowitego zakończenia postępowania egzekucyjnego. Jeżeli chodzi o te środki, wierzyciel egzekwujący ma obowiązek każdorazowo zwrócić się o dokonanie stosownych czynności egzekucyjnych. Na przykład w przypadku zajęcia ruchomości lub nieruchomości należy zwrócić się o przeprowadzenie licytacji. Płatność na rzecz wierzyciela egzekwującego zostanie dokonana ze środków pieniężnych uzyskanych z licytacji. W innych przypadkach, np. gdy nakaz dotyczy wydania składnika majątku wierzycielowi egzekwującemu (np. eksmisja w przypadku zwłoki w płatności czynszu), środki egzekucyjne mogą wiązać się z koniecznością zwrócenia majątku wierzycielowi egzekwującemu po eksmisji najemcy naruszającego postanowienia umowy.

5 Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?

Nakaz egzekucji nie podlega zaskarżeniu. Dłużnik egzekwowany może jednak bronić się przed egzekucją po otrzymaniu powiadomienia o jej wszczęciu. W takiej sytuacji przeprowadza się postępowanie wszczęte na podstawie powództwa przeciwegzekucyjnego. Podstawą wniesienia tego powództwa mogą być przesłanki materialne lub uchybienia formalne. Przesłanki wniesienia tego powództwa różnią się w zależności od rodzaju dokumentu stanowiącego podstawę egzekucji (zgodnie z art. 556 i nast. kodeksu postępowania cywilnego, różnią się w zależności od tego, czy chodzi o zarządzenie sędziego lub urzędnika sądowego w kwestiach proceduralnych, wyrok sądu polubownego czy ugodę wypracowaną w toku mediacji; ustalenia poczynione w toku postępowania karnego określające maksymalną kwotę odszkodowania w związku z wypadkiem drogowym; ustalenia, o których mowa w art. 517 pkt 4, 5, 6 i 7 kodeksu postępowania cywilnego, czy też inny dokument urzędowy, o którym mowa w art. 517 ust. 2 pkt 9. Powództwo ze względu na nadmierne żądania strony i uchybienia formalne regulują odpowiednio przepisy art. 558 i 559 kodeksu postępowania cywilnego). Należy podkreślić, że sąd mógł uprzednio podnosić niektóre z tych przesłanek z urzędu (jeżeli stwierdził, że jakiegokolwiek klauzule poświadczonych dokumentów urzędowych, dokumentów lub zaświadczeń załączonych do nakazu egzekucji mogły być nieuczciwe, miał obowiązek działać z urzędu i przed rozstrzygnięciem sprawy wysłuchać strony na tę okoliczność). Strony mogą zaskarżyć orzeczenie sądu pierwszej instancji rozstrzygające co do przesłanek powództwa przeciwegzekucyjnego. Środek zaskarżenia rozpoznaje właściwy sąd prowincji (*Audiencia provincial*).

6 Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?

Środek egzekucyjny może wygasnąć. Dlatego też środki egzekucyjne przeprowadzone na podstawie wyroku lub postanowienia sądu, postanowienia urzędnika sądowego zatwierdzającego ugodę sądową lub porozumienia wypracowanego w toku postępowania lub wyroku sądu polubownego lub ugody wypracowanej w toku mediacji wygasają, jeżeli odpowiedni wniosek o wszczęcie egzekucji nie zostanie złożony w terminie pięciu lat od daty uprawomocnienia się danego wyroku lub postanowienia (art. 518 kodeksu postępowania cywilnego).

Przepisy prawa przewidują również okres oczekiwania przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego w przypadku zarządzeń w kwestiach proceduralnych (wydanych przez sędziego lub urzędnika sądowego), wyroków sądu polubownego lub ugodę wypracowanych w toku mediacji. W okresie tym dłużnik egzekwowany może dobrowolnie wykonać świadczenie, do którego jest zobowiązany. Jeżeli tak się stanie, strona wygrywająca nie wnosi wniosku o wszczęcie egzekucji. Podobnie sąd nie wyda nakazu wykonania zarządzenia w kwestiach proceduralnych, wyroku sądu polubownego ani ugody wypracowanej w drodze mediacji w terminie dwudziestu dni od dnia uprawomocnienia się wyroku nakazującego spełnienie świadczenia lub w terminie dwudziestu dni od dnia powiadomienia dłużnika egzekwowanego o wydaniu postanowienia o zatwierdzeniu lub podpisaniu umowy (art. 548 kodeksu postępowania cywilnego). Okres oczekiwania ma służyć dobrowolnemu spełnieniu świadczenia przez dłużnika egzekwowanego.

Jak wyjaśniono w pkt 4.1 powyżej, w celu zapewnienia odpowiedniej ochrony dłużnika kodeks postępowania cywilnego stanowi, że pewne składniki majątku są wyłączone z egzekucji, a także wyznaczono w nim proporcjonalne progi w przypadku zajęcia pensji, wynagrodzenia, renty lub emerytury.

W trakcie licytacji składników majątku składniki te należy sprzedać oferentowi proponującemu najwyższą cenę zgodnie z minimalnymi kwotami wyznaczonymi proporcjonalnie do szacunkowej wartości danego składnika majątku lub do szacunkowej kwoty długu. Takie limity chroniące dłużnika są wyższe, w przypadku gdy przedmiotem licytacji jest jego miejsce zamieszkania (art. 670 i 671 kodeksu postępowania cywilnego).

Kodeks postępowania cywilnego stanowi również, że – co do zasady – egzekucji mającej na celu windykację odsetek od należnej kwoty głównej oraz windykację kosztów postępowania nie można przeprowadzić, jeżeli kwota tych odsetek i kosztów postępowania przekracza 30% kwoty głównej (art. 575 kodeksu postępowania cywilnego).

Jeżeli przedmiotem egzekucji jest miejsce zamieszkania dłużnika, kwota wierzytelności dochodzonych od dłużnika egzekwowanego nie może przekraczać 5% kwoty zgłoszonej we wniosku o wszczęcie egzekucji (art. 575 kodeksu postępowania cywilnego).

W przypadku przeprowadzenia egzekucji z nieruchomości zabezpieczonej hipoteką i w odniesieniu do dłużników znajdujących się w szczególnie trudnej sytuacji socjalnej i finansowej odracza się eksmisję z miejsca zamieszkania.

Zgodnie z art. 55–57 ustawy o upadłości (Ley Concursal) nie można wykonywać nakazów egzekucji poszczególnych wierzycieli wobec upadłej spółki handlowej, ponieważ sędzia prowadzący postępowanie upadłościowe dysponuje wyłączną właściwością w zakresie egzekucji wobec strony, która ogłosiła upadłość; celem tych przepisów jest uniknięcie sytuacji, w której niektórzy wierzyciele byłiby traktowani w bardziej uprzywilejowany sposób niż pozostałe podmioty.

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Ostatnia aktualizacja: 02/08/2017

Procedury służące wykonaniu orzeczenia - Francja

SPIS TREŚCI

- 1 [Co oznacza wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych?](#)
- 2 [Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?](#)
- 3 [Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?](#)
 - 3.1 [Postępowanie](#)
 - 3.2 [Główne warunki](#)
- 4 [Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych](#)
 - 4.1 [Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?](#)
 - 4.2 [Jakie skutki mają środki egzekucyjne?](#)
 - 4.3 [Jak długo obowiązują takie środki?](#)
- 5 [Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?](#)
- 6 [Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?](#)

1 Co oznacza wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych?

Egzekucja (oznaczająca egzekucję przymusową, ponieważ dobrowolne spełnienie przez dłużnika jego zobowiązań nie wymaga wszczęcia postępowania) obejmuje wszystkie rodzaje postępowań umożliwiających spełnienie „możliwych do wyegzekwowania” zobowiązań wbrew woli dłużnika. Prawo francuskie przewiduje trzy kategorie zobowiązań cywilnoprawnych: do zapłaty, do działania albo zaniechania działania oraz do wydania rzeczy lub jej zwrotu.

Prawo do egzekucji to egzekucja z praw majątkowych dłużnika – nie istnieje możliwość przeprowadzenia egzekucji osobistej. Odmowa spełnienia pewnych zobowiązań (obowiązków alimentacyjnych) stanowi jednak przestępstwo, za które dłużnik może zostać pociągnięty do odpowiedzialności karnej i skazany na karę pozbawienia wolności. Ta sama zasada dotyczy ogłoszenia upadłości przez dłużnika działającego w złej wierze.

Prawo dotyczące środków egzekucyjnych opiera się na trzech obowiązkach: zapłaty, działania i wydania rzeczy.

Zobowiązania do zapłaty można wyegzekwować na drodze prawnej za pośrednictwem zajęcia. Jeżeli zajęcie dotyczy kwoty pieniężnej, zajęta kwota zostanie przekazana wierzycielowi (przykładowo zajęcie rachunku bankowego). Jeżeli zajęcie dotyczy składnika majątku należącego do dłużnika, zajęcie będzie skutkowało przymusową sprzedażą określonego składnika majątku, a zyski ze sprzedaży zostaną przekazane wierzycielowi do wysokości przysługującej mu wierzytelności.

Zobowiązania do wydania lub zwrotu różnią się w zależności od charakteru składnika majątku. W przypadku ruchomości składnik majątku zostaje zajęty w celu jego zwrotu prawowitemu właścicielowi. W przypadku nieruchomości przywrócenie jej posiadania na rzecz właściciela następuje poprzez eksmisję osoby zajmującej lokal bez tytułu prawnego.

Zobowiązania do działania lub zaniechania działania można wyegzekwować na drodze prawnej za pośrednictwem kary pieniężnej, która stanowi kwotę pieniężną, jaką dłużnik musi zapłacić oprócz spełnienia ciążącego na nim zobowiązania. Kwotę – ustaloną przez sędziego – oblicza się proporcjonalnie do okresu niepodejmowania działania (w przypadku zobowiązań do działania) lub proporcjonalnie do liczby przypadków niewywiązania się z zobowiązania do zaniechania działania. Ponieważ zobowiązania do zapłaty, do wydania lub zwrotu są również interpretowane jako zobowiązania do działania, oprócz zastosowania innych środków egzekucji przymusowej możliwe jest nałożenie kary pieniężnej.

2 Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?

Komornicy sądowi (*huissiers de justice*) są co do zasady jedynymi podmiotami uprawnionymi do przeprowadzania egzekucji przymusowej. Dwa środki egzekucyjne wymagają jednak zawsze uprzedniego zezwolenia sądu:

- zajęcie wynagrodzenia, na które zezwolenie wydaje sąd instancji (*tribunal d'instance*) właściwy dla miejsca zamieszkania dłużnika lub osoby trzeciej, u której znajdują się wierzytelności dłużnika, jeżeli dłużnik mieszka za granicą lub nie ma stałego miejsca pobytu;
- zajęcie nieruchomości, którego dokonuje sąd przeprowadzający postępowanie egzekucyjne (*juge de l'exécution*) właściwy dla miejsca położenia tej nieruchomości.

3 Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?

3.1 Postępowanie

Wszystkie tytuły wykonawcze mogą być wykonywane w drodze egzekucji przymusowej; tytuły wykonawcze zostały wskazane w art. L. 111-3 kodeksu cywilnego postępowania egzekucyjnego (Code des procédures civiles d'exécution). Są to:

- prawomocne orzeczenia wydane przez sądy powszechne lub sądy administracyjne, a także ugody, którym sądy te nadały klauzulę wykonalności;
- zagraniczne akty i wyroki oraz orzeczenia arbitrażowe uznane za wykonalne na podstawie orzeczenia niepodlegającego zaskarżeniu o charakterze zawieszającym;
- protokoły posiedzeń pojednawczych podpisane przez sędziego oraz strony;
- akty notarialne, którym nadano klauzulę wykonalności;
- tytuł wydany przez komornika sądowego w przypadku niezapłacenia czeku;
- tytuły wydane przez osoby prawne prawa publicznego i opisane jako takie w prawie lub decyzje, które zgodnie z prawem wywołują takie same skutki jak orzeczenie.

Orzeczenia sądu niepodlegające zaskarżeniu o charakterze zawieszającym są wykonalne bez konieczności wydania kolejnego orzeczenia. Orzeczeniom tym, tak jak aktom notarialnym, **klauzulę wykonalności** nadaje sekretarz (*greffier*) lub notariusz. Nie istnieje inna pośrednia procedura umożliwiająca przeprowadzenie egzekucji.

W braku orzeczenia sądu wszyscy wierzyciele mogą uzyskać zezwolenie na dokonanie **zajęcia** zabezpieczającego lub ustanowienie **zastawu sądowego**. Środki zastosowane w tych okolicznościach szybko wygasają, jeżeli nie zawiadomiono o nich drugiej strony (w terminie ośmiu dni) i jeżeli wierzyciel nie wniósł o wszczęcie postępowania rozstrzygającego co do istoty sprawy w celu otrzymania orzeczenia sądu stwierdzającego zasadność jego roszczenia.

Do stosowania środków egzekucji przymusowej odnoszących się do ruchomości i kwot pieniężnych, jak również do przeprowadzania eksmisji uprawniony jest wyłącznie komornik sądowy (*huissier de justice*) będący funkcjonariuszem publicznym, tj. komornik powołany przez Ministra Sprawiedliwości. Komornik sądowy wykonuje swoje obowiązki zgodnie z warunkami określonymi w prawie prywatnym, ale w przypadku egzekucji przysługują mu szczegółowo uregulowane kompetencje organu publicznego oraz podlega on rygorystycznemu kodeksowi etyki zawodowej.

Zajęcia nieruchomości dokonuje się w drodze postępowania szczególnego przed sędzią sądu wielkiej instancji przeprowadzającym postępowanie egzekucyjne. W tym postępowaniu istnieje przymus adwokacki.

Koszty poniesione w następstwie dokonania czynności egzekucyjnych co do zasady ponosi dłużnik, który musi je uiścić oprócz swojego długu.

Koszty egzekucji oblicza się zgodnie z tabelą opłat, w której określono stawki wynagrodzenia należnego komornikom sądowym z tytułu dokonania każdej czynności egzekucyjnej. Zgodnie z dekretem nr 96-1080 z dnia 12 grudnia 1996 r. wynagrodzenie należne komornikom sądowym obejmuje kwotę ryczałtową, wyrażoną łącznie albo rozłącznie w zależności od rozpatrywanej sprawy, w postaci kwoty stałej lub obliczanej proporcjonalnie, w tym w stosownych przypadkach, opłatę z tytułu wszczęcia postępowania.

Opłaty stałe ponosi dłużnik. Opłaty proporcjonalne obliczane zgodnie ze skalą malejącą stosowaną do odzyskiwanych kwot ponosi częściowo wierzyciel oraz częściowo dłużnik.

Przykładowo w przypadku odzyskiwanej wierzytelności w wysokości 10 000 EUR taryfa opłat za niektóre czynności egzekucyjne przedstawia się następująco:

- zajęcie zabezpieczające rachunku bankowego – opłata stała, z uwzględnieniem podatków: 187,53 EUR;
- zajęcie ruchomości – opłata stała, z uwzględnieniem podatków: 66,98 EUR;
- zajęcie pojazdu poprzez oświadczenie złożone na komisariacie – opłata stała, z uwzględnieniem podatków: 133,95 EUR;
- oficjalne zawiadomienie doręczone w celu zajęcia nieruchomości – opłata stała, z uwzględnieniem podatków: 80,37 EUR.

Oprócz wspomnianych opłat stałych istnieją opłaty naliczane proporcjonalnie, które w odniesieniu do całego roszczenia wynoszą 723,44 EUR z uwzględnieniem podatków, przy czym 121,35 EUR z tej kwoty uiszcza dłużnik, a 602,09 EUR – wierzyciel.

3.2 Główne warunki

Aby dokonać czynności egzekucyjnych na podstawie tytułu wykonawczego, nie jest wymagane zezwolenie sądowe.

Kryteria wydania zezwolenia na dokonanie czynności służących zabezpieczeniu interesu prawnego na rzecz wierzyciela, który nie posiada jeszcze tytułu wykonawczego, są następujące: roszczenie musi być niepodważalne (*fondée en son principe*), a odzyskanie wierzytelności – zagrożone. Sędzią właściwym do wydania postanowienia o zajęciu zabezpieczającym jest sędzia przeprowadzający postępowanie egzekucyjne (sędzia sądu wielkiej instancji) lub prezes sądu gospodarczego w granicach właściwości tego sądu.

4 Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych

4.1 Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?

Wierzyciel może dochodzić swojego roszczenia wobec całego majątku dłużnika, a zatem co do zasady można zająć cały majątek należący do dłużnika. Istnieją zasady szczególnie zależne od rodzaju tego majątku dotyczące: wierzytelności (czynszu, wynagrodzeń, kwot zgromadzonych na rachunku bankowym), ruchomości wszelkiego rodzaju, nieruchomości i praw rzeczowych, papierów wartościowych i praw wynikających z posiadania udziałów, pojazdów (pojazdów lądowych, statków morskich, łodzi lub statków powietrznych), praw autorskich, kwot pieniężnych złożonych w sejfie itd.

Prawo może jednak stanowić, że niektórych składników majątku nie można zająć, na przykład:

- sum pieniężnych niezbędnych do utrzymania (w szczególności części wynagrodzenia ustalonej zgodnie ze skalą malejącą w zależności od kwoty dochodów i liczby osób na utrzymaniu, która podlega corocznej ocenie);
- przedmiotów codziennego użytku i niezbędnych do pracy zarobkowej dłużnika, których nie można zająć, chyba że w celu zapłaty ich ceny lub jeżeli mają one znaczną wartość;
- składników majątku niezbędnych osobom chorym lub niepełnosprawnym.

4.2 Jakie skutki mają środki egzekucyjne?

Czynności egzekucyjne z majątku i wierzytelności stosuje się w dwóch etapach. Na pierwszym etapie komornik sądowy dokonuje zajęcia składnika majątku lub sum pieniężnych. Zajęcie oznacza, że składnikiem majątku nie można rozporządzać, ale dłużnik pozostaje w jego posiadaniu i staje się jego zarządcą. Jeżeli dłużnik sprzeniewierzy taki majątek, popełni przestępstwo. Jeżeli chodzi o sumy pieniężne, pozostają one zablokowane na koncie, lecz następuje ich natychmiastowe, chociaż wirtualne, przeniesienie na wierzyciela dokonującego zajęcia.

O zajęciu powiadamia się dłużnika. Jeżeli dłużnik nie poinformuje sędziego przeprowadzającego postępowanie egzekucyjne o zaskarżeniu zajęcia, komornik sądowy może przejść do drugiego etapu zajęcia, tj. zajęcia składników majątku w celu ich sprzedaży w drodze licytacji lub zwrócenia się do osoby trzeciej, u której znajdują się wierzytelności dłużnika (zazwyczaj banku), o wydanie zajętych kwot.

Bank, nazywany osobą trzecią, u której znajdują się wierzytelności dłużnika (*tiers saisi*), jest zobowiązany do poinformowania komornika sądowego o wszystkich kwotach przechowywanych na rzecz dłużnika. Jeżeli bank nie przekaze tego rodzaju informacji lub jeżeli wyda dłużnikowi zajęte kwoty, które przechowuje, kara nałożona przez sąd na wniosek wierzyciela może polegać na obowiązku zapłaty przez bank długu w miejsce dłużnika.

4.3 Jak długo obowiązują takie środki?

Roszczenia stwierdzone tytułem wykonawczym ulegają przedawnieniu po upływie 10 lat. Czynności egzekucyjnych należy zatem dokonać przed upływem tego terminu (art. L. 111-4 kodeksu cywilnego postępowania egzekucyjnego).

Postanowienia wydane przez sędziego egzekucyjnego uprawniające do dokonania zajęcia tracą moc, jeżeli środka służącego zabezpieczeniu interesu prawnego nie zastosowano w okresie trzech miesięcy od daty wydania postanowienia.

5 Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?

Pytanie to odnosi się wyłącznie do postanowień w sprawie zajęcia. W przypadku tytułów wykonawczych możliwość odwołania się jest związana z zaskarżeniem samego roszczenia.

Po zastosowaniu środka służącego zabezpieczeniu interesu prawnego i poinformowaniu o tym fakcie dłużnika ten ostatni może podważyć przesłanki, które doprowadziły do wydania tego postanowienia, przed sędzią egzekucyjnym, który zarządził dany środek. Istnieje możliwość zaskarżenia środka do sędziego, pod warunkiem że zajęcia zabezpieczającego nie przekształcono w zajęcie egzekucyjne w następstwie sądowego stwierdzenia zasadności roszczenia.

6 Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?

Jeżeli chodzi o terminy przedawnienia, roszczenia stwierdzone tytułem wykonawczym co do zasady przedawniają się po upływie dziesięciu lat.

Ponadto postępowanie egzekucyjne musi ograniczać się do minimum niezbędnego do odzyskania wierzytelności, a przy wyborze czynności egzekucyjnych nie może dochodzić do nadużyć.

Chociaż wierzyciel może co do zasady zająć wszelkiego rodzaju składniki majątku należące do dłużnika, istnieją pewne ograniczenia co do formy składników majątku, jakich zgodnie z prawem nie można zająć. Co do zasady nie można zająć świadczeń alimentacyjnych, przedmiotów codziennego użytku i niezbędnych do pracy zarobkowej dłużnika, rzeczy niezbędnych osobie niepełnosprawnej, określonych kwot zapewniających minimum socjalne oraz zasiłków rodzinnych. Dodatkowo w przypadku osoby stanu wolnego nie można zająć kwot zgromadzonych na rachunku bankowym przekraczających dochód minimalny (*revenu de solidarité active*). Ponadto co do zasady wynagrodzenie kwalifikuje się do zajęcia wyłącznie w granicach ustalonych w dekrecie, w którym określa się kwotę podlegającą zajęciu w zależności od wynagrodzenia dłużnika oraz osób pozostających na jego utrzymaniu.

Osoby prowadzące jednoosobową działalność gospodarczą również w pewnych przypadkach korzystają ze szczególnej ochrony obejmującej cały ich majątek lub jego część.

Ponadto czynności komorniczych można dokonywać wyłącznie w godzinach 6:00–21:00, z wyjątkiem niedziel i dni ustawowo wolnych od pracy, o ile sędzia egzekucyjny nie wydał uprzedniego zezwolenia. Każde zajęcie kwoty niższej niż 535 EUR dokonane w lokalu mieszkalnym również wymaga udzielenia uprzedniego zezwolenia przez sędziego egzekucyjnego.

Łącza do powiązanych stron internetowych

[Legifrance](#)

[Strona internetowa Krajowej Izby Komorników Sądowych \(Chambre Nationale des Huissiers de Justice\)](#)

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Ostatnia aktualizacja: 14/08/2017

Procedury służące wykonaniu orzeczenia - Chorwacja

SPIS TREŚCI

- 1 Co oznacza wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych?
- 2 Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?
- 3 Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?
 - 3.1 Postępowanie
 - 3.2 Główne warunki
- 4 Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych
 - 4.1 Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?
 - 4.2 Jakie skutki mają środki egzekucyjne?
 - 4.3 Jak długo obowiązują takie środki?
- 5 Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?
- 6 Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?

1 Co oznacza wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych?

W Republice Chorwacji postępowanie egzekucyjne jest uregulowane w ustawie o postępowaniu egzekucyjnym (Ovršni zakon) (Dziennik Urzędowy Republiki Chorwacji [Narodne Novine, NN] nr 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 i 73/17; zwanej dalej „OZ”). Przepisy tej ustawy regulują postępowanie, w toku którego sądy i notariusze dokonują przymusowej egzekucji wierzytelności na podstawie tytułów wykonawczych oraz dokumentów urzędowych (postępowanie egzekucyjne), chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej.

2 Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?

Sądy prowadzą postępowanie egzekucyjne na podstawie tytułów wykonawczych, natomiast notariusze prowadzą postępowanie egzekucyjne na podstawie dokumentów urzędowych.

Rodzaje dokumentów stanowiących tytuł wykonawczy wymieniono w art. 23 OZ, natomiast rodzaje dokumentów urzędowych wskazano w art. 31 OZ.

W postępowaniu egzekucyjnym uczestniczą również: Agencja Finansowa (Financijska agencija, zwana dalej „Agencją”), tj. osoba prawna prowadząca egzekucję zgodnie z przepisami OZ oraz ustawy o egzekucji ze środków pieniężnych, pracodawcy, Chorwacki Zakład Ubezpieczeń Emerytalnych (Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje) oraz inne organy przewidziane w przepisach.

3 Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?

Sądy prowadzą postępowanie egzekucyjne na podstawie tytułów wykonawczych, którymi zgodnie z OZ są:

1. wykonalne orzeczenia oraz ugody sądowe,
2. wykonalne ugody, o których mowa w art. 186.a kodeksu postępowania cywilnego,
3. wykonalne orzeczenia sądu polubownego,
4. wykonalne decyzje wydane w postępowaniu administracyjnym oraz wykonalne ugody zawarte w toku postępowania administracyjnego, jeżeli dotyczą one wykonania zobowiązania pieniężnego, chyba że odpowiednie przepisy stanowią inaczej,
5. wydane przez notariusza postanowienie o wszczęciu egzekucji oraz akt notarialny opatrzony klauzulą wykonalności,
6. ugody zawarte w toku postępowania przed tzw. sądami honorowymi (*sudovi časti*) na posiedzeniu niejawnym w Republice Chorwacji oraz ugody zawarte w toku mediacji zgodnie z przepisami ustawy o mediacji,
7. inne dokumenty określone w przepisach jako tytuły wykonawcze.

Tytuł egzekucyjny stanowi podstawę do przeprowadzenia egzekucji, jeżeli oznaczono w nim wierzyciela i dłużnika oraz wskazano przedmiot, rodzaj i zakres zobowiązania pieniężnego, a także termin jego wymagalności.

Jeśli tytułem egzekucyjnym jest orzeczenie nakazujące zaspokojenie roszczenia przez zapłatę wymaganej kwoty lub spełnienie świadczenia, musi ono również określać termin dobrowolnego zaspokojenia roszczenia, a w braku takiego terminu zostanie on wyznaczony przez sąd w postanowieniu o nadaniu klauzuli wykonalności.

3.1 Postępowanie

Aby wszcząć postępowanie egzekucyjne na podstawie tytułu wykonawczego, wierzyciel składa do sądu wniosek o wszczęcie egzekucji. Wierzyciel może złożyć wniosek o wszczęcie egzekucji osobiście – jako strona postępowania – lub za pośrednictwem pełnomocnika. Postępowanie egzekucyjne może zostać wszczęte z urzędu w sytuacjach wyraźnie przewidzianych w przepisach.

Sądy rejonowe (*općinski sudovi*) są właściwe rzeczowo do prowadzenia postępowań egzekucyjnych, chyba że odpowiednie przepisy stanowią inaczej. Egzekucję prowadzi się w granicach określonych w postanowieniu o nadaniu klauzuli wykonalności.

W postanowieniu o nadaniu klauzuli wykonalności należy wskazać tytuł egzekucyjny, tj. dokument urzędowy, na podstawie którego prowadzona jest egzekucja, oznaczyć wierzyciela i stronę, przeciwko której egzekucja ma zostać przeprowadzona (dłużnika), wskazać wierzytelność podlegającą egzekucji, środki i przedmiot egzekucji, jak również inne informacje konieczne do przeprowadzenia egzekucji.

3.2 Główne warunki

Wniosek o wszczęcie egzekucji musi zawierać żądanie wszczęcia egzekucji wraz ze wskazaniem tytułu wykonawczego lub dokumentu urzędowego, na podstawie którego wnosi się o wszczęcie egzekucji, oznaczeniem wierzyciela i dłużnika, wskazaniem osobistych numerów identyfikacyjnych wierzyciela i dłużnika, dochodzonego roszczenia, środków koniecznych do przeprowadzenia egzekucji oraz (w stosownych przypadkach) przedmiotu egzekucji. Wniosek musi zawierać inne przewidziane informacje konieczne do przeprowadzenia egzekucji.

Wniosek o wszczęcie egzekucji na podstawie dokumentu urzędowego musi zawierać:

1. skierowany do sądu wniosek o nakazanie dłużnikowi zaspokojenia roszczenia oraz uiszczenia wszelkich odpowiednich kosztów w terminie ośmiu dni lub – w sporach dotyczących weksli i czeków – w terminie trzech dni;
2. żądanie wszczęcia egzekucji.

Główne przesłanki wszczęcia egzekucji obejmują zatem złożenie tytułu wykonawczego lub dokumentu urzędowego stanowiącego podstawę egzekucji wraz z wnioskiem o wszczęcie egzekucji.

4 Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych

Przedmiotem egzekucji są rzeczy i prawa, które zgodnie z przepisami podlegają egzekucji w celu zaspokojenia roszczenia. Egzekucję przeprowadza się w celu zaspokojenia roszczenia wierzyciela z rzeczy podlegających egzekucji, które stanowią integralną część majątku dłużnika.

4.1 Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?

Egzekucję można przeprowadzić z majątku dłużnika (pieniądze, nieruchomości, ruchomości, papiery wartościowe i udziały kapitałowe) lub określonych praw niemajątkowych przysługujących wnioskodawcy (do odebrania i wydania ruchomości, opróżnienia i wydania nieruchomości, przywrócenia do pracy itd.). W toku postępowania wnioskodawca może wybrać przedmiot egzekucji.

Egzekucji nie podlegają rzeczy niezbywalne, podobnie jak rzeczy, z których egzekucja jest zakazana na mocy przepisów szczególnych. Wierzytelności podatkowe oraz inne opłaty również nie podlegają egzekucji.

Budynki, broń i sprzęty przeznaczone do obrony oraz przedmioty i pomieszczenia przeznaczone do pracy instytucji samorządowych na szczeblu lokalnym oraz instytucji rządowych i samorządowych na szczeblu regionalnym, a także organów sądowych również nie podlegają egzekucji.

Przy ustalaniu, czy dana rzecz lub dane prawo podlegają egzekucji, tj. czy nie ograniczono prawa do egzekucji z danej rzeczy lub z danego prawa, bierze się pod uwagę okoliczności, które istniały w chwili złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji, chyba że przepisy OZ wyraźnie stanowią inaczej.

4.2 Jakie skutki mają środki egzekucyjne?

Podstawowym skutkiem zastosowania środków egzekucyjnych jest ograniczenie dłużnika w prawie rozporządzania należącym do niego majątkiem.

Skutkiem postępowania egzekucyjnego z nieruchomości lub ruchomości jest sprzedaż danej nieruchomości lub ruchomości w celu zaspokojenia roszczenia wierzyciela z kwoty uzyskanej ze sprzedaży.

Skutkiem postępowania egzekucyjnego z wierzytelności pieniężnych jest zajęcie wierzytelności pieniężnej do wysokości kwoty koniecznej do zaspokojenia roszczenia i przekazanie jej wierzycielowi.

4.3 Jak długo obowiązują takie środki?

Środki egzekucyjne obowiązują do momentu zakończenia postępowania egzekucyjnego, co następuje z chwilą pełnego zaspokojenia roszczenia wierzyciela lub cofnięcia przez wierzyciela wniosku o wszczęcie egzekucji.

5 Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?

Dłużnikowi przysługuje prawo do:

- wniesienia zażalenia na wydane postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności lub
- wniesienia zażalenia na postanowienie o wszczęciu egzekucji wydane przez notariusza na podstawie dokumentu urzędowego.

Wniesienie w odpowiednim terminie dopuszczalnego zażalenia na postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu nie powoduje zawieszenia postępowania egzekucyjnego.

Wniesienie w odpowiednim terminie dopuszczalnego zażalenia na postanowienie notariusza o wszczęciu egzekucji wydane na podstawie dokumentu urzędowego (złożonego do notariusza, lecz rozpatrywanego przez sąd) powoduje skierowanie sprawy do postępowania zwykłego (*klasična parnica*), które będzie kontynuowane przed sądem i w toku którego strony, obecnie egzekwujący (dawny wierzyciel) oraz egzekwowany (dawny dłużnik), muszą przedstawić dowody na poparcie swoich argumentów, aby wygrać sprawę. W przypadku spełnienia przesłanek określonych w OZ dłużnikowi przysługuje prawo do wystąpienia o zawieszenie postępowania egzekucyjnego.

6 Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?

Sąd przeprowadza egzekucję za pośrednictwem środków wskazanych we wniosku o wszczęcie egzekucji i z rzeczy wskazanych w tym wniosku. W przypadku wskazania wielu środków i rzeczy sąd – na wniosek dłużnika – ogranicza egzekucję do wybranych środków lub rzeczy, jeżeli zostaną one uznane za wystarczające do zaspokojenia roszczenia.

Zgodnie z jedną z podstawowych zasad regulujących postępowanie egzekucyjne sąd prowadzący postępowanie egzekucyjne i zabezpieczające jest zobowiązany do poszanowania godności dłużnika przez zapewnienie, by egzekucja była jak najmniej uciążliwa dla dłużnika.

Ochronę dłużnika zapewnia się przez wyłączenie spod przymusowej egzekucji określonych rzeczy oraz ograniczenie zakresu rzeczy, z których można dokonać przymusowej egzekucji w celu zaspokojenia roszczenia wierzyciela, a także ograniczenie środków, za pośrednictwem których można dokonać tego rodzaju egzekucji w postępowaniu egzekucyjnym, jak również przez udzielenie dłużnikowi określonych zabezpieczeń procesowych i materialnych w toku egzekucji oraz w związku z egzekucją.

Ochrona ta przejawia się w stosowaniu zasady legalności przy ustalaniu dopuszczalności egzekucji, ustalaniu przedmiotu egzekucji oraz środków egzekucyjnych, a także w toku procedury wykorzystywanej w celu przymusowego zaspokojenia roszczenia wierzyciela.

Istnieją ograniczenia w zakresie egzekucji z nieruchomości dotyczące rzeczy, które nie podlegają egzekucji, zgodnie z art. 91 OZ.

Istnieją ograniczenia w zakresie egzekucji z ruchomości dotyczące rzeczy, które nie podlegają egzekucji, zgodnie z art. 135 OZ.

W art. 173 OZ przewidziano ograniczenia dotyczące egzekucji z wierzytelności pieniężnych, natomiast w art. 172 OZ określono, która część dochodów dłużnika jest wyłączona spod egzekucji.

W art. 212 OZ ustanowiono zasady szczególne dotyczące egzekucji ze świadczeń pieniężnych wyłączonych spod egzekucji lub w przypadku których egzekucja jest ograniczona, natomiast w art. 241 i 242 OZ ustanowiono zasady szczególne dotyczące wyłączenia spod egzekucji oraz ograniczenia egzekucji w przypadku osób prawnych.

W art. 75 OZ zapewniono ochronę dłużnikom będącym osobami fizycznymi w postępowaniu egzekucyjnym, którego przedmiotem są wierzytelności pieniężne, natomiast ochronę osób prawnych zapewniono w art. 76 OZ.

Przepisy OZ ustanawiające ograniczenia egzekucji, tj. wyłączające spod egzekucji określone rzeczy, zapewniają ochronę dłużnikowi w postępowaniu egzekucyjnym.

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Ostatnia aktualizacja: 19/09/2018

Procedury służące wykonaniu orzeczenia - Włochy

SPIS TREŚCI

- 1 [Co oznacza wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych?](#)
- 2 [Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?](#)
- 3 [Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?](#)
 - 3.1 [Postępowanie](#)
 - 3.2 [Główne warunki](#)
- 4 [Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych](#)
 - 4.1 [Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?](#)
 - 4.2 [Jakie skutki mają środki egzekucyjne?](#)
 - 4.3 [Jak długo obowiązują takie środki?](#)
- 5 [Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?](#)
- 6 [Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?](#)

1 Co oznacza wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych?

Egzekucja oznacza przymusowe wykonanie orzeczeń sądu i innych tytułów egzekucyjnych: papierów dłużnych, dokumentów urzędowych (*atti publici*) i poświadczonych dokumentów prywatnych służących określonym celom. Na tym etapie, który nadal ma

charakter postępowania sądowego, istnieje możliwość interwencji organów ochrony porządku publicznego, jeżeli dłużnik nie wypełni swoich zobowiązań dobrowolnie.

2 Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?

Postępowanie egzekucyjne prowadzą sądy powszechne. Wniosek o odmowę wykonania, o którym mowa w art. 47 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012 (rozporządzenie Bruksela I (wersja przekształcona)), również należy złożyć do sądu powszechnego.

3 Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?

Koniecznym i wystarczającym warunkiem wszczęcia egzekucji jest posiadanie tytułu egzekucyjnego. Typowe tytuły egzekucyjne są przewidziane w art. 474 kodeksu postępowania cywilnego i dzielą się na dwa rodzaje: tytuły sądowe i pozasądowe. Do tytułów sądowych należą wyroki, akty i postanowienia wydane przez sąd w trakcie postępowania sądowego lub po jego zakończeniu. Do tytułów pozasądowych należą papiery dłużne, dokumenty urzędowe i poświadczony dokumenty prywatne sporządzone samodzielnie przez strony.

3.1 Postępowanie

Egzekucję wszczyna się w momencie doręczenia dłużnikowi tytułu egzekucyjnego, który musi być opatrzony klauzulą wykonalności zgodnie z art. 475 kodeksu postępowania cywilnego, oraz nakazu wykonania (*precetto*), który zawiera nakaz spełnienia przez dłużnika obowiązków określonych w tytule w terminie wynoszącym co najmniej 10 dni oraz pouczenie, że niezastosowanie się do tego nakazu będzie skutkowało przymusową egzekucją zgodnie z art. 480 kodeksu postępowania cywilnego. Art. 480 akapit trzeci stanowi, że miejsce zamieszkania wierzyciela wskazane w nakazie wykonania musi znajdować się w gminie, w której mieści się sąd właściwy ds. egzekucji. Jeżeli miejsce zamieszkania nie zostanie wskazane, zażalenia na nakaz wnosi się do sądu właściwego dla miejsca doręczenia nakazu, a powiadomienia są doręczane wierzycielowi do sekretariatu tego samego sądu. Po dopełnieniu powyższych formalności można rozpocząć proces egzekucji. Pierwszym etapem jest zajęcie przez komornika sądowego, który musi najpierw okazać wymagane wymienione powyżej dokumenty. Zajęcie musi nastąpić w terminie 90 dni od daty doręczenia nakazu wykonania, ale nie wcześniej niż po upływie terminu określonego w tym nakazie. Jeżeli zajęcie nie zostanie dokonane w przewidzianym terminie, nakaz wykonania wygaśnie (art. 481). Na tym etapie obowiązuje przymus adwokacki.

Zajęcie ustaje, jeżeli w ciągu 45 dni od jego dokonania nie zostanie złożony wniosek o cesję lub sprzedaż.

Celem egzekucji jest zapewnienie przymusowego wykonania niewypełnionych obowiązków przy zaangażowaniu organów ochrony porządku publicznego. Egzekucję można prowadzić zarówno w przypadku zobowiązań finansowych i obowiązku wydania ruchomości lub nieruchomości, jak i „niezamiennych” zobowiązań do działania.

3.2 Główne warunki

Koniecznym i wystarczającym warunkiem wszczęcia egzekucji jest posiadanie tytułu egzekucyjnego wskazującego prawo, które jest „pewne, dotyczy określonej kwoty i jest wymagalne” (*certo, liquido ed esigibile*) (art. 474). Stopień „pewności” jest różny w zależności od tytułu egzekucyjnego: z oczywistych względów stopień pewności jest wyższy w przypadku orzeczenia sądu pierwszej instancji (tymczasowo wykonalnego) niż w przypadku papieru dłużnego lub dokumentów urzędowych lub poświadczonych dokumentów prywatnych.

4 Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych

W toku postępowania sąd przeprowadzający egzekucję stosuje różnego rodzaju środki, zazwyczaj w postaci postanowień (*ordinanze*). Obejmują one zarówno środki konieczne do określenia zasad prawidłowego przeprowadzenia postępowania, jak i środki służące osiągnięciu konkretnego celu, na przykład zarządzenie (*decreto*) przyznające zajęty składnik majątku osobie, która kupiła go na licytacji lub która zaoferowała najwyższą cenę.

4.1 Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?

Egzekucję można przeprowadzić z: a) ruchomości, b) nieruchomości, c) wierzytelności i ruchomości dłużnika znajdujących się u osób trzecich, d) udziałów/akcji w spółkach.

Obowiązki wydania ruchomości i nieruchomości oraz zamienne obowiązki działania i zaniechania również mogą podlegać egzekucji.

4.2 Jakie skutki mają środki egzekucyjne?

W przypadku roszczeń pieniężnych pierwszym etapem egzekucji jest zajęcie, co oznacza, że zajęte środki pieniężne są niedostępne dla dłużnika, wobec którego zastosowano nakaz wykonania. Wszelkie rozporządzenia takimi środkami pieniężnymi będą zatem nieważne i nie mogą zostać wykorzystane w celu zapobieżenia egzekucji.

4.3 Jak długo obowiązują takie środki?

Są to środki egzekucyjne służące zaspokojeniu zgłoszonych roszczeń, w związku z czym nie można ich wykorzystywać jako dowodów na potrzeby czynności wyjaśniających.

5 Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?

System prawny przewiduje możliwość zaskarżenia postanowień i wyroków związanych z postępowaniem egzekucyjnym przez dłużnika (lub osoby trzecie, w odniesieniu do których przeprowadzono egzekucję). Istnieją dwa różne rodzaje środków zaskarżenia:

– zażalenie na egzekucję (*opposizione all'esecuzione*) (art. 615 i 616 kodeksu postępowania cywilnego), w tym przypadku kwestionuje się prawo do przeprowadzenia egzekucji (lub istnienie prawa wierzyciela do przeprowadzenia egzekucji);

– sprzeciw od tytułu egzekucyjnego (*opposizione agli atti esecutivi*) (art. 617 i 618 kodeksu postępowania cywilnego), w tym przypadku podnosi się zarzut naruszenia przepisów prawa procesowego (tj. kwestionuje się zgodność z prawem dokumentów wykorzystywanych w postępowaniu egzekucyjnym).

Zażalenie na egzekucję lub sprzeciw od tytułu egzekucyjnego, wniesione przed rozpoczęciem przymusowej egzekucji, definiuje się jako zażalenie na nakaz wykonania (*precepto*), gdyż odnoszą się one do pisma, w którym z wyprzedzeniem powiadamia się o egzekucji: zażalenie na nakaz wykonania wnosi się do sądu właściwego rzeczowo lub miejscowo zgodnie z przepisami ogólnymi kodeksu.

Jeżeli egzekucję już rozpoczęto lub doręczono już nakaz zajęcia, zażalenie na egzekucję lub sprzeciw od tytułu egzekucyjnego wnosi się w drodze szczególnego środka zaskarżenia do sądu prowadzącego postępowanie egzekucyjne.

Osoby trzecie, które utrzymują, że mają prawo rzeczowe do zajętego majątku, mogą odwołać się do sądu prowadzącego postępowanie egzekucyjne do czasu sprzedaży lub cesji tego majątku.

Kwestię tę regulują przepisy art. 615, 616, 617, 618 i 619 kodeksu postępowania cywilnego.

6 Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?

Oprócz składników majątku określonych w przepisach szczególnych jako wyłączone z zajęcia zajęcia nie podlegają:

- 1) przedmioty i elementy kultu religijnego wykorzystywane w praktykach religijnych;
- 2) obrączki ślubne, odzież, pościel używana w gospodarstwie domowym, łóżka, stoły i krzesła w jadalni, szafy, komody, chłodziarki, kuchenki i piekarniki, zarówno gazowe, jak i elektryczne, pralki, artykuły gospodarstwa domowego i sprzęty kuchenne oraz meble służące do ich przechowywania, wystarczające do zaspokojenia potrzeb dłużnika i członków jego gospodarstwa domowego; nie dotyczy to jednak mebli o dużej wartości (z wyjątkiem łóżek), w tym cennych antyków i przedmiotów o potwierdzonej wartości artystycznej;
- 3) żywność i paliwo niezbędne do utrzymania dłużnika i pozostałych osób, o których mowa w poprzednim punkcie, przez jeden miesiąc.

Meble (z wyjątkiem łóżek) o dużej wartości (w tym cenne antyki i przedmioty o potwierdzonej wartości artystycznej) są również wyłączone.

Nie można zająć broni ani innych przedmiotów, których dłużnik potrzebuje w celu pełnienia służby publicznej, odznaczeń, korespondencji, rejestrów i ogólnie dokumentów rodzinnych, jak również rękopisów, z wyjątkiem przypadków, w których stanowią one element kolekcji.

Prawo stanowi również, że zajęcia nie podlegają między innymi: majątek państwowy, aktywa niezbywalne należące do Skarbu Państwa lub innego podmiotu publicznego, majątek objęty małżeńskim ustrojem majątkowym, majątek instytucji kościelnych i budynki kultu religijnego.

Egzekucji nie można skutecznie przeprowadzić, jeżeli upłynął termin przedawnienia roszczenia. Terminy przedawnienia zależą od dochodzonego prawa. Należy jednak zauważyć, że w niektórych przypadkach przepisy ustanawiają inny termin przedawnienia w zależności od rodzaju dokumentu stanowiącego dowód istnienia roszczenia, które stanowi podstawę egzekucji. Na przykład termin przedawnienia roszczenia stwierdzonego w wyroku sądu wynosi 10 lat, mimo że dla tego rodzaju roszczenia prawo przewiduje zasadniczo krótszy termin przedawnienia.

Niedawno wprowadzono zmiany w prawie, zgodnie z którymi sąd właściwy dla miejsca pobytu stałego lub czasowego, zamieszkania lub siedziby dłużnika może, na wniosek wierzyciela, zezwolić na zajęcie majątku z wykorzystaniem metod elektronicznych (art. 492a kodeksu postępowania cywilnego, zmienionego dekretem z mocą ustawy nr 83 z dnia 27 czerwca 2015 r. (wersja przekształcona, zmieniony ustawą nr 132 z dnia 6 sierpnia 2015 r.)); wprowadzono również formy płatności ratalnej w przypadku egzekucji z ruchomości w ramach zamiany środków w postaci zajęcia majątku (*conversione del pignoramento*).

Powiązane załączniki

Kodeks postępowania cywilnego (474–482)

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Ostatnia aktualizacja: 25/02/2019

Procedury służące wykonaniu orzeczenia - Cypr

Uwaga: niedawno wprowadzono na tej stronie zmiany w oryginalnej wersji językowej [el](#). Strona w wybranej przez Ciebie wersji językowej jest obecnie tłumaczona przez nasze służby tłumaczeniowe.

SPIS TREŚCI

- 1 [Co oznacza wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych?](#)
- 2 [Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?](#)
- 3 [Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?](#)
 - 3.1 [Postępowanie](#)
 - 3.2 [Główne warunki](#)
- 4 [Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych](#)
 - 4.1 [Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?](#)
 - 4.2 [Jakie skutki mają środki egzekucyjne?](#)
 - 4.3 [Jak długo obowiązują takie środki?](#)
- 5 [Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?](#)
- 6 [Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?](#)

1 Co oznacza wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych?

Egzekucja oznacza przymusowe wykonanie treści wyroku lub nakazu z pomocą sądu i w niektórych przypadkach z dodatkową pomocą innych właściwych urzędników/służb (np. rejestru gruntów – Ktimatologio). Strona postępowania, na korzyść której sąd wydał wyrok lub nakaz, może zwrócić się do sądu o zastosowanie środków egzekucyjnych.

2 Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?

Służba Sądowa (komornicy sądowi) i rejestr gruntów. W przypadku nakazu egzekucji zaległych świadczeń alimentacyjnych właściwym organem jest policja.

3 Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?

Wyrok lub nakaz są wykonalne z chwilą ich doręczenia. Istnienie terminu na wniesienie apelacji lub zażalenia nie powoduje zawieszenia egzekucji. Osoba wnosząca apelację lub zażalenie musi złożyć w tym celu uzasadniony wniosek.

3.1 Postępowanie

Akty, których nie wydał sąd (np. orzeczenie arbitrażowe), nie stają się automatycznie wykonalne, niemniej sąd może im nadać klauzulę wykonalności. Sądem właściwym do nadania klauzuli wykonalności aktowi, który nie został wydany przez sąd, lub który został wydany przez zagraniczny sąd jest sąd rejonowy właściwy dla miejsca zamieszkania osoby, przeciwko której będzie prowadzona egzekucja, lub sąd rodzinny w przypadkach orzeczeń zasądających alimenty. Wyroki sądu zazwyczaj wykonuje adwokat, który prowadził sprawę przed sądem, z wykorzystaniem jednej z metod egzekucji wymienionych w sekcji 3.1 poniżej.

Do celów rejestracji i wykonania orzeczenia sądu zagranicznego na podstawie umowy wielostronnej lub dwustronnej postępowanie prowadzi Ministerstwo Sprawiedliwości i Porządku Publicznego, jako organ centralny, za pośrednictwem Służby Sądowej (Nomikí Ypiresía). W innych przypadkach postępowanie mogą prowadzić adwokaci prywatni.

Nie można określić z wyprzedzeniem kosztów postępowania, które oblicza sekretarz sądu na podstawie przepisów dotyczących opłat i którymi obciąża się osobę, przeciwko której sąd wydał orzeczenie.

Egzekucję prowadzą głównie komornicy sądowi (*dikastikoí epidótes*), którzy są urzędnikami będącymi stałymi pracownikami sądów. W celu przyspieszenia postępowania egzekucyjnego od 1996 r. doręczanie pism we wszystkich cywilnych sprawach sądowych powierzono przedsiębiorstwom prywatnym, tak aby komornicy sądowi mogli skoncentrować się na wykonywaniu orzeczeń.

3.2 Główne warunki

W sprawach dotyczących wykonania orzeczenia pomiędzy stronami na Cyprze kryteria są różne w zależności od danej sprawy. Konieczny jest wyrok sądu, doręczenie tego wyroku tworzące obowiązek jego wykonania oraz odmowa/zaniechanie zapłaty zasądzonej kwoty przez pozwanego.

Kryteria nadania klauzuli wykonalności orzeczeniu wydanemu w państwie trzecim są zazwyczaj określone w odpowiedniej umowie. Co do zasady w takim przypadku warunkiem jest uprzednie należyte powiadomienie pozwanego o wszczętym przeciwko niemu postępowaniu w państwie trzecim.

4 Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych

4.1 Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?

Egzekucji mogą podlegać środki zgromadzone na rachunkach bankowych, udziały/akcje, zarejestrowane pojazdy, nieruchomości oraz inne składniki majątku. Z egzekucji są wyłączone rzeczy osobiste niezbędne do przeżycia lub wykonywania zawodu przez pozwanego.

Środki egzekucyjne obejmują:

- nakaz zajęcia i sprzedaży (*éntalma katáschesis kai pólisis*) ruchomości;
- nakaz wydania ruchomości (*éntalma parádosis*) jeżeli była ona przedmiotem powództwa, np. w przypadku powództwa dotyczącego naruszenia umowy dzierżawy z opcją zakupu jest to przedmiot takiej dzierżawy z opcją wykupu;
- nakaz zajęcia wierzytelności dłużnika znajdującej się u osoby trzeciej (*éntalma katáschesis eis cheíras trítou*);
- nakaz spłaty długu stwierdzonego w wyroku w miesięcznych ratach;
- nakaz potrącenia (*diátagma apokopís*) wierzytelności dłużnika z jego comiesięcznych zarobków, zawarty w wyroku (który doręcza się pracodawcy celem wykonania);
- nakaz wydania (*éntalma parádosis katochís*) nieruchomości;
- nakaz sprzedaży (*éntalma pólisis*) nieruchomości;
- nakaz oddania nieruchomości w zarząd powierniczy (*mesengýisi*) – wydawany na wniosek dłużnika określonego w wyroku sądowym, pod warunkiem że sąd jest przekonany, iż w terminie trzech lat dochód uzyskany z danej nieruchomości może pokryć dług stwierdzony w wyroku, odsetki i wszystkie koszty;
- obciążenie nieruchomości hipoteką (*epivárynsi*), ze wzmianką w księdze wieczystej;
- upadłość;

- rozwiązanie spółki.

W przypadku orzeczenia zasądającego alimenty w ramach egzekucji dopuszcza się możliwość wydania nakazu aresztowania dłużnika (*fylakistiríou éntalma*).

4.2 Jakie skutki mają środki egzekucyjne?

Dłużnik i każda osoba trzecia są zobowiązani do postępowania zgodnie z orzeczeniem zarządzającym środkiem egzekucyjnym. Jeżeli dłużnik odmówi lub zaniecha podjęcia czynności/działań określonych w nakazie nakładającym środki egzekucyjne, może zostać pozbawiony wolności w związku z niezastosowaniem się przez niego do treści orzeczenia sądu.

Bank, któremu doręczono nakaz zajęcia wierzytelności dłużnika znajdującej się u osoby trzeciej, jest zobowiązany do zamrożenia danego rachunku, chyba że ma powód, aby zakwestionować nakaz. W takim przypadku bank musi przedstawić przed sądem, który wydał nakaz, powody, dla których taki nakaz nie powinien mieć zastosowania.

Wszystkie niezaskarżone nakazy kończą postępowanie w sprawie i mają moc orzeczenia sądowego.

4.3 Jak długo obowiązują takie środki?

Środki egzekucyjne są ważne przez sześć miesięcy od momentu ich doręczenia. Orzeczenie zarządzające środkami egzekucyjnymi jest ważne przez sześć miesięcy od daty jego doręczenia. W przypadku nieprzeprowadzenia egzekucji w tym terminie sąd może przedłużyć ważność orzeczenia zgodnie z zasadą 40D.8 zasad postępowania cywilnego.

5 Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?

W zależności od okoliczności danej sprawy istnieje możliwość wniesienia środka zaskarżenia, na przykład w celu zawieszenia egzekucji lub wykreślenia wpisu do rejestru.

6 Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?

Do celów ochrony dłużnika przedmiotem egzekucji nie mogą być żadne rzeczy osobiste niezbędne do przeżycia lub wykonywania zawodu przez daną osobę.

Ponadto, jeżeli dłużnikiem jest skarb państwa lub organ publiczny, z egzekucji wyłączone są przedmioty lub wyposażenie przeznaczone do celów służących ogółowi społeczeństwa, w tym sprzęt należący do sił zbrojnych lub sił bezpieczeństwa, przedmioty o wartości artystycznej, archeologicznej, kulturalnej, religijnej i historycznej, a także rezerwy walutowe.

Oprócz tego nakaz zajęcia i sprzedaży ruchomości wykonuje się między wschodem a zachodem słońca.

Zajęte ruchomości (oprócz gotówki lub papierów wartościowych) należy zbyć dopiero po upływie co najmniej trzech dni od dnia zajęcia, chyba że mogą one ulec zniszczeniu. Właściciel może złożyć pisemny wniosek o odstąpienie od tej zasady. Do momentu zakończenia sprzedaży składniki majątku należy umieścić w odpowiednim miejscu lub pozostawić pod opieką odpowiedniej osoby.

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Ostatnia aktualizacja: 13/05/2019

Procedury służące wykonaniu orzeczenia - Łotwa

SPIS TREŚCI

- 1 [Co oznacza wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych?](#)
- 2 [Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?](#)
- 3 [Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?](#)
 - 3.1 [Postępowanie](#)
 - 3.2 [Główne warunki](#)
- 4 [Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych](#)

- 4.1 Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?
 - 4.2 Jakie skutki mają środki egzekucyjne?
 - 4.3 Jak długo obowiązują takie środki?
 - 5 Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?
 - 6 Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?
-

1 Co oznacza wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych?

Egzekucja jest etapem postępowania cywilnego, w którego toku przysięgli komornicy sądowi (*Zvērināti tiesu izpildītāji*) wykonują orzeczenia wydane przez sądy i decyzje wydane przez inne instytucje lub urzędników, jeżeli dłużnik (pozwany) nie zastosuje się dobrowolnie do tego rodzaju orzeczenia lub decyzji w terminie ustawowym lub sądowym.

Zob. sekcja „Zawody prawnicze - Łotwa”, aby uzyskać informacje na temat środków egzekucyjnych, do których stosowania uprawniony jest przysięgły komornik sądowy.

2 Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?

Przysięgli komornicy sądowi wykonują orzeczenia sądowe i decyzje wydane przez inne instytucje, a także dokonują innych czynności określonych w przepisach.

3 Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?

Orzeczenia sądowe stają się wykonalne z chwilą ich uprawomocnienia się, z wyjątkiem przypadków, w których są objęte rygiorem natychmiastowej wykonalności na mocy przepisów lub orzeczenia sądowego. Przysięgli komornicy sądowi są uprawnieni do wszczęcia postępowania egzekucyjnego na podstawie tytułu wykonawczego.

W toku postępowania egzekucyjnego wykonaniu podlegają następujące orzeczenia wydane przez sądy i sędziów oraz decyzje wydane przez inne instytucje:

- wyroki oraz postanowienia sądu lub sędziów w sprawach cywilnych i administracyjnych;
- orzeczenia sądowe oraz postanowienia lub zarządzenia prokuratorów w sprawach karnych w części dotyczącej roszczeń majątkowych;
- orzeczenia sędziów lub sądu w sprawach dotyczących naruszeń administracyjnych w części dotyczącej roszczeń majątkowych;
- postanowienia sądowe zatwierdzające ugodę;
- orzeczenia wydane przez stałe sądy polubowne;
- orzeczenia wydane przez sądy zagraniczne lub właściwe organy oraz zagraniczne sądy polubowne w sprawach określonych w przepisach;
- postanowienie sądu o nałożeniu kar porządkowych – grzywnien;
- decyzje komisji rozstrzygających spory z zakresu prawa pracy;
- decyzje krajowych organów regulacji usług publicznych (zwanym dalej „organami regulacyjnymi”) rozstrzygające spory lub konflikty.

O ile przepisy nie stanowią inaczej, następujące dokumenty również podlegają egzekucji w toku postępowania egzekucyjnego:

- decyzje wydane przez instytucje i urzędników w sprawach dotyczących naruszeń administracyjnych i naruszeń prawa, jeżeli przepisy tak stanowią;

- akty administracyjne dotyczące płatności wydane przez organy i urzędników upoważnionych przez państwo;
- decyzje wydane przez przedstawicieli zawodów prawniczych (notariuszy, adwokatów, komorników sądowych) dotyczące honorarium, wynagrodzenia za udzieloną pomoc prawną oraz zwrotu wydatków związanych ze świadczonymi usługami, a także wniesionych opłat skarbowych;
- akty przyjęte przez Radę, Komisję lub Europejski Bank Centralny na mocy art. 299 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
- akty notarialne sporządzone zgodnie z procedurą określoną w sekcji D1 ustawy o notariacie.

Tytułem wykonawczym jest:

- opatrzony klauzulą wykonalności tytuł egzekucyjny wydany w postępowaniu cywilnym lub administracyjnym, tj. wyrok lub postanowienie sądu lub sędziego, bądź w postępowaniu karnym – postanowienie zatwierdzające ugodę, a także orzeczenie wydane przez stały sąd polubowny, decyzja komisji rozstrzygającej spory z zakresu prawa pracy, decyzja organów regulacyjnych rozstrzygająca spory lub konflikty, orzeczenie wydane przez sąd zagraniczny lub zagraniczny sąd polubowny oraz akty przyjęte przez Radę, Komisję lub Europejski Bank Centralny na mocy art. 299 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
- decyzja wydana przez instytucje i urzędników w sprawach dotyczących naruszeń administracyjnych i naruszeń prawa;
- orzeczenie wydane przez sąd lub sędziego w sprawach dotyczących naruszeń administracyjnych;
- wyciąg z postanowienia lub zarządzenia prokuratora w sprawach karnych w części dotyczącej roszczeń majątkowych;
- nakaz wszczęcia egzekucji wydany na podstawie aktu administracyjnego (art. 539 ust. 2 pkt 2 kodeksu postępowania cywilnego);
- orzeczenie sędziego dotyczące bezspornej egzekucji zobowiązań, egzekucji zobowiązań w następstwie wezwania do zapłaty lub dobrowolnej sprzedaży nieruchomości w drodze licytacji sądowej;
- postanowienie sądu o nałożeniu kar porządkowych – grzywnien;
- rachunek wystawiony przez notariusza, adwokata lub komornika sądowego;
- europejski tytuł egzekucyjny wydany przez sąd zagraniczny lub właściwy organ zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 805 /2004 Parlamentu Europejskiego i Rady;
- zaświadczenie wydane przez sąd zagraniczny lub właściwy organ zgodnie z art. 41 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2201/2003;
- zaświadczenie wydane przez sąd zagraniczny lub właściwy organ zgodnie z art. 42 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2201/2003;
- zaświadczenie wydane przez sąd, w tym sąd zagraniczny, zgodnie z art. 20 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 861/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady;
- nakaz zapłaty wydany przez sąd, w tym sąd zagraniczny, zgodnie z art. 18 rozporządzenia (WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady;
- orzeczenie sądowe uprawniające wierzyciela zabezpieczonego do sprzedaży nieruchomości dłużnika stanowiącej przedmiot zabezpieczenia w postępowaniu zabezpieczającym (art. 37 ust. 2 ustawy o upadłości);
- wyciąg z orzeczenia sporządzony przez sąd zagraniczny lub właściwy organ zgodnie z art. 20 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 4/2009;
- wyciąg z dokumentu urzędowego wydany przez zagraniczny właściwy organ zgodnie z art. 48 rozporządzenia Rady (WE) nr 4/2009;
- jednolity tytuł wykonawczy umożliwiający egzekucję we współpracującym państwie członkowskim sporządzony zgodnie ze wzorem zamieszczonym w załączniku II do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 1189/2011 z dnia 18 listopada 2011 r.;
- akt notarialny – stanowiący tytuł wykonawczy – sporządzony zgodnie z procedurą określoną w sekcji D1 ustawy o notariacie;
- zaświadczenie wydane przez sąd zagraniczny lub właściwy organ zgodnie z art. 53 lub art. 60 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych;

- wyciąg z decyzji właściwego organu państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa należącego do Europejskiego Obszaru Gospodarczego dotyczącej nałożenia administracyjnej kary pieniężnej w związku z naruszeniami przepisów w zakresie delegowania pracowników, otrzymanej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym (IMI);
- część A europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym wydanego przez sąd, w tym sąd zagraniczny, zgodnie z art. 19 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 655/2014.

3.1 Postępowanie

Orzeczenia sądowe i pozasądowe stają się wykonalne z chwilą ich uprawomocnienia się, z wyjątkiem przypadków, w których są objęte rygiem natychmiastowej wykonalności na mocy przepisów lub orzeczenia sądowego. Jeżeli wyznaczono termin dobrowolnego wykonania orzeczenia sądowego, a orzeczenie nie zostało wykonane, sąd nadaje orzeczeniu klauzulę wykonalności z chwilą upływu terminu dobrowolnego wykonania. Przysięgli komornicy sądowi są uprawnieni do wszczęcia postępowania egzekucyjnego na podstawie tytułu wykonawczego.

Klauzula wykonalności jest nadawana na wniosek osoby dochodzącej egzekucji przez sąd rozpatrujący sprawę w danym czasie. Każde orzeczenie musi zostać opatrzone klauzulą wykonalności. Jeżeli orzeczenie ma zostać wykonane w różnych miejscach, jakiegokolwiek części orzeczenia nadano rygor natychmiastowej wykonalności lub orzeczenie wydano na korzyść kilku powodów lub przeciwko kilku pozwany, sąd – na wniosek osoby dochodzącej egzekucji – musi wydać kilka tytułów wykonawczych. Jeżeli sąd wyda kilka tytułów wykonawczych, ma obowiązek wskazać w każdym z nich dokładne miejsce egzekucji lub część orzeczenia, która ma zostać wykonana na mocy tytułu wykonawczego, zaś w przypadku zobowiązań solidarnych – pozwanego, przeciwko któremu ma zostać wszczęta egzekucja na mocy tytułu wykonawczego.

Aby przysięgły komornik sądowy mógł rozpocząć wykonywanie orzeczenia, należy mu przekazać tytuł wykonawczy wydany na rzecz osoby dochodzącej egzekucji lub jej upoważnionego pełnomocnika wraz z pisemnym wnioskiem.

3.2 Główne warunki

Ustawa o przysięgłych komornikach sądowych oraz rozporządzenie nr 202 – „rozporządzenie w sprawie prowadzenia dokumentacji przez przysięgłych komorników sądowych” przyjęte przez Radę Ministrów dnia 14 marca 2006 r. regulują ogólne kwestie związane z czynnościami przysięgłych komorników sądowych oraz z prowadzeniem przez nich dokumentacji.

4 Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych

Celem stosowania środków egzekucyjnych przewidzianych w kodeksie postępowania cywilnego w toku postępowania służącego wykonaniu orzeczeń sądowych oraz decyzji innych instytucji jest ograniczenie praw dłużnika, aby przywrócić równowagę między prawami osoby, której prawa obywatelskie lub interesy chronione na mocy prawa zostały naruszone, a ciążącym na dłużniku obowiązkiem zastosowania się do orzeczenia sądu (lub decyzji innej instytucji).

4.1 Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?

Przysięgli komornicy sądowi mogą dokonywać czynności egzekucyjnych względem ruchomości dłużnika – w tym wszelkich składników majątku znajdujących się u osoby trzeciej – oraz rzeczy niematerialnych, względem środków pieniężnych należnych dłużnikowi od innych osób (wynagrodzenia za pracę, świadczeń równoważnych temu wynagrodzeniu, innych dochodów dłużnika, depozytów w instytucjach kredytowych) oraz względem nieruchomości.

Niektóre składniki majątku określone w przepisach oraz rzeczy należące w całości lub w części do dłużnika nie podlegają egzekucji na mocy tytułów wykonawczych (na przykład artykuły i sprzęt gospodarstwa domowego, ubrania, żywność, książki, instrumenty i narzędzia potrzebne dłużnikowi do wykonywania codziennej pracy zapewniającej środki utrzymania itd.).

Następujące rzeczy należące w całości lub w części do dłużnika nie podlegają egzekucji na mocy tytułów wykonawczych:

- artykuły i sprzęt gospodarstwa domowego, ubrania potrzebne dłużnikowi, członkom jego rodziny oraz osobom pozostającym na jego utrzymaniu;
 - ubrania, obuwie i bielizna codziennego użytku;
 - pościel, bielizna nocna i ręczniki;
 - przybory kuchenne i naczynia stołowe codziennego użytku;
 - meble – jedno łóżko i jedno krzesło na osobę, jak również jeden stół i jedna szafa na rodzinę;
 - wszystkie akcesoria dla dzieci;

- środki spożywcze znajdujące się w gospodarstwie domowym w ilości niezbędnej do wyżywienia dłużnika lub członków jego rodziny przez okres trzech miesięcy;
- środki pieniężne w wysokości minimalnego miesięcznego wynagrodzenia dla dłużnika, każdego z członków jego rodziny i osób pozostających na utrzymaniu dłużnika, lecz w sprawach dotyczących odzyskania należności z tytułu zobowiązań alimentacyjnych na rzecz małoletnich dzieci lub na rzecz Administracji Alimentacyjnego Funduszu Gwarancyjnego – środki pieniężne w wysokości 50% minimalnego miesięcznego wynagrodzenia dla dłużnika, każdego z członków jego rodziny oraz osób pozostających na jego utrzymaniu;
- jedna krowa lub koza i jedna świnia na rodzinę oraz pasza w ilości niezbędnej do ich wykarmienia do kolejnych zbiorów lub do chwili, w której można będzie je wypasać;
- opał niezbędny do przygotowywania posiłków dla rodziny oraz do ogrzewania pomieszczeń mieszkalnych w okresie grzewczym;
- książki, instrumenty i narzędzia potrzebne dłużnikowi do wykonywania codziennej pracy zapewniającej środki utrzymania;
- elementy gospodarstwa rolnego, tj. narzędzia rolnicze, maszyny rolnicze, zwierzęta gospodarskie oraz materiał siewny niezbędne do prowadzenia gospodarstwa, wraz z paszą w ilości niezbędnej do utrzymania zwierząt gospodarskich w tym gospodarstwie do czasu kolejnych zbiorów. W wytycznych Ministra Rolnictwa określono rodzaje narzędzi oraz liczbę zwierząt gospodarskich i ilość paszy, które należy uznać za niezbędne;
- ruchomości, które zgodnie z kodeksem cywilnym są uznawane za przynależność nieruchomości – odrębnie od tej nieruchomości;
- świątynie i przedmioty kultu religijnego.

Podobnie egzekucji nie podlegają:

- odprawa, zasiłek pogrzebowy, świadczenie zryczałtowane na rzecz pozostającego przy życiu małżonka, świadczenia z zabezpieczenia społecznego, świadczenie na rzecz dziecka cierpiącego na celiakię, renta rodzinna i renta alimentacyjna;
- ekwiwalent za korzystanie przez pracownika z własnego sprzętu oraz inne ekwiwalenty określone w przepisach ustawowych i wykonawczych regulujących zgodne z prawem stosunki pracy;
- należności przysługujące pracownikowi z tytułu podróży służbowej, przeniesienia oraz delegowania do pracy w innej miejscowości;
- świadczenia z pomocy społecznej;
- świadczenia alimentacyjne na rzecz dziecka w wysokości minimalnego świadczenia alimentacyjnego na rzecz dziecka określonego przez Radę Ministrów, które jedno z rodziców jest zobowiązane wypłacać na podstawie orzeczenia sądowego lub decyzji wydanej przez Administrację Alimentacyjnego Funduszu Gwarancyjnego, a także świadczenia alimentacyjne na rzecz dziecka wypłacane przez Administrację Alimentacyjnego Funduszu Gwarancyjnego.

4.2 Jakie skutki mają środki egzekucyjne?

W przypadku egzekucji z ruchomości, nieruchomości lub dochodów dłużnika dłużnik zostaje pozbawiony prawa do swobodnego rozporządzania tymi składnikami majątku.

Przysięgły komornik sądowy, w przypadku niezastosowania się do jego postanowień lub zarządzeń, sporządza pismo w tej sprawie i składa je do sądu, który orzeka w przedmiocie odpowiedzialności. Sąd może nałożyć grzywnę na strony, które dopuściły się takich uchybień – do 360 EUR w przypadku osoby fizycznej lub do 750 EUR w przypadku urzędnika. Na postanowienie sądu przysługuje zażalenie (*blakus sūdztība*).

W niektórych kategoriach spraw można nałożyć szczególne sankcje z tytułu niezastosowania się do postanowień i zarządzeń przysięgłego komornika sądowego.

Jeżeli komornik napotka jakąkolwiek formę oporu podczas dokonywania czynności egzekucyjnej, może zwrócić się o pomoc do policji.

Jeżeli dłużnik nie stawia się przed przysięgłym komornikiem sądowym zgodnie z otrzymanym wezwaniem lub odmówi przedstawienia wyjaśnień lub wymaganych na mocy prawa informacji, komornik ma prawo wnieść sprawę do sądu, który orzeka w przedmiocie odpowiedzialności tej osoby. Sąd może nakazać dłużnikowi stawiennictwo oraz nałożyć grzywnę: do 80 EUR w przypadku osoby fizycznej lub do 360 EUR w przypadku urzędnika. Na postanowienie sądu przysługuje zażalenie (*blakus sūdztība*).

Jeżeli okaże się, że dłużnik umyślnie przedstawił nieprawdziwe informacje, komornik sądowy ma obowiązek złożenia zawiadomienia do prokuratury.

4.3 Jak długo obowiązują takie środki?

Tytuł wykonawczy można przedstawić w celu jego wykonania w terminie 10 lat od daty uprawomocnienia się orzeczenia sądu lub sędziego, chyba że przepisy prawa przewidują inne terminy. Jeżeli w orzeczeniu sądowym nałożono obowiązek zapłaty w ratach, tytuł wykonawczy pozostaje ważny przez cały okres, w którym płatności są wymagalne, a bieg dziesięcioletniego terminu rozpoczyna się w dniu upływu ostatecznego terminu płatności każdej z rat.

5 Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?

Postępowanie egzekucyjne wszczyna się na podstawie ważnego tytułu wykonawczego wydanego przez sąd lub inną instytucję. Osoba, na którą nałożono obowiązek na mocy orzeczenia sądowego lub decyzji innej instytucji, może je zaskarżyć w zwykłym postępowaniu odwoławczym przewidzianym przez przepisy.

Na wniosek strony postępowania oraz ze względu na sytuację majątkową stron lub inne okoliczności sąd rozpatrujący daną sprawę może wydać postanowienie o odroczeniu wykonania orzeczenia, jego rozłożeniu na etapy bądź zmianie formy lub procedury wykonania orzeczenia. Na postanowienie sądu o odroczeniu wykonania orzeczenia, jego rozłożeniu na etapy lub zmianie formy lub procedury wykonania orzeczenia przysługuje zażalenie (*blakus sūdzība*), które można wnieść do sądu wyższej instancji w terminie 10 dni. Jeżeli okoliczności utrudniają lub uniemożliwiają wykonanie orzeczenia sądowego, przysięgły komornik sądowy może również wnieść do sądu, który wydał orzeczenie, wniosek o odroczenie wykonania orzeczenia, jego rozłożenie na etapy lub zmianę formy lub procedury wykonania orzeczenia.

Przysięgły komornik sądowy może odroczyć wykonanie na wniosek osoby dochodzącej egzekucji lub na podstawie orzeczenia sądu lub sędziego o odroczeniu czynności egzekucyjnej lub zawieszeniu sprzedaży majątku bądź na podstawie orzeczenia sądu o odroczeniu egzekucji lub rozłożeniu wykonania orzeczenia na etapy.

6 Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?

Wierzyciel lub **dłużnik**, składając uzasadnioną skargę, mogą zaskarżyć czynności przysięgłego komornika sądowego służące wykonaniu orzeczenia lub odmowę dokonania takich czynności przez komornika – z wyjątkiem skargi na nieważność licytacji – do sądu rejonowego (miejskiego) (*rajona (pilsētas) tiesa*) w rewirze komornika sądowego w terminie 10 dni od dnia dokonania zaskarżonych czynności lub od dnia powzięcia wiadomości o dokonanej czynności przez skarżącego, którego nie zawiadomiono o terminie i miejscu czynności.

Sąd ma obowiązek rozpatrzyć skargę na rozprawie w terminie 15 dni. Dłużnika i wierzyciela, a także przysięgłego komornika sądowego należy powiadomić o terminie rozprawy sądowej. Niestawiennictwo powyższych osób nie może stanowić przeszkody do rozpatrzenia sprawy.

Na uzasadniony wniosek skarżącego sędziego może postanowić o zawieszeniu czynności egzekucyjnych, zakazie przekazywania środków pieniężnych przez przysięgłego komornika sądowego na rzecz wierzyciela lub dłużnika lub o zawieszeniu sprzedaży majątku. Postanowienie podlega wykonaniu bezzwłocznie po jego wydaniu.

Na postanowienie sądu przysługuje zażalenie (*blakus sūdzība*).

Łącza do powiązanych stron internetowych

<http://www.tm.gov.lv/> – strona internetowa Ministerstwa Sprawiedliwości

<http://www.lzti.lv/> – Łotewska Rada Przysięgłych Komorników Sądowych

<http://www.tiesas.lv/> – portal łotewskich sądów

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Ostatnia aktualizacja: 05/06/2019

Uwaga: niedawno wprowadzono na tej stronie zmiany w oryginalnej wersji językowej . Strona w wybranej przez Ciebie wersji językowej jest obecnie tłumaczona przez nasze służby tłumaczeniowe.

SPIS TREŚCI

- 1 Co oznacza wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych?
 - 2 Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?
 - 3 Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?
 - 3.1 Postępowanie
 - 3.2 Główne warunki
 - 4 Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych
 - 4.1 Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?
 - 4.2 Jakie skutki mają środki egzekucyjne?
 - 4.3 Jak długo obowiązują takie środki?
 - 5 Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?
 - 6 Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?
-

1 Co oznacza wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych?

Jeżeli dłużnik nie chce zastosować się do treści orzeczenia, wierzyciel może wszcząć postępowanie egzekucyjne. Mamy wówczas do czynienia z egzekucją przymusową.

Przesłankami wykonalności wyroku są: opatrzenie wyroku klauzulą wykonalności oraz właściwe doręczenie wyroku lub powiadomienie o wyroku.

Rygor wykonalności wyroku zostaje zawieszony na okres ośmiu dni od ogłoszenia wyroku oraz w przypadku skutecznego wykonania prawa do apelacji, chyba że orzeczeniu nadano rygor tymczasowej wykonalności.

Egzekucję przymusową zazwyczaj stosuje się, aby odzyskać środki pieniężne, ale może służyć ona również wyegzekwowaniu wykonania określonej czynności.

Jeżeli dłużnik został zobowiązany do zapłaty określonej sumy pieniężnej, wierzyciel egzekwuje się z jego majątku w drodze zajęcia.

Istnieją jednak bardziej środki egzekucyjne wykorzystywane w konkretnych sytuacjach: zajęcie wierzytelności dłużnika znajdujących się u osoby trzeciej (*saisie-arrêt*), zajęcie plonów (*saisie-brandon*), zajęcie dochodów z rent, zajęcie nieruchomości, zajęcie rzeczy ruchomej najemcy (dzierżawcy) (*saisie-gagerie*), zajęcie rzeczy znajdującej się poza miejscem zamieszkania dłużnika (*saisie foraine*), zajęcie rewindykacyjne (*saisie-revendication*), zajęcie wynagrodzenia, zajęcie statków żeglugi śródlądowej oraz zajęcie w kontekście ochrony praw własności intelektualnej.

W Luksemburgu najczęściej stosuje się zajęcie wierzytelności dłużnika znajdujących się u osoby trzeciej oraz zajęcie egzekucyjne (*saisie-exécution*).

2 Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?

Komornikom sądowym (*huissiers de justice*) przysługuje wyłączna właściwość w zakresie wykonywania orzeczeń, którym klauzulę wykonalności nadał sąd luksemburski zgodnie z prawem luksemburskim lub sąd innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej zgodnie z przepisami unijnymi w sprawach cywilnych lub handlowych, ugód mediacyjnych zawartych w sprawach cywilnych i handlowych, którym nadano klauzulę wykonalności, oraz innych dokumentów lub tytułów wykonawczych.

3 Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?

3.1 Postępowanie

- Orzeczenia wydane i dokumenty sporządzone w Wielkim Księstwie Luksemburga

Podlegają one wykonaniu w Wielkim Księstwie Luksemburga bez konieczności dokonywania ich urzędowego potwierdzenia czy wydawania *pareatis*, nawet jeżeli są wykonywane poza obszarem właściwości sądu, który wydał wyrok, lub poza terytorium, na którym sporządzono dokument.

Dostarczenie dokumentu lub wyroku komornikowi sądowemu oznacza zgodę na zastosowanie wszelkich środków egzekucyjnych poza zajęciem nieruchomości i pozbawieniem wolności, w przypadku których konieczne jest uzyskanie szczególnego upoważnienia.

- Orzeczenia zagraniczne objęte umową międzynarodową lub przepisami Unii Europejskiej nakładającymi wymóg zastosowania procedury *exequatur*

Wyroki w sprawach cywilnych i handlowych wydane w państwie trzecim, które podlegają wykonaniu w tym państwie oraz które w rozumieniu:

- konwencji brukselskiej z dnia 27 września 1968 r. o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych zmienionej na mocy umów w sprawie przystąpienia do tej konwencji nowych państw członkowskich,
- konwencji lugańskiej z dnia 16 września 1988 r. o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych,
- konwencji z dnia 29 lipca 1971 r. zawartej między Wielkim Księstwem Luksemburga a Republiką Austrii o uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych,
- traktatu z dnia 24 listopada 1961 r. zawartego między Belgią, Niderlandami a Luksemburgiem o jurysdykcji, upadłości oraz ważności i wykonywaniu orzeczeń sądowych, wyroków sądu polubownego i dokumentów urzędowych – dopóki traktat ten ma moc obowiązującą,
- konwencji haskiej z dnia 2 października 1973 r. o prawie właściwym dla zobowiązań alimentacyjnych

spełniają przesłanki konieczne do ich uznania i wykonania w Luksemburgu, zostają opatrzone klauzulą wykonalności w formach przewidzianych w art. 680–685 nowego kodeksu postępowania cywilnego (*Nouveau code de procedure civile*).

Wyroki w sprawach cywilnych i handlowych wydane w państwie członkowskim UE, które są wykonalne w tym państwie członkowskim oraz które zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych spełniają przesłanki konieczne do ich uznania i wykonania w Luksemburgu, zostają opatrzone klauzulą wykonalności zgodnie z tym rozporządzeniem.

Rozporządzeniem (UE) nr 1215/2012 w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych, znanym jako „rozporządzenie Bruksela I (wersja przekształcona)”, uchylono rozporządzenie (WE) nr 44/2001. Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 wciąż ma jednak zastosowanie do orzeczeń wydanych w przedmiocie powództw wytoczonych, dokumentów urzędowych sporządzonych lub formalnie zarejestrowanych oraz ugód sądowych zatwierdzonych lub zawartych przed dniem 10 stycznia 2015 r., które są objęte zakresem stosowania tego rozporządzenia.

Orzeczenia w sprawach cywilnych wydane w państwie członkowskim UE, które są wykonalne w tym państwie członkowskim oraz które zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 650/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń, przyjmowania i wykonywania dokumentów urzędowych dotyczących dziedziczenia oraz w sprawie ustanowienia europejskiego poświadczenia spadkowego spełniają przesłanki konieczne do ich uznania oraz wykonania w Luksemburgu, zostają opatrzone klauzulą wykonalności zgodnie z tym rozporządzeniem.

Orzeczenia wydane w państwie członkowskim niezwiązanym Protokołem haskim z dnia 23 listopada 2007 r. o prawie właściwym dla zobowiązań alimentacyjnych w rozumieniu rozdziału IV sekcja 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych, spełniające przesłanki konieczne do ich uznania oraz wykonania w Luksemburgu, zostają opatrzone klauzulą wykonalności zgodnie z tym rozporządzeniem.

- Orzeczenia zagraniczne podlegające przepisom unijnym znoszącym procedurę *exequatur*

Dnia 12 grudnia 2012 r. Parlament Europejski i Rada przyjęły rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych, znane jako rozporządzenie Bruksela I (wersja przekształcona). Zgodnie z art. 36 tego rozporządzenia orzeczenia wydane w jednym państwie członkowskim są uznawane w innych państwach członkowskich bez potrzeby przeprowadzania specjalnego postępowania (zniesienie procedury exequatur). Rozporządzenie to ma zastosowanie we wszystkich państwach członkowskich UE od dnia 10 stycznia 2015 r. zgodnie z warunkami określonymi w tym rozporządzeniu.

Orzeczenia wydane w państwie członkowskim związanym Protokołem haskim z dnia 23 listopada 2007 r. o prawie właściwym dla zobowiązań alimentacyjnych w rozumieniu rozdziału IV sekcja 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych, spełniające przesłanki konieczne do ich uznania oraz wykonania w Luksemburgu, zostają uznane bez konieczności przeprowadzenia specjalnego postępowania oraz bez możliwości sprzeciwienia się uznaniu.

3.2 Główne warunki

Zajęcia ruchomości lub nieruchomości można dokonać tylko wtedy, gdy istnieje wydany zgodnie z prawem luksemburskim tytuł wykonawczy dotyczący roszczenia wymagalnego i ustalonego; jeżeli wymagalny dług nie stanowi kwoty pieniężnej, należy odroczyć termin jego spłaty po dokonaniu zajęcia – do celów wszystkich kolejnych postępowań – do chwili ustalenia jego wysokości.

Orzeczenia nakazujące zwolnienie (*mainlevée*), wykreślenie hipoteki z księgi wieczystej, uiszczenie określonej kwoty lub dokonanie dowolnej innej czynności przez osobę trzecią lub w jej imieniu podlegają wykonaniu przez osoby trzecie lub w stosunku do osób trzecich – nawet w przypadku upływu terminów wniesienia zażalenia lub apelacji – na podstawie zaświadczenia wydanego przez pełnomocnika powoda wskazującego termin doręczenia orzeczenia na adres zamieszkania strony, przeciwko której wydano orzeczenie, oraz na podstawie zaświadczenia wydanego przez komornika sądowego potwierdzającego, iż nie wniesiono zażalenia ani apelacji od orzeczenia.

Jeżeli z zaświadczenia wynika, że nie wniesiono zażalenia ani apelacji, sekwestrzy (*séquestres*), urzędnicy hipoteczni (*conservateurs*) oraz inne podmioty mają obowiązek zastosowania się do orzeczenia.

4 Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych

4.1 Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?

- Rzeczy podlegające zajęciu

Zajęciu podlegają wyłącznie rzeczy ruchome i nieruchomości należące do dłużnika – nie podlegają mu rzeczy należące do osoby trzeciej. Nie ma jednak znaczenia, w czym posiadaniu znajdują się rzeczy należące do dłużnika w chwili zajęcia – możliwe jest zatem dokonanie zajęcia rzeczy znajdujących się u osoby trzeciej.

- Rzeczy niepodlegające zajęciu

Art. 728 nowego kodeksu postępowania cywilnego stanowi, że oprócz rzeczy uznanych za niepodlegające zajęciu zgodnie z przepisami szczególnymi zajęciu nie podlegają następujące rzeczy:

- rzeczy, które w przepisach luksemburskich określono jako rzeczy stanowiące część składową nieruchomości (*immeubles par destination*);
- rzeczy ruchome, takie jak łóżko, ubrania, meble do przechowywania ubrań, pralka oraz stoły i krzesła służące do wspólnego spożywania posiłków przez rodzinę.

Rzeczy te nie podlegają zajęciu niezależnie od statusu wierzyciela, nawet jeżeli jest nim Skarb Państwa, z wyjątkiem określonych długów wymienionych enumeratywnie w przepisach.

Aby uniemożliwić wierzycielowi zajęcie wszystkich środków utrzymania dłużnika, w rozporządzeniu Wielkiego Księcia ustalono stawki dotyczące cesji i zajmowania wynagrodzeń, emerytur i rent. W przepisach określono sposób zajmowania chronionych regularnych dochodów (wynagrodzeń, emerytur, rent). Tego rodzaju regularne dochody nie podlegają zajęciu w całości, lecz wyłącznie do określonej wysokości ustalonej zgodnie z przedziałami wyznaczonymi w rozporządzeniu Wielkiego Księcia. Dłużnicy zachowują zatem minimalne dochody niezbędne do przeżycia.

- Kaucja

Celem złożenia kaucji (*cantonnement*) jest ochrona osoby, wobec której dokonano zajęcia, przed skutkami zupełnego braku dostępu do mienia. Dzięki kaucji sędzia może ograniczyć wysokość zajmowanych kwot.

4.2 Jakie skutki mają środki egzekucyjne?

Z chwilą zajęcia rzeczy dłużnik traci prawo do rozporządzania nimi. Zajęcie nie skutkuje jednak uprzywilejowaniem wierzytelności wierzyciela występującego o dokonanie zajęcia. Pozbawienie dłużnika prawa do rozporządzania rzeczami oznacza, że dłużnik nie może już zbywać ani obciążać rzeczy. Zajęte mienie można zabrać niezwłocznie. Dłużnik pozostaje właścicielem zajętego mienia aż do chwili przymusowej sprzedaży, nawet jeśli nie znajduje się ono w jego posiadaniu. W praktyce sytuacja dłużnika nie zmienia się; sytuacja prawna jest jednak inna.

Sankcją za naruszenie zakazu rozporządzania rzeczami jest to, że czynności podejmowane przez osobę, wobec której dokonano zajęcia, nie są wiążące dla wierzyciela występującego o dokonanie zajęcia.

Zakaz ten ma jednak jedynie charakter względny, tj. obowiązuje wyłącznie w zakresie, w jakim jest korzystny dla wierzyciela występującego o dokonanie zajęcia. Pozostali wierzyciele muszą nadal znosić wahania wartości składników majątku dłużnika. Mogą oni jednak w łatwy sposób przyłączyć się do zajęcia, które zostało już zarządzone przez sąd.

Pozbawienie dłużnika prawa do rozporządzania rzeczami stanowi pierwszy etap procesu spieniężenia składników majątku. Rzeczy zostają objęte nadzorem sądu. Z tego względu zajęcie egzekucyjne rzeczy pełni również w pierwszej instancji funkcję zabezpieczającą.

Jeżeli chodzi o zajęcie wierzytelności dłużnika znajdującej się u osoby trzeciej, należy wskazać, że ten rodzaj zajęcia pozbawia osobę, wobec której dokonuje się zajęcia, kontroli nad całą zajętą wierzytelnością, niezależnie od jej wartości stanowiącej podstawę zajęcia. Osoba trzecia, u której dokonano zajęcia wierzytelności dłużnika, może jednak złożyć kaucję w wystarczającej wysokości (*cantonnement*).

4.3 Jak długo obowiązują takie środki?

Tytuły wykonawcze wydane zgodnie z prawem luksemburskim nie wygasają ani się nie przedawniają.

Zezwolenia na dokonanie zajęcia rzeczy na zabezpieczenie wydane przez prezesa sądu gospodarczego wygasają, jeżeli środek służący zabezpieczeniu interesu prawnego nie zostanie zastosowany w terminie wyznaczonym w postanowieniu.

5 Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?

Wydane przez prezesa sądu gospodarczego postanowienie zezwalające na dokonanie zajęcia rzeczy na zabezpieczenie podlega zaskarżeniu w drodze zażalenia lub sprzeciwu.

W sprawach dotyczących zajęcia egzekucyjnego dłużnik może zaskarżyć postanowienie na podstawie trudności w egzekucji (*actio n en difficulté d'exécution*) lub sprzeciwić się sprzedaży zajętych rzeczy.

Osoby trzecie mogą również podnieść kwestię wpadkową, tj. sprzeciwić się sprzedaży zajętych rzeczy, wnosząc o ich zwrot.

6 Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?

Zgodnie z art. 590 nowego kodeksu postępowania cywilnego dłużnik może nie dopuścić do tymczasowego wykonania, jeżeli zarządzone je w sprawie niewymienionej w przepisach prawa. W tym celu dłużnik może zwrócić się do sądu apelacyjnego o wydanie zakazu tymczasowego wykonania. Zasada ta ma zastosowanie wyłącznie w sprawach cywilnych, natomiast jest wyłączona w sprawach gospodarczych na mocy art. 647 kodeksu spółek handlowych (*Code de commerce*).

W art. 703 akapit drugi nowego kodeksu postępowania cywilnego ustanowiono procedurę składania kaucji. Złożenie kaucji chroni osobę, wobec której dokonano zajęcia, przed skutkami braku dostępu do całego mienia. Dzięki kaucji sędzia może ograniczyć wysokość zajmowanych kwot.

Aby uniemożliwić wierzycielowi zajęcie wszystkich środków utrzymania dłużnika, w rozporządzeniu Wielkiego Księcia ustalono stawki dotyczące cesji i zajmowania wynagrodzeń, emerytur i rent. W przepisach określono sposób zajmowania chronionych regularnych dochodów (wynagrodzeń, emerytur, rent). Tego rodzaju regularne dochody nie podlegają zajęciu w całości, lecz wyłącznie do określonej wysokości ustalonej zgodnie z przedziałami wyznaczonymi w rozporządzeniu Wielkiego Księcia. Dłużnicy zachowują zatem minimalne dochody niezbędne do przeżycia.

Powiązane strony

<http://www.legilux.lu/>

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej,

mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Ostatnia aktualizacja: 25/04/2019

Procedury służące wykonaniu orzeczenia - Węgry

SPIS TREŚCI

- 1 Co oznacza wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych?
- 2 Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?
- 3 Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?
 - 3.1 Postępowanie
 - 3.2 Główne warunki
- 4 Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych
 - 4.1 Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?
 - 4.2 Jakie skutki mają środki egzekucyjne?
 - 4.3 Jak długo obowiązują takie środki?
- 5 Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?
- 6 Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?

1 Co oznacza wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych?

Egzekucja to cywilne postępowanie nieprocesowe, za pomocą którego państwo egzekwuje, w drodze zastosowania środków przymusu, wykonanie obowiązków określonych w orzeczeniach sądowych i decyzjach wydawanych przez notariuszy oraz w innych dokumentach określonych prawem.

2 Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?

Egzekucję zarządza i wykonuje sąd, notariusz lub inny organ lub osoba, w szczególności następujące podmioty:

- a) niezależny komornik sądowy,
- b) komornik przy sądzie okręgowym,
- c) zastępca niezależnego komornika sądowego,
- d) zastępca komornika przy sądzie okręgowym,
- e) aplikant komorniczy.

Postępowanie komornicze – jako cywilne postępowanie nieprocesowe – jest identyczne z postępowaniem sądowym.

3 Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?

Nakaz egzekucji może zostać wydany, jeżeli wykonalne orzeczenie, które zawiera obowiązek (karę), jest prawomocne lub nadano mu rygor tymczasowej wykonalności, a termin na wypełnienie tego obowiązku minął. Na podstawie ugody zatwierdzonej przez sąd nakaz egzekucji może zostać wydany nawet wówczas, gdy zostało wniesione zażalenie na postanowienie zatwierdzające taką ugodę. Przepis ten dotyczy również umów poświadczonych przez notariusza, które wywołują taki sam skutek jak ugoda sądowa. Nakaz egzekucji można również wydać na podstawie wyroku wydanego w postępowaniu prowadzonym na podstawie

rozporządzenia (WE) nr 861/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń, nawet jeżeli odwołano się od takiego wyroku. Nakazu egzekucji nie można wydać na podstawie ostatecznego nakazu zapłaty, jeżeli zawarta w nim klauzula stanowi, że egzekucja nie jest dopuszczalna względem przedmiotu roszczenia.

Szczególna zasada ma zastosowanie do dochodzenia roszczeń alimentacyjnych, w przypadku których istnieje możliwość zatwierdzenia egzekucji z tytułu kwot należnych za okres przekraczający sześć miesięcy, jeżeli strona dochodząca egzekucji jest zdania, że dług alimentacyjny może wynikać z faktu, że dłużnik działa w złej wierze, lub jeżeli przedstawiony zostanie uzasadniony powód, dla którego nie potwierdzono zasadności roszczenia. Wykonując orzeczenia zagranicznych sądów, sąd bada również kwestię dopuszczalności egzekucji w świetle prawa, konwencji międzynarodowej, zasad wzajemności lub przepisów UE.

3.1 Postępowanie

Egzekucję można zarządzić za pomocą nakazu egzekucji. W niektórych przypadkach egzekucji nie zarządza się w wyroku (odbywa się ona na podstawie tytułu egzekucyjnego lub klauzuli wykonalności), w innych natomiast zarządza się ją w formie postanowienia. Sąd lub notariusz wydaje nakaz egzekucji na wniosek strony dochodzącej egzekucji. Wniosek o wszczęcie egzekucji należy złożyć w wymaganej liczbie egzemplarzy, korzystając z formularza nakazu egzekucji. W postępowaniach dotyczących nakazu zapłaty wnioski można również złożyć drogą elektroniczną. Zasadniczo wniosek należy złożyć w sądzie pierwszej instancji lub u notariusza. W niektórych przypadkach ustawa LIII z 1994 r. o egzekucji sądowej („ustawa o egzekucji sądowej”) określa jednak również inne zasady dotyczące jurysdykcji, np. wykonanie orzeczeń sądów zagranicznych może zarządzić sąd rejonowy w siedzibie sądu okręgowego właściwego dla miejsca zamieszkania dłużnika lub głównego miejsca prowadzenia przez niego działalności lub, jeżeli dłużnik nie posiada miejsca zamieszkania ani głównego miejsca prowadzenia działalności, dla miejsca, w którym znajduje się majątek podlegający egzekucji. W Budapeszcie jest to Centralny Sąd Rejonowy w Budapeszcie (Budai Központi Kerületi Bíróság).

Wniosek o wszczęcie egzekucji musi zawierać informacje na temat stron, wykonanego orzeczenia, roszczenia podlegającego egzekucji oraz jak najwięcej informacji na temat majątku dłużnika, który może być przedmiotem egzekucji.

Sąd lub notariusz bezzwłocznie – tj. w terminie nieprzekraczającym 15 dni od otrzymania wniosku – bada wniosek w celu ustalenia, czy sprawę należy przekazać do rozpatrzenia, odrzucić bez rozpatrywania co do jej istoty czy odesłać z żądaniem uzupełnienia brakujących informacji (nie dotyczy stron korzystających z usług pełnomocnika); następnie zostaną zastosowane żądane środki. Decyzja zostanie podjęta w terminie 15 dni od otrzymania wniosku lub, jeżeli zażądano uzupełnienia brakujących informacji, w terminie 15 dni od przedstawienia tychże brakujących informacji. Jeżeli wniosek jest uzasadniony, zostanie wydany nakaz egzekucji; w przeciwnym razie zostanie wydana odmowa wszczęcia egzekucji.

3.2 Główne warunki

Zob. pkt 2.

4 Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych

Środki przymusu ograniczają prawa finansowe i osobiste dłużnika. Sąd i komornik sądowy mogą zastosować środki finansowe; policja może zastosować środki przeciwko osobie na podstawie środka zasądzonego przez sąd lub komornika sądowego. Poniżej przedstawiono najważniejsze finansowe środki przymusu:

- zajęcie wynagrodzenia i innego rodzaju świadczeń,
- zajęcie i sprzedaż ruchomości,
- zajęcie środków finansowych zarządzanych przez instytucję finansową i zablokowanie rachunków bankowych,
- zajęcie wierzytelności dłużnika względem osób trzecich,
- zajęcie i sprzedaż nieruchomości,
- nałożenie kar i grzywien.

4.1 Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?

Egzekucji podlegają:

- wynagrodzenie, renta lub emerytura bądź inne świadczenia przysługujące dłużnikowi (choć mają tu zastosowanie pewne wyjątki),
- środki finansowe zarządzane przez instytucję finansową (prawo przewiduje wyłączenie z egzekucji do określonej kwoty w przypadku osób fizycznych),

- ruchomości (zajęciu nie podlegają jednak artykuły pierwszej potrzeby wyłączone z egzekucji z mocy prawa; dotyczy to na przykład odzieży, mebli w liczbie odpowiadającej liczbie osób w gospodarstwie domowym dłużnika, leków niezbędnych dłużnikowi ze względu na jego chorobę itp.),
- wierzytelności dłużnika względem osób trzecich lub posiadane przez niego udziały w przedsiębiorstwie,
- nieruchomości, niezależnie od ich rodzaju, zastosowania, praw do nich lub obciążeń oraz wpisów w rejestrze gruntów (z egzekucji wyłączone są jednak nieruchomości, których w toku postępowania likwidacyjnego nie można uznać za składniki majątku dłużnika).

4.2 Jakie skutki mają środki egzekucyjne?

Środki egzekucyjne w zasadniczy sposób ograniczają prawo dłużnika do rozporządzania swoim majątkiem.

Jeżeli ruchomość lub rachunek bankowy jest przedmiotem egzekucji, dłużnik traci prawo do rozporządzania tym składnikiem majątku. Jeżeli zajęta ruchomość zostaje przekazana do przechowawcy, przestaje się ona również znajdować w posiadaniu dłużnika. W przypadku zajęcia nieruchomości dłużnik może nią zarządzać i ją sprzedać, nieruchomość ta nadal będzie jednak obciążona prawem do egzekucji.

Jeżeli dłużnik lub dowolna inna obecna osoba będzie stawiać czynny opór podczas przeprowadzenia czynności egzekucyjnej, komornik zwróci się do policji, która może zastosować środki przymusu w celu przełamania tego oporu.

Każda osoba czynnie utrudniająca postępowanie prowadzone przez komornika (z użyciem siły) można zostać pociągnięta do odpowiedzialności karnej. Przepstępem jest również usunięcie zajętego przedmiotu podlegającego egzekucji, zerwanie pieczęci nałożonej w toku egzekucji lub włamanie się do zamkniętego pomieszczenia, w którym przechowuje się zajęte, zamknięte lub przekazane do przechowawcy przedmioty (przepstępem polegające na zerwaniu pieczęci).

Sąd nałoży grzywnę na dłużnika lub inną osobę bądź organizację, które są zobowiązane do uczestnictwa w postępowaniu egzekucyjnym, jeżeli taka osoba lub organizacja nie wywiązuje się z określonych w prawie obowiązków wynikających z egzekucji lub jeżeli swoim zachowaniem utrudnia wykonanie środków egzekucyjnych.

4.3 Jak długo obowiązują takie środki?

Środki takie obowiązują do czasu skutecznego przeprowadzenia egzekucji lub do momentu ich umorzenia przez komornika lub sąd bądź ich ustania z mocy prawa. Termin przedawnienia w przypadku wykonania środków egzekucyjnych określa prawo cywilne (zasadniczo 5 lat), a jego bieg rozpoczyna się w momencie wydania przez sąd orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie. W przypadku wniosku złożonego po upływie terminu przedawnienia nie można zarządzić egzekucji oraz nie można wznowić wcześniejszych postępowań egzekucyjnych. Podobnie jak w przypadku postępowania sądowego wszczętego celem dochodzenia roszczenia, bieg przedawnienia zostaje wstrzymany przez podjęcie dowolnych czynności egzekucyjnych, po czym rozpoczyna bieg na nowo.

5 Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?

a) Uchylenie tytułu egzekucyjnego i skreślenie klauzuli wykonalności. Jeżeli egzekucja została zarządzona w drodze wydania tytułu egzekucyjnego lub nadania klauzuli wykonalności, a nakaz egzekucji nie powinien być zostać wydany, wówczas przysługuje środek ochrony prawnej umożliwiający uchylenie takiego tytułu lub skreślenie klauzuli. Wniosek o uchylenie tytułu egzekucyjnego lub skreślenie klauzuli wykonalności może wnieść dłużnik lub strona dochodząca egzekucji; sąd może również postanowić o nich z urzędu. Wniosek należy złożyć do sądu lub notariusza, który zarządził egzekucję. Nie istnieje termin na złożenie wniosku: można go złożyć w dowolnym momencie. W przypadku uwzględnienia wniosku zostanie wydane postanowienie o uchyleniu tytułu egzekucyjnego lub skreśleniu klauzuli wykonalności, na które przysługuje zażalenie.

b) Zażalenie na nakaz egzekucji. Dłużnik lub strona dochodząca egzekucji może złożyć zażalenie na urzędowy nakaz egzekucji. Zażalenie należy złożyć w sądzie, który zarządził egzekucję, musi być ono jednak skierowane do sądu apelacyjnego. Do rozpatrzenia zażalenia właściwy jest sąd apelacyjny. Sąd ten utrzyma w mocy nakaz wydany przez sąd, który zarządził egzekucję, jeżeli jest on prawidłowy z punktu widzenia istoty sprawy; w przeciwnym wypadku zmienia taki nakaz. W przypadku wykrycia nieprawidłowości proceduralnej sąd apelacyjny uchyli nakaz i poleci sądowi, który zarządził egzekucję, wydanie nowego orzeczenia.

c) Zażalenie na postanowienie o odmowie wydania nakazu egzekucji. Strona dochodząca egzekucji może wnieść zażalenie na postanowienie o odmowie wydania nakazu egzekucji. Zażalenie należy złożyć w sądzie lub u notariusza, który zarządził egzekucję, musi być ono jednak skierowane do sądu apelacyjnego. Sąd apelacyjny jest właściwy do rozpatrzenia zażalenia. Sąd

apelacyjny utrzyma w mocy nakaz wydany przez sąd, który zarządził egzekucję, jeżeli jest on prawidłowy z punktu widzenia istoty sprawy, natomiast w przeciwnym wypadku – zmieni taki nakaz. W przypadku wykrycia nieprawidłowości proceduralnej sąd apelacyjny uchyli nakaz i poleci sądowi lub notariuszowi, który zarządził egzekucję, wydanie nowego orzeczenia lub nowej decyzji.

d) Po wydaniu postanowienia o wszczęciu egzekucji komornik podejmuje środki przymusu w związku z egzekucją w sposób niezależny; zezwolenie sądu nie jest wymagane. Dostępny jest odrębny środek zaskarżenia czynności komornika zwany skargą na czynności komornika. Skargę na czynności komornika może wnieść dłużnik, strona dochodząca egzekucji lub inna zainteresowana strona. Jeżeli sąd uwzględni skargę, unieważni bezprawne czynności komornika lub poleci komornikowi podjęcie określonych czynności, jeżeli ten dopuścił się zaniechania. W przeciwnym wypadku sąd oddali skargę. Skargę należy przekazać komornikowi.

e) Oprócz powyższych dostępnych środków zaskarżenia możliwe jest również umorzenie postępowania egzekucyjnego. Na wniosek strony dochodzącej egzekucji sąd wyda postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego, chyba że będzie ono skutkowało naruszeniem praw innych osób lub odpowiednio przepisy stanowią inaczej. Umorzenie postępowania egzekucyjnego nastąpi również na przykład wówczas, gdy dłużnik wypełni swój obowiązek. Sąd wyda postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego także wtedy, gdy na podstawie dokumentów urzędowych ustalą, iż wykonalne orzeczenie zostało uchylone orzeczeniem kończącym postępowanie w sprawie.

f) Ponadto w postępowaniu egzekucyjnym osoba trzecia – której przysługuje roszczenie względem składnika majątku zajętego w toku egzekucji na podstawie praw majątkowych lub innych praw uniemożliwiających sprzedaż tego składnika w toku postępowania egzekucyjnego – może wszcząć postępowanie w sprawie roszczenia egzekucyjnego przeciwko stronie dochodzącej egzekucji w celu zagwarantowania zwolnienia danego składnika majątku. Jeżeli sąd uwzględni wniosek, zajęty składnik majątku zostanie zwolniony.

6 Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?

Zawieszenie egzekucji:

W wyjątkowych przypadkach sąd, który zarządził egzekucję, może na wniosek dłużnika wydać postanowienie o zawieszeniu egzekucji, jeżeli dłużnik jest w stanie udowodnić, że zachodzą okoliczności uzasadniające zawieszenie postępowania, oraz jeżeli nie nałożono na niego wcześniej grzywny w toku postępowania egzekucyjnego.

W razie potrzeby, orzekając w sprawie zawieszenia, sąd może przesłuchać strony.

Sąd uzna w szczególności następujące okoliczności za uzasadniające zawieszenie: liczbę osób, które dłużnik ma obowiązek utrzymać, oraz liczbę osób faktycznie pozostających na utrzymaniu dłużnika, długą lub poważną chorobę dłużnika lub osób pozostających na jego utrzymaniu oraz katastrofy naturalne, do których doszło w toku postępowania egzekucyjnego i które mają wpływ na sytuację dłużnika.

Jeżeli przedmiotem egzekucji jest nieruchomości, zawieszenie może zostać zarządzone jednorazowo na wniosek dłużnika na okres nieprzekraczający 6 miesięcy.

Płatność w ratach:

Z wyjątkiem zaległości podatkowych i długu publicznego egzekwowanego w formie podatków na wniosek dłużnika będącego osobą fizyczną komornik może określić warunki spłaty długu w ratach po tym, jak komornik podjął środki służące zlokalizowaniu i zajęciu majątku dłużnika, a dłużnik spłacił już część zadłużenia, które można prawnie wyegzekwować. Komornik powiadomi również dłużnika nieposiadającego majątku, który może być przedmiotem egzekucji, o możliwościach i warunkach spłaty ratalnej.

Komornik sporządza sprawozdanie dotyczące opracowania i treści planu spłaty rat i doręcza je stronom. W terminie 15 dni od otrzymania sprawozdania strona dochodząca egzekucji może poinformować pisemnie komornika, że nie zgadza się z treścią planu spłaty rat, przedstawić zalecenia dotyczące treści tego planu i wysokości rat, a także zwrócić się z wnioskiem, aby dłużnik ustanowił zabezpieczenie. Na podstawie twierdzenia strony dochodzącej egzekucji komornik może zmienić warunki określone w planie spłaty rat w następujący sposób:

a) komornik uchyli plan spłaty rat, jeżeli strona dochodząca egzekucji nie zgadza się na przewidziane w nim raty w przypadku gdy chodzi o świadczenia alimentacyjne, wynagrodzenia lub podobne roszczenia, a także jeżeli osoba prywatna dochodząca egzekucji twierdzi, że plan spłaty rat zagraża jej sytuacji życiowej, lub jeżeli przeciwko stowarzyszeniu przedsiębiorców dochodzącemu egzekucji prowadzone jest postępowanie upadłościowe, likwidacyjne lub egzekucyjne,

b) w przypadkach nieobjętych zakresem stosowania pkt a) można wprowadzić w życie plan spłaty rat na okres nieprzekraczający 1 roku w przypadku osób prawnych i stowarzyszeń dochodzących egzekucji oraz 6 miesięcy w przypadku osób fizycznych dochodzących egzekucji,

c) oprócz realizacji planu spłaty rat na wniosek przedstawiony przez stronę dochodzącą egzekucji komornik może wymagać dokonania opłat częściowych proporcjonalnych do wartości przedmiotu sporu.

Komornik przedstawi dłużnikowi harmonogram płatności, który obejmuje nie więcej niż sześć miesięcy i przewiduje równe raty miesięczne, jeżeli nie wyegzekwowano jeszcze pełnej kwoty wierzytelności mimo zastosowania środków egzekucyjnych w odniesieniu do środków finansowych dłużnika powierzonych instytucjom finansowym, wynagrodzenia dłużnika lub jego ruchomości oraz

a) nie zatwierdzono wcześniej żadnego planu spłaty rat,

b) wobec dłużnika toczy się postępowanie egzekucyjne dotyczące roszczenia pieniężnego na kwotę nieprzekraczającą 500 000 HUF lub wobec dłużnika toczy się postępowanie egzekucyjne dotyczące roszczenia pieniężnego na kwotę nieprzekraczającą 1 000 000 HUF, a w rejestrze gruntów widnieje również wpis zastawu na nieruchomości mieszkalnej dłużnika w celu zabezpieczenia innego roszczenia, oraz

c) nieruchomość dłużnika musiałaby zostać zlicytowana w celu wyegzekwowania roszczenia.

Strona dochodząca egzekucji nie musi zatwierdzić planu spłaty rat. Sprawozdanie dotyczące sporządzenia planu spłaty rat musi zostać doręczone również stronie dochodzącej egzekucji.

Kwoty potrącone od dłużnika w drodze zajęcia muszą zostać uwzględnione przy obliczaniu kwoty uregulowanej przez dłużnika.

Ustalenie szacunkowej wartości nieruchomości mieszkalnej oraz przeprowadzenie jej pierwszej sprzedaży na licytacji może mieć miejsce dopiero wówczas, gdy dłużnik nie spłaci rat (§§ 52/A–52/B ustawy o egzekucji sądowej.).

Termin przedawnienia w przypadku prawa do egzekucji:

W przypadku prawa do egzekucji termin przedawnienia odpowiada terminowi przedawnienia roszczenia możliwego do wyegzekwowania na drodze prawnej. Przedawnienie jest zasadniczo uwzględniane na wniosek. Może on zostać uwzględniony z urzędu, jeżeli przedawnienie roszczenia stanowiącego podstawę prawa do egzekucji również musi zostać uwzględnione z urzędu. W tym przypadku nie można zarządzić egzekucji na podstawie wniosku złożonego po upływie takiego terminu, a rozpoczętych postępowań egzekucyjnych nie można kontynuować. Bieg przedawnienia w przypadku prawa do egzekucji zostaje wstrzymany przez podjęcie dowolnej czynności egzekucyjnej.

Ograniczenia:

Kwota stanowiąca podstawę potrąceń z wynagrodzenia w ramach postępowania egzekucyjnego to kwota, która pozostaje po opodatkowaniu (podatki płacone z góry), potrąceniu składek na ubezpieczenie zdrowotne i emeryturę, opłat z tytułu uczestnictwa w prywatnym funduszu emerytalnym oraz innych składek zgodnie z przepisami szczególnymi. Zasadniczo nie można potrącić więcej niż 33% lub, w wyjątkowych sytuacjach, nie więcej niż 50% tej kwoty.

Egzekucji nie podlega część miesięcznego wynagrodzenia odpowiadająca minimalnej wysokości emerytury. Wyjątek ten nie ma jednak zastosowania w przypadku dochodzenia alimentów na rzecz dzieci i zwrotu kosztów porodu.

Z wynagrodzenia wypłacanego przez pracodawcę na podstawie stosunku pracy nie można potrącić więcej niż 33%.

Większą kwotę stanowiącą maksymalnie 50% wynagrodzenia pracownika można potrącać w przypadku powództwa dotyczącego:

a) świadczeń alimentacyjnych,

b) roszczeń dotyczących wynagrodzenia pracownika przeciwko dłużnikowi,

c) wynagrodzenia pracownika i świadczeń społecznych otrzymanych niezgodnie z prawem (§ 65 ust. 2 ustawy o egzekucji sądowej).

Kwota potrącana ze świadczeń emerytalnych i rentowych dłużnika z zabezpieczenia społecznego, wcześniejszej emerytury, świadczeń z tytułu stażu pracy, świadczeń dla byłych tancerzy baletowych oraz świadczeń pomostowych dla górników (zwanych łącznie „świadczeniami emerytalnymi”) nie może przekraczać 33% ich wartości (§ 67 ust. 1 ustawy o egzekucji sądowej).

Potrącenie może wzrosnąć do nie więcej niż 50% świadczeń emerytalnych w przypadku roszczeń dotyczących:

a) alimentów na rzecz dzieci,

b) świadczeń emerytalnych otrzymanych niezgodnie z prawem (§ 67 ust. 2 ustawy o egzekucji sądowej).

Potrącona kwota nie może przekraczać 33% świadczeń dla bezrobotnych (zasiłku dla bezrobotnych, zasiłku przedemerytalnego dla bezrobotnych, dodatku wyrównawczego) w przypadku roszczeń dotyczących:

- a) świadczeń alimentacyjnych,
- b) świadczeń dla bezrobotnych otrzymanych niezgodnie z prawem,
- c) świadczeń pieniężnych zapewnianych w ramach świadczeń dla osób w wieku aktywności zawodowej otrzymanych niezgodnie z prawem.

Następujące składniki majątku są wyłączone z zajęcia:

- państwowe świadczenie opiekuńcze, świadczenia pieniężne dla ofiar wojen, a także renta dożywotnia na mocy ustawy o odszkodowaniu dla osób bezprawnie pozbawionych życia lub wolności z powodów politycznych,
- wsparcie samorządowe, nadzwyczajne wsparcie samorządowe, świadczenia pieniężne zapewniane w ramach świadczeń dla osób w wieku aktywności zawodowej, świadczenia z tytułu starości, dodatki wyrównawcze, a także świadczenia opiekuńcze,
- świadczenia z tytułu macierzyństwa,
- renty inwalidzkie i renty indywidualne wypłacane niewidomym,
- dodatek do wynagrodzenia z tytułu uszczerbku na zdrowiu, tymczasowy dodatek do wynagrodzenia, dodatek dochodowy, tymczasowy dodatek dochodowy oraz renta dla górników z tytułu uszczerbku na zdrowiu,
- świadczenie alimentacyjne określone w prawie, w tym alimenty na rzecz dzieci wypłacone przez sąd, oraz świadczenia pieniężne z tytułu ochrony dziecka na podstawie ustawy o ochronie dziecka i zarządzeniu opieki,
- świadczenie edukacyjne, szczególne wsparcie i świadczenie rodzinne wypłacane rodzicom zastępczym i służące wsparciu dziecka umieszczonego tymczasowo lub na stałe pod ich opieką lub młodym dorosłym objętym opieką po opuszczeniu rodziny zastępczej,
- stypendia, z wyjątkiem stypendiów o charakterze wynagrodzenia z tytułu dalszego kształcenia naukowego,
- zwrot kosztów związanych z oddelegowaniem za granicę, służbą za granicą i dojazdem do pracy,
- kwoty na pokrycie określonych wydatków,
- świadczenia z tytułu niepełnosprawności (§ 74 ustawy o egzekucji sądowej).

W przypadku środków finansowych należnych osobie fizycznej, których obsługą zajmuje się dostawca usług płatniczych, egzekucji bez ograniczeń może podlegać kwota czterokrotnie przekraczająca wysokość minimalnej emerytury. Jeżeli chodzi o kwotę poniżej tego ograniczenia mieszczącą się w przedziale między wysokością minimalnej emerytury a jej czterokrotnością, egzekucji może podlegać 50% takiej kwoty (§ 79/A ust. 2 ustawy o egzekucji sądowej).

Składników majątku wyłączonych z egzekucji z mocy prawa nie można zająć, nawet jeżeli dłużnik wyraża na to zgodę.

Z egzekucji wyłączone są następujące ruchomości:

- składniki majątku niezbędne do pracy zarobkowej dłużnika, szczególnie specjalistyczne narzędzia, sprzęt techniczny, wojskowy i inny; mundury; broń do celów samoobrony; oraz środki transportu (z wyjątkiem pojazdów),
- przedmioty niezbędne do regularnej nauki, szczególnie podręczniki, materiały szkolne i instrumenty muzyczne,
- podstawowa odzież: 3 sztuki odzieży wierzchniej, 1 okrycie zimowe, 1 płaszcz, 3 pary butów,
- podstawowa pościel: 1 komplet zawierający 2 prześcieradła na osobę,
- meble w liczbie odpowiadającej liczbie członków gospodarstwa domowego dłużnika: nie więcej niż 3 stoły i 3 szafy lub podobne meble oraz dodatkowo 1 łóżko lub równoważny mebel i 1 krzesło lub inny równoważny mebel na osobę,
- podstawowe urządzenia grzewcze i oświetleniowe,
- podstawowe urządzenia kuchenne i podstawowe artykuły gospodarstwa domowego na potrzeby gospodarstwa domowego dłużnika oraz 1 chłodziarka lub zamrażalka i 1 pralka,
- nagrody (wyróżnienia, medale, odznaki, tablice) przyznane dłużnikowi, jeżeli zostały poświadczone stosownymi dokumentami,

- leki i urządzenia medyczne i techniczne konieczne ze względu na chorobę lub niepełnosprawność fizyczną dłużnika, a także pojazd dłużnika będącego osobą o ograniczonej możliwości poruszania się,
- przedmioty przeznaczone dla dzieci, których używają małoletni w gospodarstwie domowym dłużnika,
- żywność na okres 1 miesiąca i opał na okres 3 miesięcy stosownie do potrzeb gospodarstwa domowego dłużnika,
- rosnące uprawy, niezebrane plony i owoce,
- przedmioty, których w postępowaniu likwidacyjnym nie można uznać za składniki majątku dłużnika,
- dobra kultury wymienione w certyfikacie określonym w ustawie o szczególnej ochronie wypożyczonych dóbr kultury, w okresie szczególnej ochrony (§ 90 ust. 1 ustawy o egzekucji sądowej).

W przypadku zajęcia pojazdu niezbędnego do wykonywania pracy przez dłużnika będącego osobą fizyczną – chyba że dany pojazd został zatrzymany – wystarczy zająć dowód rejestracyjny, który zostaje przesłany wraz z kopią sprawozdania z zajęcia właściwemu organowi ds. transportu lub, jeżeli nie można ustalić takiego organu, organowi, który dokonał rejestracji pojazdu. Dłużnik może używać pojazdu do czasu jego sprzedaży, chyba że pojazd został zatrzymany.

Jeżeli szacunkowa wartość pojazdu jest mniejsza niż kwota określona w rozporządzeniu wydanym przez ministra sprawiedliwości w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw polityki podatkowej, wówczas taki pojazd jest wyłączony z egzekucji.

Uchylenie tytułu egzekucyjnego i skreślenie klauzuli wykonalności:

Jeżeli sąd wydał tytuł egzekucyjny z naruszeniem prawa, tytuł taki musi zostać uchylony.

Jeżeli sąd nadał postanowieniu klauzulę wykonalności z naruszeniem prawa, klauzula taka musi zostać skreślona.

Sąd uchyli tytuł egzekucyjny lub skreśli klauzulę wykonalności, jeżeli na wniosek dłużnika ustalili, że zostały spełnione warunki:

- a) odmowy wykonania na podstawie art. 21 rozporządzenia (WE) nr 805/2004,
- b) odmowy wykonania na podstawie art. 22 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1896/2006 lub art. 22 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 861/2007, lub
- c) odmowy wykonania na podstawie art. 21 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia Rady (WE) nr 4/2009 lub art. 46 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012.

Zażalenie na nakaz egzekucji:

Jeżeli sąd wydał nakaz egzekucji lub jeżeli w przypadku różnicy między nakazem egzekucji a wnioskiem sąd wydał postanowienie dotyczące takiej różnicy, strony mogą wnieść zażalenie na taki nakaz lub takie postanowienie. Wniesienie zażalenia nie skutkuje zawieszeniem wykonania nakazu egzekucji. Nie można jednak podjąć żadnych czynności w celu sprzedaży zajętego majątku, a kwota uzyskana w toku egzekucji nie może zostać wypłacona uprawnionemu, chyba że odpowiednie przepisy stanowią inaczej.

Skarga na czynności komornika:

Strony postępowania lub inne zainteresowane strony mogą wnosić do sądu przeprowadzającego egzekucję skargi na czynności lub zaniechania komornika, które powodują poważne naruszenie zasad postępowania egzekucyjnego, praw lub zgodnych z prawem interesów strony wnoszącej taką skargę. Poważne naruszenie zasad postępowania egzekucyjnego oznacza naruszenie, które w istotny sposób wpływa na wynik takiego postępowania (§ 217 ust. 1 ustawy o egzekucji sądowej).

Jeżeli zaskarżony środek spełnia wymogi prawne lub nie stanowi poważnego naruszenia, sąd utrzyma go w mocy i oddali skargę. Jeżeli zakwestionowany środek istotnie stanowi poważne naruszenie, sąd unieważni go w całości lub częściowo bądź zmieni środek egzekucyjny w całości lub częściowo, jeżeli taka możliwość została przewidziana w prawie oraz można udowodnić okoliczności faktyczne wymagane do wydania takiego postanowienia. Jeżeli skarga dotyczy zaniechania, sąd nakaże komornikowi zastosowanie środka, którego ten zaniechał (§ 217/A ust. 5 ustawy o egzekucji sądowej).

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Uwaga: niedawno wprowadzono na tej stronie zmiany w oryginalnej wersji językowej [en](#). Strona w wybranej przez Ciebie wersji językowej jest obecnie tłumaczona przez nasze służby tłumaczeniowe.

SPIS TREŚCI

- 1 Co oznacza wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych?
- 2 Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?
- 3 Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?
 - 3.1 Postępowanie
 - 3.2 Główne warunki
- 4 Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych
 - 4.1 Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?
 - 4.2 Jakie skutki mają środki egzekucyjne?
 - 4.3 Jak długo obowiązują takie środki?
- 5 Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?
- 6 Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?

1 Co oznacza wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych?

Egzekucja oznacza wykonanie orzeczenia.

2 Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?

Zależy to od złożonego wniosku. Przykładowo wpisu hipoteki do rejestru dokonuje dyrektor rejestru publicznego po otrzymaniu poświadczonego odpisu orzeczenia wraz z zaświadczeniem wydanym przez urzędnika rejestrowego wskazującym, że nie zaskarżono orzeczenia i że upłynął termin na wniesienie środka zaskarżenia lub że nie jest możliwe zaskarżenie tego orzeczenia.

3 Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?

Zgodnie z przepisami ogólnymi, tj. kodeksem organizacji i postępowania cywilnego (rozdz. 12 Zbioru praw Malty), tytułami wykonawczymi są następujące dokumenty:

- pismo sądowe, jeżeli dług jest pewny, wyrażony w kwocie pieniężnej i wymagalny oraz nie polega na dokonaniu czynności, a wysokość długu nie przekracza 23 293,73 EUR. Kwestię tę reguluje art. 166A kodeksu organizacji i postępowania cywilnego;
- wyroki i postanowienia wydane przez sądy maltańskie;
- umowy zawarte przed notariuszem na Malcie lub przed dowolnym innym upoważnionym urzędnikiem publicznym, jeżeli umowa dotyczy długu pewnego, wyrażonego w kwocie pieniężnej i wymagalnego, który nie polega na dokonaniu czynności;
- opodatkowane rachunki za opłaty sądowe i wydatki poniesione na rzecz adwokata, pełnomocnika prawnego, notariusza, biegłego lub innego eksperta powołanego przez sąd bądź świadka, chyba że takie opodatkowane rachunki zostaną podważone zgodnie z prawem;
- orzeczenia wydane przez arbitrowi zarejestrowanych w maltańskim Centrum Arbitrażowym;
- weksle trasowane i własne;
- ugody mediacyjne, o których wykonalności postanowiły strony postępowania mediacyjnego;

- orzeczenia wydane przez Trybunał ds. Roszczeń Konsumentkich.

Istnieją również różne inne tytuły wykonawcze wydawane na podstawie przepisów szczególnych, na przykład przepisów podatkowych.

3.1 Postępowanie

Stosownie do okoliczności tytuł wykonawczy można wykonać za pośrednictwem następujących środków:

- nakazu zajęcia ruchomości;
- nakazu zajęcia nieruchomości;
- nakazu zajęcia przedsiębiorstwa;
- sprzedaży sądowej poprzez licytację ruchomości, nieruchomości lub praw związanych z nieruchomością;
- nakazu zajęcia składników majątku dłużnika znajdujących się u osoby trzeciej;
- nakazu eksmisji z nieruchomości;
- nakazu *in factum*;
- nakazu aresztu statków morskich;
- nakazu aresztu statków powietrznych;
- nakazu *in procinctu*.

Jeżeli tytuł wykonawczy zostaje wykonany na podstawie art. 166A, wnioskodawca ubiegający się o rejestrację pisma sądowego dopuszczalnego jako tytuł wykonawczy przedkłada poświadczony odpis pisma sądowego, w tym dowód doręczenia, oraz odpis odpowiedzi skierowanej do sekretarza sądu.

Jeżeli chodzi o inne tytuły wykonawcze, procedura różni się w zależności od ich charakteru. Informacje na ten temat można znaleźć w art. 252 i nast. [§ kodeksu organizacji i postępowania cywilnego](#).

3.2 Główne warunki

Przesłanki różnią się w zależności od ich charakteru. Informacje na ten temat można znaleźć w art. 252 i nast. [§ kodeksu organizacji i postępowania cywilnego](#).

4 Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych

4.1 Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?

Następujące ruchomości podlegają egzekucji:

- akcje i udziały w spółkach handlowych;
- licencje wydane przez właściwy organ, które mogą zostać określone w rozporządzeniach wydanych przez ministra właściwego ds. sprawiedliwości;
- polisy ubezpieczeniowe;
- zabezpieczenia kredytów i wszelkie prawa własności intelektualnej lub przemysłowej.

Zajęciu nie podlegają jednak następujące ruchomości:

- odzież codzienna, pościel oraz narzędzia i meble, które racjonalnie uważa się za niezbędne do zapewnienia godziwych warunków życia dłużnikowi i jego rodzinie;
- dokumenty osobiste i literatura fachowa związana z zawodem dłużnika, jego żony lub dzieci;
- rejestry i księgi notarialne prowadzone przez notariuszy;
- narzędzia i przyrządy niezbędne do nauki lub rozwoju jakichkolwiek umiejętności naukowych lub artystycznych dłużnika, jego żony lub dzieci;
- zwierzęta i narzędzia niezbędne do prowadzenia działalności rolniczej oraz wszelkie plony zarówno zebrane, jak i te, których jeszcze nie zebrano;
- statki powietrzne przeznaczone wyłącznie na potrzeby służby publicznej, w tym do celów świadczenia usług pocztowych, z wyłączeniem usług komercyjnych;

- statki morskie całkowicie wyczarterowane przez rząd Malty;
- szaty i naczynia liturgiczne wykorzystywane w konsekrowanym kościele lub należące do duchownego, zakonu religijnego lub dowolnego z jego członków;
- jakkolwiek rzecz należąca do członka sił policyjnych lub sił zbrojnych Malty, tj. broń, amunicja, sprzęt, narzędzia lub odzież wykorzystywane przez niego w celu wywiązania się ze spoczywających na nim obowiązków.

Nieruchomości, przedsiębiorstwa, statki morskie, pojazdy i statki powietrzne podlegają zajęciu.

Nakazów zajęcia nie można wydać w odniesieniu do:

- wynagrodzenia lub zarobków (w tym premii, dodatków, świadczeń, dodatków za pracę w godzinach nadliczbowych i innych tego rodzaju świadczeń);
- zasiłków, emerytury lub renty, dodatków lub świadczeń, o których jest mowa w ustawie o zabezpieczeniu społecznym, lub innego dodatku wypłacanego osobie pobierającej państwowe świadczenia emerytalne lub rentowe;
- dotacji lub darowizny dokonanej przez rząd;
- zapisu dokonanego wyraźnie do celów związanych ze świadczeniami alimentacyjnymi, jeżeli dłużnik nie dysponuje żadnymi innymi środkami utrzymania i jeżeli sam dług nie jest należny z tytułu świadczeń alimentacyjnych;
- kwoty należnej z tytułu świadczeń alimentacyjnych przyznanej zarówno z urzędu, jak i poprzez wydanie dokumentu urzędowego, jeżeli sam dług nie jest należny z tytułu świadczeń alimentacyjnych;
- środków pieniężnych, które udostępniono dłużnikowi za pośrednictwem pożyczki na budowę, konstrukcję i utrzymanie budynków mających stanowić główne miejsce zamieszkania dłużnika;
- kredytów bankowych na rachunku bieżącym, z wyłączeniem kart kredytowych, wykorzystywanych przy prowadzeniu przedsiębiorstw przez dłużnika;
- gwarancji bankowych i akredytyw.

4.2 Jakie skutki mają środki egzekucyjne?

Skutek polega na tym, że tytuły wykonawcze zostają wykonane i za ich pośrednictwem następuje zajęcie majątku innej osoby zgodnie z prawem.

4.3 Jak długo obowiązują takie środki?

Zależy to od danej sprawy, ale co do zasady można stwierdzić, iż klauzule wykonalności są skuteczne, dopóki tytuł egzekucyjny, któremu nadano tę klauzulę, pozostaje wykonalny. Nakazu zajęcia wierzytelności dłużnika znajdującej się u osoby trzeciej nie można przedłużyć, przy czym pozostaje on w mocy, dopóki nie zostanie uchylony postanowieniem sądu.

5 Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?

Osoba, przeciwko której wystawiono tytuł egzekucyjny, lub dowolna inna zainteresowana osoba może złożyć zażalenie w sądzie, który wydał postanowienie w sprawie nadania klauzuli wykonalności, wnosząc o uchylenie tytułu egzekucyjnego w całości albo w części. O wniesieniu zażalenia należy poinformować stronę przeciwną, która w terminie dziesięciu dni wnosi odpowiedź zawierającą wszelkie twierdzenia, jakie pragnie zgłosić. Sąd orzeka w sprawie zażalenia po przesłuchaniu stron. Orzeczenie to można zaskarżyć w terminie sześciu dni od daty jego odczytania na posiedzeniu jawnym.

6 Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?

Orzeczeniom wydanym przez sądy wyższej instancji można ponownie nadać klauzulę wykonalności po upływie dziesięciu lat od dnia, w którym wyrok lub postanowienie można było wykonać. Orzeczeniom sądów niższej instancji lub Trybunału ds. Drobnych Roszczeń można ponownie nadać klauzulę wykonalności po upływie pięciu lat. Tytułom wykonawczym obejmującym umowy, jeżeli dług jest pewny, ustalony i należny, środkom przewidzianym na mocy rozdz. 12 art. 166A Zbioru praw Malty oraz weksłom trasowanym i własnym można ponownie nadać klauzulę wykonalności po upływie trzech lat. Ponowne nadanie klauzuli wykonalności następuje na podstawie wniosku złożonego we właściwym sądzie. Wnioskodawca musi również potwierdzić pod przysięgą rodzaj długu lub roszczenia, w odniesieniu do którego występuje o przeprowadzenie egzekucji, oraz to, że dług – w całości lub w części – jest nadal należny. Ponadto w takich okolicznościach obowiązuje trzydziestoletni okres przedawnienia roszczenia, ale bieg przedawnienia można przerwać, składając wspomniany wyżej wniosek.

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Ostatnia aktualizacja: 18/08/2017

Procedury służące wykonaniu orzeczenia - Niderlandy

SPIS TREŚCI

- 1 Co oznacza wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych?
- 2 Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?
- 3 Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?
 - 3.1 Postępowanie
 - 3.2 Główne warunki
- 4 Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych
 - 4.1 Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?
 - 4.2 Jakie skutki mają środki egzekucyjne?
 - 4.3 Jak długo obowiązują takie środki?
- 5 Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?
- 6 Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?

1 Co oznacza wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych?

Postępowanie egzekucyjne: przepisy ogólne

Postępowanie sądowe kończy się wydaniem wyroku przez sąd. Sąd może w wyroku nakazać jednej ze stron (dłużnikowi) wypełnienie spoczywających na niej obowiązków względem drugiej strony (wierzyciela). Jeżeli dłużnik dobrowolnie nie wypełni takich obowiązków, wierzyciel może je wyegzekwować, podejmując środki przewidziane w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym. Ten obszar prawa reguluje wykonanie (egzekucję) wyroku, w którym sąd nakazał spełnienie świadczenia. W tym celu prawo określa ustawowe zasady dotyczące środków przymusu i sposobu ich stosowania. Komornicy sądowi (*gerechtsdeurwaarders*), zwani również po prostu komornikami (*deurwaarders*), są uprawnieni do wykonywania wyroków i podejmują stosowne czynności na polecenie wierzycieli dochodzących swoich należności. Aby móc zastosować środki przymusu przewidziane w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym, należy spełnić dwa warunki: należy posiadać tytuł wykonawczy (*executoriale titel*), np. wykonalny wyrok, oraz tytuł ten należy z wyprzedzeniem doręczyć stronie, przeciwko której zostanie wszczęte postępowanie egzekucyjne. Główne strony postępowania egzekucyjnego to: wierzyciel (strona wnosząca o przeprowadzenie egzekucji), dłużnik (strona, przeciwko której wszczynana jest egzekucja) oraz komornik (urzędnik publiczny odpowiedzialny za podjęcie faktycznych czynności egzekucyjnych na wniosek wierzyciela).

Środki przymusu

Głównym środkiem przymusu jest zajęcie komornicze (*executoriaal beslag*), które zostało szczegółowo omówione w sekcji 4.1.

Inne środki przymusu to:

1. dodatkowa kara pieniężna (*dwangsom*);

2. kara pozbawienia wolności za niezastosowanie się do orzeczenia sądowego (*lijfswang/gijzeling*).

1. Dodatkowa kara pieniężna to suma pieniężna ustalona w wyroku sądu, którą strona zobowiązana musi uiścić, jeżeli nie spełni nałożonego na nią głównego obowiązku. Środek ten stosuje się głównie w postępowaniu zabezpieczającym jako środek wywierania presji. Dodatkowa kara pieniężna może być powiązana wyłącznie z głównym obowiązkiem, który nie polega na uiszczeniu sumy pieniężnej.

2. Kara pozbawienia wolności za niezastosowanie się do orzeczenia sądowego jest środkiem przymusu mającym na celu nakłonienie strony do spełnienia konkretnego obowiązku. Sądy rzadko zarządzają ten środek, a nawet jeżeli to robią, to rzadko dochodzi do jego wyegzekwowania w praktyce. Może je zarządzić wyłącznie sąd. Na wniosek wierzyciela sąd może zezwolić na zastosowanie takiego środka przymusu w celu wykonania wyroków i postanowień, pod warunkiem że dotyczą one nakazu, który nie polega na uiszczeniu sumy pieniężnej. Karę pozbawienia wolności można również zastosować na przykład w przypadku wyroków, postanowień i dokumentów urzędowych, na mocy których należne jest świadczenie alimentacyjne zgodnie z księgą 1 kodeksu cywilnego (*Burgerlijk Wetboek*), takie jak alimenty na rzecz dzieci (art. 585 kodeksu postępowania cywilnego (*Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering*)).

2 Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?

3 Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?

3.1 Postępowanie

Postępowanie opisano poniżej.

Tytuł wykonawczy

Za tytuły wykonawcze uznaje się orzeczenia wydane przez sądy niderlandzkie (wyroki, postanowienia i zarządzenia), dokumenty urzędowe (akty notarialne) oraz określone inne dokumenty. Inne dokumenty określone w prawie jako tytuły wykonawcze to: nakazy egzekucji wydane przez prokuraturę (*Openbaar Ministerie*), nakazy egzekucji wydane przez organy podatkowe, orzeczenia arbitrażowe z zezwoleniem na egzekucję oraz urzędowe protokoły ugód.

Sekretarz sądowy doręcza odpis wyroku powodowi i pozwanemu, którzy uczestniczyli w postępowaniu. Jeżeli jest to wyrok prawomocny zawierający nakaz sądowy, strona uprawniona do wykonania wyroku otrzymuje odpis opatrzony klauzulą wykonalności. Strony otrzymują pierwszy odpis wyroku z klauzulą wykonalności (*grosse*) nieodpłatnie. Jest to poświadczony odpis wyroku, który rozpoczyna się frazą: „W imieniu Króla” (*In naam der Koningin*). Jest to odpis opatrzony klauzulą wykonalności przeznaczony dla komornika. Postępowanie egzekucyjne można wszcząć tylko wówczas, gdy został wydany taki poświadczony odpis z klauzulą wykonalności. Pierwszy poświadczony odpis opatrzony klauzulą wykonalności może również zostać wydany w przypadku aktu notarialnego. Przekazując taki dokument komornikowi, strona upoważnia go do podjęcia czynności egzekucyjnych.

Przed wszczęciem egzekucji komornik doręczy ten dokument (pierwszy poświadczony odpis) stronie, przeciwko której zostanie wszczęte postępowanie. Celem doręczenia dokumentu jest zawiadomienie strony przeciwnej o wyroku oraz poinformowanie jej, że wierzyciel żąda zastosowania się do treści wyroku.

Dodatkowe informacje na temat doręczania tytułów wykonawczych z innych państw członkowskich UE można znaleźć w rozporządzeniu UE w sprawie doręczania: [rozporządzenie Rady \(WE\) nr 1348/2000](#) z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie doręczania w państwach członkowskich sądowych i pozasądowych dokumentów w sprawach cywilnych i handlowych.

Komornicy sądowi

Rola w postępowaniu egzekucyjnym

Komornik pełni kluczową rolę w wykonywaniu wyroków i zawsze działa na polecenie strony wnoszącej o przeprowadzenie egzekucji. Strona zleca komornikowi przeprowadzenie egzekucji, przekazując mu pierwszy poświadczony odpis wyroku. Komornik nie potrzebuje co do zasady żadnego odrębnego upoważnienia.

Czynności, jakie może podjąć komornik w kontekście egzekucji, obejmują:

1. doręczenie tytułu wykonawczego stronie, przeciwko której wszczyna się postępowanie egzekucyjne;
2. wezwanie do spełnienia określonego świadczenia, na przykład wezwanie do zapłaty sumy pieniężnej;
3. przyjęcie zapłaty w przypadku wypełnienia przez dłużnika jego zobowiązania do zapłaty;
4. zajęcie majątku;
5. w razie potrzeby zwrócenie się o wsparcie do policji (np. przy zajmowaniu majątku).

Honorarium komornika

Urzędowe czynności komorników podlegają stałym opłatom, którymi można obciążyć dłużnika. Wierzyciel nie uiszcza żadnych stałych opłat, co oznacza, że należy je negocjować z komornikiem. Opłaty, jakimi komornik obciąża dłużnika, można znaleźć w dekrety z dnia 4 lipca 2001 r. ustanawiającym szczegółowe zasady dotyczące urzędowych czynności komorników i honorariów komorników, zwanym również dekretem o honorariach komorników (*Besluit tarieven ambtshandelingen gerechtsdeurwaarders*). Aby uzyskać dalsze informacje, zob. wykaz opłat za czynności urzędowe (*Tarieven ambtshandelingen*) pod adresem www.kbvg.nl.

3.2 Główne warunki

Aby wszcząć egzekucję, muszą zostać spełnione dwa ogólne warunki:

- posiadanie tytułu wykonawczego;
- doręczenie tego tytułu przed egzekucją osobie, przeciwko której wszczyta się postępowanie egzekucyjne.

Jak wspomniano powyżej, podstawowym środkiem przymusu jest zajęcie komornicze.

Istnieją również środki, które można podjąć przed wydaniem tytułu wykonawczego. O podjęcie takich środków można wnioskować, zanim sąd wyda wyrok, a także w toku postępowania lub nawet przed jego wszczęciem. Środki te określa się mianem środków służących zabezpieczeniu interesu prawnego (*conservatoire maatregelen*) i pełnią one funkcję środków tymczasowych. Do środków służących zabezpieczeniu interesu prawnego należą: zajęcie przed wydaniem wyroku (*conservatoir beslag*), opieczętowanie (*verzegeling*) oraz sporządzenie spisu inwentarza (*boedelbeschrijving*). Niniejszy arkusz informacyjny dotyczy zajęcia komorniczego.

4 Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych

Środki egzekucyjne mogą się różnić pod względem przedmiotu i charakteru. Można wyróżnić środki służące wyegzekwowaniu zapłaty sumy pieniężnej, wydania składnika majątku, podjęcia lub zaniechania jakiejś czynności. Najpowszechniejszym środkiem jest zajęcie do celów odzyskania środków pieniężnych (*verhaalsbeslag*).

Jeżeli obowiązek dłużnika polega na podjęciu jakiejś czynności, a nie na zapłacie sumy pieniężnej czy wydaniu składnika majątku, konieczne może być dokonanie „faktycznej czynności” (*feitelijke handeling*, czynności mającej skutek prawny niezależnie od tego, czy jest on zamierzony) lub czynności prawnej (*rechtshandeling*, czynności wywołującej zamierzony skutek prawny). Jeżeli czynność faktyczna nie wiąże się z konkretną osobą fizyczną, wierzyciel sam może zwrócić się do sądu o zezwolenie na doprowadzenie do sytuacji, która powstałaby w rezultacie wykonania świadczenia. Jeżeli obowiązek dłużnika polegał na wykonaniu czynności prawnej, np. na przyjęciu oferty, czynność taką można zastąpić wyrokiem sądu. Sąd może również nakazać dłużnikowi powstrzymanie się od określonego działania.

4.1 Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?

Zajęcie komornicze można zastosować w stosunku do:

1. ruchomości, które nie podlegają rejestracji. Majątek podlegający rejestracji obejmuje: nieruchomości, statki morskie i statki powietrzne;
2. praw do akcji na okaziciela i praw poboru, praw do akcji imiennych i innych imiennych papierów wartościowych;
3. osoby trzeciej, tzw. zajęcie składników majątku dłużnika znajdujących się u osoby trzeciej (*executoriaal derdenbeslag*);
4. nieruchomości;
5. statków morskich;
6. statków powietrznych.

Zgodnie z ogólną zasadą wierzyciel może dowolnie wybierać składniki majątku, które zamierza zająć.

Co do zasady zajęcia można dokonać na całości majątku dłużnika. Przedmiotem zajęcia nie mogą jednak być określone składniki majątku, takie jak artykuły pierwszej potrzeby, na przykład odzież, żywność, narzędzia służące do wykonywania pracy, literatura specjalistyczna i przedmioty wykorzystywane w edukacji, sztuce i nauce. Z zajęcia wyłączona jest część wynagrodzenia, świadczeń alimentacyjnych i świadczeń społecznych. W takich przypadkach punktem odniesienia jest pułap dochodów objętych ochroną w celu zapewnienia, aby pozostawiony dłużnikowi dochód dłużnika wystarczył mu na zaspokojenie podstawowych potrzeb.

Podobnie przedmiotem zajęcia nie mogą być obiekty użyteczności publicznej. Wierzyciel może dokonać zajęcia na różnych składnikach majątku jednocześnie, na przykład zarówno na ruchomościach, jak i na nieruchomościach.

4.2 Jakie skutki mają środki egzekucyjne?

Skutki prawne zajęcia ruchomości, które nie podlegają rejestracji

Jeden ze skutków zajęcia polega na tym, że żadne czynności podjęte przez dłużnika po zajęciu nie mogą naruszać praw strony, która dokonała zajęcia. Jeżeli na przykład dłużnik chciałby sprzedać dany składnik majątku, kupujący nie może co do zasady wykonywać prawa własności do tego składnika majątku wobec wierzyciela. Kolejny skutek polega na tym, że zajęciu podlega również cały dochód z zajętego składnika majątku.

Skutki prawne zajęcia udziałów i akcji, papierów wartościowych i innych aktywów

Nie istnieją żadne szczególne skutki prawne. Osoba, której majątek został zajęty, zachowuje prawo głosu przez okres obowiązywania zajęcia.

Skutki prawne zajęcia składników majątku dłużnika znajdujących się u osoby trzeciej

W przypadku zajęcia wierzytelności dłużnika znajdujących się u osoby trzeciej wierzyciel (strona dokonująca zajęcia) dokonuje zajęcia względem osoby trzeciej (tj. innej niż dłużnik), która ma dług w stosunku do dłużnika lub posiada majątek należący do dłużnika.

Strona dokonująca zajęcia jest chroniona przed czynnościami prawnymi podejmowanymi przez stronę przeciwną. Czynności prawne dokonane po zajęciu nie są skuteczne wobec strony dokonującej zajęcia. Dwie popularne formy zajęcia składnika majątku dłużnika znajdującego się u osoby trzeciej to zajęcie rachunku bankowego lub wynagrodzenia pracownika.

Skutki prawne zajęcia nieruchomości

Zajęcie nieruchomości zostaje wpisane do rejestru publicznego prowadzonego przez Wydział Ksiąg Wieczystych (Kadaster). Statki morskie i powietrzne są uznawane za nieruchomość od momentu ich wpisu do odpowiednich rejestrów. Na stosowny wniosek Wydział Ksiąg Wieczystych może przeszukać publiczne rejestry nieruchomości, statków morskich i statków powietrznych. Zajęcie staje się skuteczne w momencie jego wpisu do rejestru. Wszelkie pożytki uzyskiwane z nieruchomości po zajęciu podlegają zajęciu. Strona dokonująca zajęcia jest chroniona przed czynnościami prawnymi podejmowanymi przez dłużnika po zajęciu. Zbycie (sprzedaż) nieruchomości nie jest skuteczne wobec osoby dokonującej zajęcia.

4.3 Jak długo obowiązują takie środki?

Co do zasady prawo do wykonania wyroku sądu ulega przedawnieniu po upływie 20 lat od dnia następującego po dniu wydania wyroku. Jeżeli wykonanie wyroku sądu podlega określonym wymogom, których wypełnienie nie zależy od woli osoby, która uzyskała wyrok, wówczas prawo do wykonania wyroku ulega przedawnieniu po upływie 20 lat od dnia następującego po dniu, w którym dopełniono tego rodzaju wymogów.

Okres przedawnienia wynosi jednak pięć lat w przypadku wszelkich płatności, które muszą zgodnie z wyrokiem zostać dokonane najpóźniej w ciągu roku. W przypadku odsetek, grzywien, dodatkowych kar pieniężnych i innych dodatkowych postanowień sądu przedawnienie następuje najpóźniej w momencie przedawnienia prawa do wykonania wyroku co do istoty sprawy, chyba że bieg przedawnienia zostanie przerwany lub termin ten zostanie przedłużony.

5 Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?

Spory dotyczące egzekucji

Art. 438 kodeksu postępowania cywilnego zawiera ogólne zasady w zakresie sporów dotyczących egzekucji (*executiegeschillen*). W tego rodzaju sporze dłużnik może próbować zapobiec egzekucji. Spór może na przykład dotyczyć znaczenia i zakresu stosowania tytułu wykonawczego, wpływu okoliczności faktycznych, które wyszły na jaw po wydaniu wyroku (tytułu wykonawczego), ważności zajęcia lub kwestii, kto jest właścicielem zajętego majątku. Spory dotyczące egzekucji dotyczą wyłącznie kwestii egzekucji. Przedmiot głównego postępowania, w którym wydano już wyrok, nie podlega ponownej ocenie.

W sporze dotyczącym egzekucji dłużnik może na przykład utrzymywać, że wierzyciel narusza jego prawa lub że zajęcie jest nieproporcjonalne do wyroku. Na tym etapie dłużnik (strona, przeciwko której wszczyna się postępowanie egzekucyjne) nie może zgłaszać żadnych dalszych zastrzeżeń co do istoty wyroku. W tym celu dłużnik musi wnieść sprzeciw (*verzet*), apelację (*hoger beroep*) lub skargę kasacyjną (*cassatie*), które stanowią środki ochrony prawnej.

Właściwość miejscowa

Sądem posiadającym właściwość miejscową jest sąd właściwy zgodnie z ogólnymi przepisami prawa dotyczącymi właściwości.

Jest to sąd posiadający właściwość miejscową dla miejsca, w którym zajęcie zostało lub zostanie dokonane, sąd posiadający właściwość miejscową dla miejsca, w którym znajduje się dany majątek, albo sąd posiadający właściwość miejscową dla miejsca, w którym będzie prowadzona egzekucja. W przypadku wszystkich postępowań egzekucyjnych prowadzonych na terytorium Niderlandów sądem właściwym jest sąd niderlandzki.

Sąd właściwy

Sądem właściwym do rozstrzygnięcia wszystkich sporów dotyczących egzekucji, niezależnie od tego, jaki sąd wydał wyrok, który ma zostać wykonany, jest sąd okręgowy (*arrondissementsrechtbank*). Sąd okręgowy jest właściwy nawet wówczas, gdy wyrok wydał sąd apelacyjny (*gerechtshof*) lub Sąd Najwyższy Niderlandów (Hoge Raad der Nederlanden).

Spory dotyczące egzekucji zazwyczaj rozstrzyga się w postępowaniu zabezpieczającym (*kort geding*). Sąd może zarządzić zawieszenie egzekucji na czas określony lub uchylenie zajęcia.

6 Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Ostatnia aktualizacja: 12/09/2018

Procedury służące wykonaniu orzeczenia - Austria

SPIS TREŚCI

- 1 [Co oznacza wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych?](#)
- 2 [Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?](#)
- 3 [Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?](#)
 - 3.1 [Postępowanie](#)
 - 3.2 [Główne warunki](#)
- 4 [Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych](#)
 - 4.1 [Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?](#)
 - 4.2 [Jakie skutki mają środki egzekucyjne?](#)
 - 4.3 [Jak długo obowiązują takie środki?](#)
- 5 [Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?](#)
- 6 [Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?](#)

1 Co oznacza wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych?

Egzekucja (*Vollstreckung*), zwana w Austrii również *Exekution* lub *Zwangsvollstreckung*, oznacza zastosowanie przymusu państwowego w celu realizacji nadających się do wyegzekwowania wierzytelności i roszczeń.

W kodeksie postępowania egzekucyjnego (*Exekutionsordnung*) wyróżnia się następujące rodzaje egzekucji:

- egzekucję świadczeń pieniężnych;
- egzekucję w celu zapewnienia podjęcia lub zaniechania określonego działania.

Egzekucja świadczeń pieniężnych

W przypadku egzekucji świadczeń pieniężnych we wniosku o wszczęcie egzekucji wierzyciel musi wskazać składniki majątku, do których ma być skierowana egzekucja (wybór środków egzekucyjnych); może on dokonać wyboru między innymi między egzekucją z rzeczy ruchomych (rzeczy ruchomych materialnych), egzekucją z wierzytelności, w szczególności egzekucją z wynagrodzenia, oraz przymusową sprzedażą nieruchomości w drodze licytacji.

Egzekucja w celu zapewnienia podjęcia lub zaniechania określonego działania

W przypadku egzekucji służącej zapewnieniu podjęcia lub zaniechania określonego działania aby wyegzekwować roszczenie, wierzyciel musi wnieść o zastosowanie środków egzekucyjnych przewidzianych w kodeksie postępowania egzekucyjnego.

Egzekucja do celów powództwa o zaniechanie naruszeń (*Unterlassungsanspruch*) polega na nałożeniu grzywny na wniosek sądu egzekucyjnego, po uwzględnieniu wniosku o wszczęcie egzekucji. W przypadku dalszych naruszeń sąd egzekucyjny, działając wniosek, powinien nałożyć kolejną grzywnę lub wymierzyć karę pozbawienia wolności w łącznym wymiarze do jednego roku.

Aby wyegzekwować podjęcie określonego działania, które może podjąć osoba trzecia, wierzyciel wnioskujący o wszczęcie egzekucji jest uprawniony – na wniosek sądu – do zlecenia podjęcia tego działania na koszt zobowiązanego.

Egzekucja roszczenia o podjęcie określonego działania, którego nie może podjąć osoba trzecia i którego wyegzekwowanie zależy zarazem wyłącznie od woli zobowiązanego, polega na wymierzeniu stronie zobowiązanej do podjęcia tego działania – na wniosek sądu – kary grzywny lub kary pozbawienia wolności w łącznym wymiarze do sześciu miesięcy.

2 Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?

Zgodę na przeprowadzenie egzekucji wydaje co do zasady właściwy sąd rejonowy (*Bezirksgericht*).

Sąd właściwy miejscowo:

Egzekucja z rzeczy ruchomych i z wierzytelności:

w przypadku egzekucji z wierzytelności właściwość sądu określa się według zasad ogólnych (właściwy jest sąd, w którego okręgu miejsce zamieszkania ma dłużnik); w przypadku egzekucji z rzeczy ruchomych właściwość sądu wyznacza miejsce położenia rzeczy w chwili wszczęcia egzekucji.

Przymusowa sprzedaż nieruchomości w drodze licytacji:

w przypadku egzekucji z nieruchomości (wpisanej do księgi wieczystej) właściwy jest sąd wieczystoksięgowy (*Grundbuchsgericht*).

Po wydaniu zgody na przeprowadzenie egzekucji postępowanie prowadzi się z urzędu. Postępowanie egzekucyjne prowadzi albo sąd w składzie jednoosobowym (w przypadku przymusowej sprzedaży nieruchomości), albo urzędnik sądowy (w przypadku egzekucji z rzeczy ruchomych lub z wierzytelności). Urzędnik sądowy jest specjalnie przeszkolonym pracownikiem wymiaru sprawiedliwości.

Czynności egzekucyjne podejmuje komornicy sądowi będący pracownikami wymiaru sprawiedliwości w Austrii, którzy nie działają ani jako samozatrudnione osoby fizyczne, ani jako pełnomocnicy czy tzw. pomocnicy wykonawczy (*Erfüllungsgehilfe*) egzekwującego wierzyciela. W dużym stopniu działają oni niezależnie aż do pomyślnego lub niepomyślnego zakończenia postępowania egzekucyjnego.

Wierzyciela wzywa się do składania wniosków wyłącznie wówczas, gdy bez nich sąd lub komornik sądowy nie jest w stanie kontynuować postępowania lub gdy prowadzenie postępowania wiąże się z kosztami. Wierzyciel może jednak dostarczyć we wniosku dodatkowe informacje: na przykład w przypadku egzekucji z wynagrodzenia za pracę może on zrezygnować ze złożenia przez pracodawcę dłużnika oświadczenia o istnieniu wynagrodzenia i jego wysokości; w przypadku egzekucji z rzeczy ruchomej, jeżeli nie zastano dłużnika, może on zrezygnować z przymusowego otwarcia mieszkania pociągającego za sobą koszty ślusarskie.

3 Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?

3.1 Postępowanie

Egzekucja świadczeń pieniężnych

Postępowanie egzekucyjne obejmuje dwa etapy: wydanie zgody na egzekucję i samą egzekucję.

Wydanie zgody na wszczęcie egzekucji wymaga wniosku wierzyciela, w którym dokonuje on wyboru środków egzekucyjnych. Jeżeli wierzyciel dochodzi wierzytelności od przedsiębiorcy, zazwyczaj wybiera egzekucję z rzeczy ruchomych oraz przedstawienie wykazu składników majątku. W toku postępowania komornik sądowy dąży do uzyskania zaspokojenia wierzytelności, a jeżeli mu się to nie uda – dokonuje zajęcia znalezionych u dłużnika rzeczy. Jeżeli ich wartość nie pokrywa całej dochodzonej wierzytelności, komornik wzywa dłużnika do przedstawienia wykazu, w którym dłużnik obowiązany jest ujawnić cały swój majątek.

Jeżeli wierzyciel dochodzi wierzytelności od konsumenta, zazwyczaj wybiera egzekucję z rzeczy ruchomych, egzekucję z wynagrodzenia oraz przedstawienie wykazu majątku. Wierzyciel może zdecydować się na egzekucję z wynagrodzenia za pracę, nawet jeśli nie wie, gdzie dłużnik jest zatrudniony lub od kogo otrzymuje wynagrodzenie. Jeżeli wierzyciel nie posiada takich informacji, musi znać datę urodzenia dłużnika; za pośrednictwem Głównego Stowarzyszenia Austriackich Instytucji Ubezpieczenia Społecznego (*Hauptverband der österreichischen Sozialversicherungsträger*) sąd dokonuje wówczas identyfikacji instytucji wypłacającej wynagrodzenie (*bezugsauszahlende Stelle*). Pierwszy krok polega na zajęciu i przekazaniu wynagrodzenia dłużnika. Jeżeli to się powiedzie, egzekucja z rzeczy ruchomych przeprowadzana jest wyłącznie na wniosek wierzyciela. Następnie komornik sądowy podejmuje działania zmierzające do zaspokojenia wierzytelności, a jeżeli mu się to nie uda – dokonuje zajęcia znalezionych u dłużnika rzeczy. Jeżeli ich wartość nie pokrywa całej dochodzonej wierzytelności, komornik wzywa dłużnika do przedstawienia wykazu, w którym dłużnik obowiązany jest ujawnić cały swój majątek.

Złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji wymaga od wierzyciela skorzystania z formularza (E-Antr 1) lub złożenia go w postaci sformatowanej. Złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji nie wymaga udziału profesjonalnego pełnomocnika (adwokata).

3.2 Główne warunki

Aby można było przeprowadzić egzekucję, wierzyciel wnioskujący musi posiadać tytuł egzekucyjny, tj. nadające się do egzekucji orzeczenie. Ponadto wymagane jest uzyskanie klauzuli wykonalności, którą nadaje właściwy organ w postępowaniu klauzulowym. Wierzyciel musi również znać adres dłużnika; datę urodzenia musi podać tylko wówczas, gdy ma zamiar wnieść o wszczęcie egzekucji z wynagrodzenia, ale nie wie, która instytucja to wynagrodzenie wypłaca.

4 Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych

4.1 Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?

Dłużnik odpowiada za zobowiązania całym swoim majątkiem, o ile majątek taki nie jest wyłączony spod zajęcia. Postępowanie egzekucyjne obejmuje jednak tylko te składniki majątku, o egzekucję których wniósł wierzyciel i które w związku z tym wymienił we wniosku o wszczęcie egzekucji. W przypadku egzekucji z rzeczy ruchomych wystarczy jednak wnieść o zajęcie wszystkich rzeczy znajdujących się we władaniu dłużnika; jeżeli chodzi o egzekucję z wierzytelności, wierzyciel musi wskazać tzw. dłużnika trzeciego, u którego znajdują się wierzytelności dłużnika, natomiast gdy chodzi o egzekucję z wynagrodzenia za pracę mamy do czynienia z wyjątkiem. Wierzyciel może oświadczyć, że nie zna dłużnika trzeciego. Informacje o nim sąd może uzyskać od Głównego Stowarzyszenia Austriackich Instytucji Ubezpieczenia Społecznego, jeżeli wierzyciel poda jego datę urodzenia.

Wierzyciel może również wnieść o egzekucję z wierzytelności innych niż wierzytelności z wynagrodzenia za pracę lub udziału dłużnika w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością. Jeżeli dłużnik jest właścicielem nieruchomości – wierzyciel egzekwujący może wnieść o ustanowienie hipoteki przymusowej, zarządu przymusowego i przymusowej licytacji.

Składniki majątku dłużnika wyłączone spod egzekucji wymieniono w podsekcji „Ograniczenia egzekucji”.

4.2 Jakie skutki mają środki egzekucyjne?

Skutki zastosowania środków egzekucyjnych zależą od tytułu egzekucyjnego.

Egzekucja z rzeczy ruchomych:

na rzeczach podlegających zajęciu komornik sądowy ustanawia zastaw; zostają one zlicytowane.

Egzekucja z wierzytelności, w szczególności z wynagrodzenia za pracę:

na wierzytelności ustanawia się zastaw. Dłużnik nie może rozporządzać swoją wierzytelnością, a w szczególności nie może jej ściągnąć. Wierzytelność – w zakresie, w jakim podlega zajęciu – przekazuje się wierzycielowi.

Przymusowa sprzedaż nieruchomości w drodze licytacji:

na nieruchomości ustanawia się hipotekę. Od chwili dokonania wpisu o wszczęciu licytacji w księdze wieczystej czynności prawne dokonane przez dłużnika odnoszące się do nieruchomości i jej przynależności, a które nie należą do zakresu zwykłego zarządu, są bezskuteczne wobec wierzycieli i licytanta. Jeżeli dłużnik sprzeda nieruchomość, licytację prowadzi się nadal wobec nabywcy tej nieruchomości.

Jeżeli zobowiązany ukrywa cały swój majątek lub jego część, rozporządza nim, sprzedaje go lub powoduje w nim szkodę lub powołuje się na nieistniejące zobowiązanie lub uznaje je lub w inny sposób zmniejsza wartość swojego majątku w sposób rzeczywisty lub pozorny i w ten sposób utrudnia zaspokojenie wierzyciela w toku egzekucji lub zawisłego postępowania egzekucyjnego lub zmniejsza prawdopodobieństwo jego zaspokojenia, spotkają go sankcje przewidziane w prawie karnym. Podobnie zobowiązany podlega odpowiedzialności karnej, jeżeli zniszczy, uszkodzi, zniekształci rzecz, która została urzędowo zajęta lub którą objęto w posiadanie, uniemożliwi korzystanie z takiej rzeczy lub odłączy jej część składową.

4.3 Jak długo obowiązują takie środki?

Egzekucję należy kontynuować do chwili jej pomyślnego zakończenia lub do jej umorzenia, na przykład do chwili, w której dłużnik spłaci wierzycielowi dług w toku postępowania egzekucyjnego. W wyjątkowych przypadkach postępowanie egzekucyjne można zakończyć wcześniej, na przykład kiedy wierzyciel wniesie o wszczęcie egzekucji z wynagrodzenia za pracę, a dłużnik zmieni miejsce pracy.

W kodeksie postępowania egzekucyjnego przewidziano również możliwość zawieszenia postępowania egzekucyjnego. Może to nastąpić w szczególności w przypadku wytoczenia powództwa o unieważnienie lub stwierdzenie bezskuteczności tytułu egzekucyjnego, wniesienia o umorzenie egzekucji, wytoczenia powództwa przeciw egzekucyjnego (zobacz sekcja 4), zaskarżenia decyzji sądu o wyrażeniu zgody na prowadzenie egzekucji, złożenia skargi na przebieg egzekucji lub wniesienia o uchylenie lub zmianę prawomocnie nadanej klauzuli wykonalności.

5 Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?

Zgoda na wszczęcie egzekucji (określane w Austrii terminem *Exekutionsbewilligung*) może zostać zaskarżona. Właściwy w tym zakresie jest sąd odwoławczy (wyższy sąd krajowy, *übergeordnetes Landesgericht*), ale decyzję tę skarży się za pośrednictwem sądu pierwszej instancji (sądu rejonowego, *Bezirksgericht*). Środek zaskarżenia należy wnieść w terminie 14 dni. Co do zasady obowiązuje tu przymus adwokacki. Postępowanie odwoławcze jest w całości postępowaniem pisemnym, w którego toku obowiązuje zakaz powoływania się na nowe fakty i dowody.

Na okoliczność, że dłużnik w toku postępowania spłacił dochodzoną należność, można się powołać w sprzeciwie (*Oppositionsantrag*) lub w powództwie przeciw egzekucyjnym (nie zaś w ramach zaskarżenia zgody na prowadzenie egzekucji). Powództwo należy wnieść do sądu, który wydał zgodę na wszczęcie egzekucji. Jednocześnie z tym powództwem można wnieść o odroczenie egzekucji. Jeżeli powództwo zostało prawomocnie uwzględnione, postępowanie egzekucyjne ulega umorzeniu z urzędu.

Jeżeli zgodę na wszczęcie egzekucji została wydana w prowadzonym w tym przedmiocie postępowaniu uproszczonym, oznacza to, że udzielono jej wyłącznie na podstawie danych dostarczonych przez wnioskodawcę. W tym przypadku dłużnik, wnosząc zażalenie, może wskazać na brak tytułu egzekucyjnego opatrzonego klauzulą wykonalności lub że tytuł egzekucyjny nie odpowiada danym zawartym we wniosku o wszczęcie egzekucji. Zażalenie należy wnieść do sądu, który w pierwszej instancji wydał zgodę na prowadzenie egzekucji. W przypadku wniesienia sprzeciwu, sąd bada, czy istnieje tytuł egzekucyjny obejmujący dochodzoną wierzytelność. Termin na wniesienie sprzeciwu wynosi czternaście dni.

6 Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?

Ograniczenia egzekucji

Co do zasady egzekucja ograniczona jest zasadą, zgodnie z którą niedopuszczalne jest egzekwowanie z majątku dłużnika w większym zakresie niż jest to według sądu, który zatwierdził egzekucję, konieczne do realizacji dochodzonej wierzytelności.

Przepisy prawa przewidują pewne ograniczenia egzekucji w odniesieniu do konkretnych osób lub zrzeczeń osób:

- majątek przedsiębiorstwa świadczącego usługi związane z transportem publicznym, które pozostaje pod nadzorem państwa, może podlegać czynnościom egzekucyjnym, które zakłócają świadczenie takich usług, wyłącznie za zgodą organu sprawującego nadzór nad tym przedsiębiorstwem;
- przed przeprowadzeniem czynności egzekucyjnej skierowanej przeciwko osobie będącej w służbie federalnych sił zbrojnych lub policji federalnej o udzieleniu zgody na wszczęcie egzekucji należy zawiadomić starszego funkcjonariusza będącego przełożonym tej osoby;

- podjęcie czynności egzekucyjnej w budynkach wojskowych dopuszczalne jest wyłącznie w obecności personelu wojskowego, po uprzednim zawiadomieniu komendanta budynku;
- czynności egzekucyjne dotyczące osób objętych w Austrii immunitetem na podstawie prawa międzynarodowego, jak również rzeczy i pomieszczeń należących do tych osób, można przeprowadzić wyłącznie za pośrednictwem Federalnego Ministerstwa Sprawiedliwości w porozumieniu z Federalnym Ministerstwem Europy, Integracji i Spraw Zagranicznych;
- na egzekucję wobec gminy lub instytucji publicznej lub charytatywnej można zezwolić w celu odzyskania wierzytelności finansowych wyłącznie w odniesieniu do tych składników majątku, które można wykorzystać w celu zaspokojenia wierzyciela, nie naruszając interesów publicznych chronionych przez taką instytucję. Nie dotyczy to egzekucji służącej realizacji umownego prawa zastawniczego.

Ponadto w celu ochrony dłużnika niektóre składniki majątku są obligatoryjnie wyłączone spod egzekucji, na przykład:

Egzekucja z rzeczy ruchomych:

- rzeczy zapewniające możliwość skromnego utrzymania się, przeznaczone do użytku osobistego lub do użytku w gospodarstwie domowym;
- rzeczy niezbędne do szkolenia zawodowego oraz do wykonywania zawodu, jak również szkolne pomoce naukowe;
- zapasy żywności i opału wystarczające na okres czterech tygodni, by pokryć potrzeby dłużnika i członków rodziny zamieszkujących z nim we wspólnym gospodarstwie domowym;
- zwierzęta domowe;
- zdjęcia rodzinne, korespondencja i inne dokumenty, jak również obrączka dłużnika;
- świadczenia z tytułu niepełnosprawności oraz świadczenia opiekuńcze pobierane przez dłużnika lub członków rodziny zamieszkujących z nim we wspólnym gospodarstwie domowym, jak również produkty lecznicze i urządzenia pomocnicze potrzebne do terapii medycznej;
- przedmioty służące do wykonywania praktyk religijnych;
- środki pieniężne do wysokości wyłączonej spod zajęcia do następnego terminu wypłaty wynagrodzenia następującego po zajęciu, jeżeli zgodnie z prawem nie można zająć dochodu dłużnika lub jeżeli jego zajęcie jest dopuszczalne wyłącznie w ograniczonym zakresie.

Komornik sądowy może również zaniechać zajęcia rzeczy o niskiej wartości, jeżeli oczywiste jest, iż zyski z kontynuowania lub wszczęcia egzekucji nie pokryją kosztów egzekucji.

W przypadku egzekucji z wierzytelności pieniężnych (egzekucji z wynagrodzenia):

- zwrot wydatków w zakresie, w jakim pokrywają one koszty dodatkowe ponoszone w toku wykonywania działalności zawodowej;
- środki z pomocy społecznej przyznane w celu pokrycia dodatkowych kosztów związanych z niepełnosprawnością lub opieką długoterminową, np. zasiłek opiekuńczy;
- środki z pomocy społecznej umożliwiające zapłatę czynszu lub pokrycie innych wydatków związanych z gospodarstwem domowym;
- zasiłek rodzinny;
- niektóre świadczenia przysługujące na podstawie ustawy w związku z narodzinami dziecka, w szczególności jednorazowy dodatek z tytułu opieki na dzieckiem;
- niektóre rodzaje pomocy przyznanej przez publiczne służby zatrudnienia;
- zwrot kosztów od organów zabezpieczenia społecznego.

W szczególności zajęciu nie podlegają:

- świadczenia rzeczowe przyznane zgodnie z przepisami prawa ubezpieczeń społecznych;
- roszczenie o podział majątku wspólnego małżonków lub oszczędności zgromadzonych w trakcie trwania małżeństwa w zakresie, w jakim nie zostało ono uznane lub stwierdzone w umowie ani w ugodzie bądź dochodzone przed sądem.

Dochody z pracy, świadczenia emerytalne i zasiłek dla bezrobotnych, którego celem jest zrekompensowanie czasowego pozostawania bez pracy lub zmniejszenia zdolności do pracy, podlegają zajęciu w ograniczonym zakresie. Część niepodlegająca

zajęciu („minimalne środki utrzymania”, *Existenzminimum*) zależy od wysokości dochodów oraz od zakresu obowiązków alimentacyjnych ciążyących na dłużniku. Kwoty niepodlegające zajęciu, których wysokość jest corocznie indeksowana, zamieszczone w tabelach na stronie internetowej Federalnego Ministerstwa Sprawiedliwości (<http://www.justiz.gv.at/web2013/html/default/2c9484852308c2a60123ec387738064b.de.html>). Prawo uwzględnia szczególne potrzeby dłużnika lub jego wierzyciela w konkretnych przypadkach, umożliwiając – na podstawie stosownego wniosku – zwiększenie lub zmniejszenie w pewnych okolicznościach wysokości niepodlegającej zajęciu kwoty. Jeżeli egzekucja dotyczy roszczenia alimentacyjnego, wysokość kwoty niepodlegającej zajęciu zmniejsza się co do zasady o 25%.

Ponadto ustawa o prawie najmu (Mietrechtsgesetz, MRG) – w odniesieniu do tytułu egzekucyjnego dotyczącego opróżnienia lokalu – zapewnia ochronę dłużnika polegającą na konieczności odroczenia eksmisji, jeżeli w jej wyniku najemca stałby się bezdomny.

Terminy dotyczące egzekucji

W odniesieniu do wniosków o wszczęcie egzekucji nie obowiązują żadne terminy, z wyjątkiem sytuacji szczególnych (egzekucyjny nakaz eksmisji zgodnie z § 575 austriackiego kodeksu postępowania cywilnego – ZPO). Dłużnik może jednak sprzeciwić się egzekucji, podnosząc zarzut przedawnienia. Ustawowy termin przedawnienia roszczeń stwierdzonych prawomocnym tytułem egzekucyjnym („roszczenia stwierdzone wykonanym orzeczeniem”) (*Judikatsschulden*) wynosi co do zasady 30 lat od chwili uprawomocnienia się tytułu egzekucyjnego. Jeżeli tytuł egzekucyjny dotyczy praw osób prawnych prawa publicznego lub prywatnego, termin przedawnienia zostaje wydłużony do 40 lat. Istnieje jednak wyjątek dotyczący świadczeń zapadalnych w przyszłości, jeżeli przepisy ogólne dotyczące przedawnienia przewidują krótszy termin przedawnienia.

Bieg przedawnienia zostaje przerwany wskutek udzielenia prawomocnej zgody na wszczęcie egzekucji i rozpoczyna się na nowo z chwilą podjęcia ostatniej czynności egzekucyjnej lub z chwilą zakończenia postępowania egzekucyjnego.

W niektórych przypadkach obowiązują tymczasowe zakazy składania kolejnych wniosków o wszczęcie egzekucji lub kontynuowania postępowania egzekucyjnego:

- jeżeli w ramach egzekucji z rzeczy ruchomych nie znaleziono u dłużnika rzeczy podlegających zajęciu, sąd wyda zgodę na wszczęcie egzekucji z rzeczy ruchomych na wniosek innego wierzyciela lub na dokonanie nowego zajęcia jednak dopiero po upływie sześciu miesięcy od ostatniej nieudanej próby zajęcia, chyba że ostatnia próba zajęcia była obiecująca;
- wierzyciel jest uprawniony do złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji z wynagrodzenia za pracę przeciwko nieznanej osobie trzeciej dopiero po upływie roku od dnia wydania zgody na wszczęcie egzekucji z rzeczy ruchomych; termin ten nie wiąże wierzyciela, jeżeli uprawdopodobni on, iż dopiero po złożeniu wniosku o udzielenie zgody na egzekucję z rzeczy ruchomych dowiedział się, że dłużnikowi przysługują podlegające zajęciu wierzytelności z tytułu wynagrodzenia za pracę. Dłużnik jest zobowiązany do przedstawienia uaktualnionego wykazu składników majątku, jeżeli wierzyciel uprawdopodobni, że dłużnik nabył składniki majątku, lub jeżeli upłynął ponad rok od ostatniego przedstawienia wykazu tych składników;
- kodeks postępowania egzekucyjnego przewiduje również terminy mające na celu zapewnienie szybkiego przebiegu postępowania. Komornik sądowy musi zatem wyznaczyć pierwszą czynność w ciągu czterech tygodni i powiadomić wierzyciela o jej dokonaniu lub o napotkanych przeszkodach najpóźniej w terminie czterech miesięcy. Zastaw egzekucyjny (*das exekutive Pfandrecht*), przyznany wierzycielowi w wyniku egzekucji z rzeczy ruchomych dłużnika, wygasa po upływie dwóch lat, jeżeli postępowanie dotyczące spieniężenia nie było należycie prowadzone.

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Ostatnia aktualizacja: 22/08/2017

Procedury służące wykonaniu orzeczenia - Polska

SPIS TREŚCI

- 1 Co oznacza wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych?
- 2 Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?
- 3 Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?

- 3.1 Postępowanie
 - 3.2 Główne warunki
 - 4 Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych
 - 4.1 Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?
 - 4.2 Jakie skutki mają środki egzekucyjne?
 - 4.3 Jak długo obowiązują takie środki?
 - 5 Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?
 - 6 Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?
-

1 Co oznacza wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych?

Problematyka wykonywania orzeczeń w sprawach cywilnych w tym handlowych uregulowana jest ustawą Kodeks postępowania cywilnego (w skrócie kpc).

Egzekucja to zastosowanie przez powołane do tego organy państwowe przewidzianych prawem środków przymusu w celu uzyskania na podstawie tytułu wykonawczego należnego wierzycielowi świadczenia. Właściwe postępowanie egzekucyjne rozpoczyna się z chwilą złożeniem wniosku o wszczęcie egzekucji.

Podstawą egzekucji jest tytuł wykonawczy. Co do zasady, tytułem wykonawczym jest tytuł egzekucyjny zaopatrzony w klauzulę wykonalności (art. 776 kpc). Klauzula wykonalności nie jest wymagana w przypadku niektórych orzeczeń sądów państw członkowskich Unii Europejskiej oraz pochodzących z tych państw Ugód i dokumentów urzędowych, o których mowa w art. 1153¹⁴ kpc. Orzeczenia te, ugody i dokumenty urzędowe, jeżeli spełniają warunki o których mowa w w/w przepisie, stanowią tytuł wykonawczy z którym wierzyciel może udać się bezpośrednio do organu egzekucyjnego.

W postępowaniu egzekucyjnym występują dwa rodzaje organów:

- organy procesowe - w postępowaniu o nadanie klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu (przewodniczący, sąd rejonowy, okręgowy i apelacyjny).
- organy egzekucyjne - we właściwym postępowaniu egzekucyjnym i są nimi sądy rejonowe i komornicy (art. 758 kpc).

Uczestnikami postępowania, zarówno w postępowaniu klauzulowym jak i właściwym postępowaniu egzekucyjnym są wierzyciel i dłużnik.

Prawo polskie wyróżnia następujące rodzaje egzekucji:

Egzekucja świadczeń pieniężnych:

- z ruchomości
- z wynagrodzenia za pracę
- z rachunków bankowych
- z innych wierzytelności
- z innych praw majątkowych
- z nieruchomości
- ze statków morskich

Egzekucja świadczeń niepieniężnych:

- przez zarząd przymusowy

- przez sprzedaż przedsiębiorstwa lub gospodarstwa rolnego
- świadczeń alimentacyjnych. Tytułowi egzekucyjnemu, zasądzającemu alimenty, sąd nadaje klauzulę wykonalności z urzędu. Tytuł wykonawczy doręcza się wówczas wierzycielowi z urzędu. W sprawach, w których zasądzono alimenty, egzekucja może być wszczęta z urzędu na żądanie sądu pierwszej instancji, który sprawę rozpoznawał. Żądanie takie kieruje się do właściwego organu egzekucyjnego. Komornik obowiązany jest z urzędu przeprowadzić dochodzenie w celu ustalenia zarobków i stanu majątkowego dłużnika oraz jego miejsca zamieszkania. Jeżeli środki te okażą się bezskuteczne, organy Policji przeprowadzą na wniosek komornika czynności w celu ustalenia miejsca zamieszkania i miejsca pracy dłużnika. Dochodzenie, o którym mowa w § 1, powinno być przeprowadzone okresowo w odstępach nie dłuższych niż 6 miesięcy. Jeżeli w wyniku dochodzenia nie zostaną ustalone dochody dłużnika ani jego majątek, komornik składa wniosek do sądu o nakazanie dłużnikowi wyjawienia majątku. W razie powstania zaległości za okres dłuższy niż 6 miesięcy komornik z urzędu składa wniosek do Krajowego Rejestru Sądowego o wpis dłużnika do rejestru dłużników niewypłacalnych. Bezskuteczność egzekucji nie stanowi podstawy umorzenia postępowania.

2 Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?

Zgodnie z art. 758 kpc sprawy egzekucyjne należą do właściwości sądów rejonowych i działających przy tych sądach komorników.

3 Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?

Zgodnie z artykułem 803 kpc tytuł wykonawczy stanowi podstawę do prowadzenia egzekucji o całe objęte nim roszczenie i ze wszystkich części majątku dłużnika, chyba że z treści tytułu wynika co innego. Organ wykonawczy nie jest uprawniony do badania zasadności i wymagalności objętego obowiązkiem tytułu wykonawczego.

Co do zasady, tytułem wykonawczym jest tytuł egzekucyjny zaopatrzony w klauzulę wykonalności.

Tytułami egzekucyjnymi zgodnie z art. 777 są:

1. orzeczenie sądu prawomocne lub podlegające natychmiastowemu wykonaniu, jak również ugoda zawarta przed sądem
2. orzeczenie referendarza sądowego prawomocne lub podlegające natychmiastowemu wykonaniu
3. inne orzeczenia, ugody i akty, które z mocy ustawy podlegają wykonaniu w drodze egzekucji sądowej
4. akt notarialny, w którym dłużnik poddał się egzekucji i który obejmuje obowiązek zapłaty sumy pieniężnej lub wydania rzeczy oznaczonych co do gatunku, ilościowo w akcie określonych, albo też wydania rzeczy indywidualnie oznaczonej, gdy w akcie wskazano termin wykonania obowiązku lub zdarzenie, od którego uzależnione jest wykonanie
5. akt notarialny, w którym dłużnik poddał się egzekucji i który obejmuje obowiązek zapłaty sumy pieniężnej do wysokości w akcie wprost określonej albo oznaczonej za pomocą klauzuli waloryzacyjnej, gdy w akcie wskazano zdarzenie, od którego uzależnione jest wykonanie obowiązku, jak również termin, do którego wierzyciel może wystąpić o nadanie temu aktowi klauzuli wykonalności
6. akt notarialny określony w pkt 4 lub 5, w którym niebędąca dłużnikiem osobistym osoba, której rzecz, wierzytelność lub prawo obciążone jest hipoteką lub zastawem, poddała się egzekucji z obciążonego przedmiotu w celu zaspokojenia wierzytelności pieniężnej przysługującej zabezpieczonemu wierzycielowi.

Oświadczenie dłużnika o poddaniu się egzekucji może być złożone także w odrębnym akcie notarialnym.

Tylko orzeczenia sądowe prawomocne, zaopatrzone w klauzulę wykonalności bądź natychmiast wykonalne (na mocy rygoru natychmiastowej wykonalności nadanego z urzędu lub na wniosek) mogą stanowić tytuł egzekucyjny. Akt notarialny posiada moc tytułu egzekucyjnego, jeżeli odpowiada warunkom wskazanym przez przepisy kpc i prawa o notariacie.

Innymi tytułami egzekucyjnymi są min.: wyciąg z listy wierzytelności w postępowaniu upadłościowym; prawomocna ugoda bankowa; plan podziału sumy uzyskanej przez egzekucję z nieruchomości; bankowy tytuł egzekucyjny przewidziany w przepisach prawa bankowego, lecz dopiero po nadaniu mu przez sąd klauzuli wykonalności; orzeczenia sądów zagranicznych oraz ugody zawarte przed tymi sądami, po stwierdzeniu ich wykonalności przez polski sąd, podczas gdy orzeczenia sądów państw obcych w sprawach cywilnych, nadające się do wykonania w drodze egzekucji, stają się tytułami wykonawczymi po stwierdzeniu ich wykonalności przez sąd polski. Stwierdzenie wykonalności następuje, jeżeli orzeczenie jest wykonalne w państwie, z którego pochodzi, oraz nie istnieją przeszkody określone w [art. 1146 § 1 i 2 kpc](#).

3.1 Postępowanie

Podstawą wszczęcia egzekucji jest tytuł wykonawczy. Tytułowi egzekucyjnemu pochodzącemu od sądu, klauzulę wykonalności nadaje sąd w pierwszej instancji, w której sprawa się toczy (art.781 §1 kpc).

Wniosek o nadanie klauzuli wykonalności sąd rozpoznaje niezwłocznie, nie później jednak niż w ciągu trzech dni od dnia jego złożenia we właściwej jednostce (art.7811 kpc). Tytułowi wydanemu w postępowaniu, które zostało lub mogło być wszczęte z urzędu, sąd nadaje klauzulę wykonalności z urzędu. Nakazowi zapłaty wydanemu w elektronicznym postępowaniu upominawczym, sąd nadaje klauzulę wykonalności z urzędu niezwłocznie po jego uprawomocnieniu się (art.782 kpc).

Co do zasady wszczęcie egzekucji może nastąpić na wniosek. W sprawach, które mogą być wszczęte z urzędu, egzekucja może być wszczęta z urzędu na żądanie sądu pierwszej instancji, który sprawę rozpoznawał, skierowane do właściwego sądu lub komornika (art. 796 § 1 kpc).

Wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego może złożyć wierzyciel do właściwego sądu rejonowego bądź do komornika sądowego działającego przy tym sądzie. Zażądać wszczęcia egzekucji może także uprawniony do tego organ (sąd lub prokuratura w sprawach dotyczących egzekucji grzywnien, kar pieniężnych, opłat sądowych i kosztów postępowania przysługujących skarbowi Państwa).

Co do zasady wniosek o wszczęcie egzekucji składa się na piśmie. Do wniosku należy dołączyć tytuł wykonawczy.

Zasady pobierania opłat i ich wysokość reguluje ustawa o komornikach sądowych i egzekucji z dnia 29 sierpnia 1997 r. (Dz.U. Nr 133, poz. 882 z póź. zm.). Zgodnie z art. 43 tej ustawy, za prowadzenie egzekucji i inne czynności wymienione w ustawie komornik pobiera opłaty egzekucyjne.

Wyróżnia się następujące opłaty egzekucyjne:

1. za wykonanie postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia roszczenia pieniężnego lub europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym komornikowi przysługuje opłata w wysokości 2% wartości roszczenia, które podlega zabezpieczeniu, nie mniejsza jednak niż 3% przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego i nie wyższa niż pięciokrotność tego wynagrodzenia. Opłatę tę uiszcza wierzyciel, składając wniosek o wykonanie postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia lub europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym, a jeżeli opłata nie została uiszczona wraz z wnioskiem, komornik wzywa wierzyciela do jej uiszczenia w terminie 7 dni. Do czasu uiszczenia opłaty komornik nie wykonuje postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia lub europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym.

2. w sprawach o egzekucję świadczeń pieniężnych komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 15% wartości wyegzekwowanego świadczenia, jednak nie niższej niż 1/10 i nie wyższej niż trzydziestokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. Jednakże w przypadku wyegzekwowania świadczenia wskutek skierowania egzekucji do wierzytelności z rachunku bankowego, wynagrodzenia za pracę, świadczenia z ubezpieczenia społecznego jak również wypłacanych na podstawie przepisów o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, zasiłku dla bezrobotnych, dodatku aktywizacyjnego, stypendium oraz dodatku szkoleniowego, komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 8% wartości wyegzekwowanego świadczenia, jednak nie niższej niż 1/20 i nie wyższej niż dziesięciokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego.

3. w sprawach o egzekucję świadczeń pieniężnych w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela oraz na podstawie art. 824§1 pkt 4 kpc komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 5% wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania, jednak nie niższej niż 1/10 i nie wyższej niż dziesięciokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. Jednakże w razie umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela zgłoszony przed doręczeniem dłużnikowi zawiadomienia o wszczęciu egzekucji, komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 1/10 przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego.

4. wszczęcie egzekucji świadczeń niepieniężnych oraz wykonanie postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia roszczenia niepieniężnego jest uzależnione od uiszczenia przez wierzyciela opłaty tymczasowej w wysokości 10% przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. Ostateczna opłata stała wynosi 20% przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego za: wprowadzenie w posiadanie nieruchomości i usunięcie z niej ruchomości; w przypadku przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych opłatę pobiera się od każdej izby składającej się na pomieszczenie przedsiębiorstwa; wprowadzenie zarządcy w zarząd nieruchomości lub przedsiębiorstwa oraz za wprowadzenie dozorczy w dozór nieruchomości; opróżnienie lokalu z rzeczy lub osób, z tym że odrębną opłatę pobiera się od każdej izby; egzekucję odebrania rzeczy.

3.2 Główne warunki

Wszczęcie egzekucji następuje na wniosek wierzyciela, do którego dołączono tytuł wykonawczy. Ważne jest aby w treści wniosku wskazać dłużnika i sposób przeprowadzenia egzekucji tj. wskazać prawo majątkowe, z którego egzekucja ma być przeprowadzona. Przy egzekucji z nieruchomości dodatkowo wymagane jest oznaczenie księgi wieczystej nieruchomości. W przypadku egzekucji z ruchomości nie ma potrzeby bliższego oznaczania przedmiotu, taka bowiem egzekucja obejmuje w zasadzie wszystkie ruchomości będące w majątku dłużnika.

4 Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych

4.1 Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?

Egzekucja może zostać przeprowadzona na przedmiotach wchodzących w skład majątku dłużnika, tj. ruchomości, nieruchomości, wynagrodzenie za pracę, rachunki bankowe, ułamkowa część nieruchomości, statki morskie, inne wierzytelności oraz prawa majątkowe dłużnika.

Art. 829 - 831 kpc wprowadzają pewne ograniczenia przedmiotów, na których egzekucja może zostać przeprowadzona. Zgodnie z tym przepisem przedmiotami wyłączonymi spod egzekucji są min.: przedmioty urządzenia domowego, pościel, bielizna i ubranie codzienne, niezbędne dla dłużnika i będących na jego utrzymaniu członków jego rodziny, a także ubranie niezbędne do pełnienia służby lub wykonywania zawodu; zapasy żywności i opału niezbędne dla dłużnika i będących na jego utrzymaniu członków jego rodziny na okres jednego miesiąca; narzędzia i inne przedmioty niezbędne do osobistej pracy zarobkowej dłużnika oraz surowce niezbędne dla niego do produkcji na okres jednego tygodnia, z wyłączeniem jednak pojazdów mechanicznych.

Poza kpc występują również ustawy, które przewidują jakie należności i w jakim zakresie nie podlegają egzekucji (np. kodeks pracy określa w jakim zakresie wynagrodzenie ze stosunku pracy podlega egzekucji)

4.2 Jakie skutki mają środki egzekucyjne?

Tytuł wykonawczy stanowi podstawę do przeprowadzenia egzekucji na całe objęte nim roszczenie i ze wszystkich części majątku dłużnika, chyba że z treści tytułu wynika co innego.

Dłużnik ma prawo zarządzać swoim mieniem, chyba że sąd pozbawi go takiego prawa.

Po wszczęciu egzekucji z **ruchomości** komornik zajmuje je i spisuje protokół z zajęcia. Zajęcie ma ten skutek, że rozporządzenie nieruchomością po zajęciu nie ma wpływu na dalszy bieg postępowania, a postępowanie egzekucyjne z zajętej nieruchomości może być przeprowadzone również przeciwko nabywcy. Komornik jednak może z ważnych przyczyn w każdym stanie postępowania oddać zajęte ruchomości pod dozór innej osoby, nie wyłączając wierzyciela.

Przy egzekucji z **nieruchomości** komornik najpierw wzywa dłużnika żeby zapłacił dług w terminie 2 tygodni pod rygorem przystąpienia do opisu i oszacowania nieruchomości. Przy egzekucji z nieruchomości komornik najpierw wzywa dłużnika, a by zapłacił dług w ciągu dwóch tygodni pod rygorem przystąpienia a do opisu i oszacowania nieruchomości. Rozporządzenie nieruchomością po jej zajęciu nie ma wpływu na dalsze postępowanie. Nabywca może uczestniczyć w postępowaniu w charakterze dłużnika.

W przypadku gdyż dłużnik ma obowiązek **zaniechać** pewnej czynności lub nie przeszkadzać czynności wierzyciela, sąd na wniosek wierzyciela nałoży na niego grzywnę jeżeli działał wbrew temu obowiązkowi, z zamianą na areszt na wypadek jej niezapłacenia. Zatem w tym przypadku dłużnik może zostać pozbawiony wolności, jeśli nie uiszczy grzywny jako środka przymusu.

4.3 Jak długo obowiązują takie środki?

W kpc brak jest ograniczenia czasowego wniosku o egzekucję. Jednakże prawo polskie przewiduje, że roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu lub innego organu powołanego do rozpoznawania spraw danego rodzaju albo orzeczeniem sądu polubownego, jak również roszczenie stwierdzone ugodą zawartą przed sądem albo przed sądem polubownym albo ugodą zawartą przed mediatorem i zatwierdzoną przez sąd, przedawnia się z upływem lat dziesięciu, chociażby termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju był krótszy (art.125 §1 kodeksu cywilnego). Jeżeli stwierdzone w ten sposób roszczenie obejmuje świadczenie okresowe, roszczenia świadczenie okresowe należne w przyszłości ulegają przedawnieniu trzyletniemu.

Wniosek egzekucyjny podlega badaniu przez uprawniony organ pod względem zachowania warunków formalnych oraz jego dopuszczalności zasadności. Niespełnienie określonych warunków może skutkować zwrotem wniosku lub umorzeniem egzekucji.

5 Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?

Uczestnicy postępowania mogą zaskarżyć postanowienie sądu w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności.

We właściwym postępowaniu egzekucyjnym wyróżnić można min. następujące środki zaskarżenia:

- skarga na czynności komornika sądowego (do sądu rejonowego, dotyczy także sytuacji zaniechania przez komornika czynności, skargę może wnieść strona lub osoba, której prawa zostały przez czynność lub zaniechanie komornika naruszone bądź zagrożone, termin do wniesienia skargi wynosi tydzień od dnia czynności lub dnia gdy strona lub osoba dowiedziała się o jej zaniechaniu)

- zażalenie na postanowienie sądu co do nadania klauzuli wykonalności (art. 795 kpc- termin do jego wniesienia biegnie dla wierzyciela od daty wydania mu tytułu wykonawczego lub postanowienia odmownego, dla dłużnika - od daty doręczenia mu zawiadomienia o wszczęciu egzekucji)
- zażalenia na postanowienie sądu o stwierdzeniu wykonalności europejskiego nakazu zapłaty (art. 795⁷ kpc)
- zażalenie na postanowienie sądu w przypadku zbiegu egzekucji administracyjnej i sądowej
- zażalenie na postanowienie sądu co do zawieszenia lub umorzenia postępowania (art. 828 kpc)
- zażalenie na postanowienie sądu w przedmiocie ograniczenia egzekucji (art. 839 kpc)
- postanowienie sądu w przedmiocie ograniczenia egzekucji i zażalenie na to postanowienie (art. 839 kpc)
- powództwa przeciw egzekucyjne dłużnika (art. 840-843 kpc)
- zażalenia na postanowienie sądu co do zwrotów wydatków dozorca (art. 859 kpc)
- zażalenie na postanowienie sądu dotyczące opisu i oszacowania przy egzekucji z nieruchomości
- ustna skarga na czynności komornika w toku licytacji zgłoszona nadzorującemu (art. 986 kpc)
- zażalenie na postanowienie sądu o przybiciu (art. 997 kpc)
- zarzuty na plan podziału sumy uzyskanej z egzekucji (w ciągu dwóch tygodni od daty zawiadomienia organu egzekucyjnego, który go sporządził (art. 998 kpc)
- zażalenie na postanowienie sądu w przedmiocie rozstrzygnięcia zarzutów na plan podziału (art.1028 kpc)
- zażalenie na postanowienie sądu co do wezwania dłużnika do wykonania czynności zażalenie na postanowienie sądu w przedmiocie wyłączenia rzeczy spod zajęcia w egzekucji z udziałem Skarbu Państwa (art. 1061 § 2 kpc).

6 Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?

Zgodnie art. 829 kpc nie podlegają egzekucji:

- 1) przedmioty urządzenia domowego, pościel, bielizna i ubranie codzienne, niezbędne dla dłużnika i będących na jego utrzymaniu członków jego rodziny, a także ubranie niezbędne do pełnienia służby lub wykonywania zawodu;
- 2) zapasy żywności i opału niezbędne dla dłużnika i będących na jego utrzymaniu członków jego rodziny na okres jednego miesiąca;
- 3) jedna krowa lub dwie kozy albo trzy owce potrzebne do żywienia dłużnika i będących na jego utrzymaniu członków jego rodziny wraz z zapasem paszy i ściółki do najbliższych zbiorów;
- 4) narzędzia i inne przedmioty niezbędne do osobistej pracy zarobkowej dłużnika oraz surowce niezbędne dla niego do produkcji na okres jednego tygodnia, z wyłączeniem jednak pojazdów mechanicznych;
- 5) u dłużnika pobierającego okresową stałą płacę – pieniądze w kwocie, która odpowiada niepodlegającej egzekucji części płacy za czas do najbliższego terminu wypłaty, a u dłużnika nieotrzymującego stałej płacy – pieniądze niezbędne dla niego i jego rodziny na utrzymanie przez dwa tygodnie;
- 6) przedmioty niezbędne do nauki, papiery osobiste, odznaczenia i przedmioty służące do wykonywania praktyk religijnych oraz przedmioty codziennego użytku, które mogą być sprzedane tylko znacznie poniżej ich wartości, a dla dłużnika mają znaczną wartość użytkową;
- 7) środki pieniężne zgromadzone na rachunku bankowym, o którym mowa w art. 36 ust. 4a25) ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 50 i 1272);
- 8) produkty lecznicze w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne (Dz. U. z 2008 r. Nr 45, poz. 271, z późn. zm.26)) niezbędne do funkcjonowania podmiotu leczniczego w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej przez okres trzech miesięcy oraz niezbędne do jego funkcjonowania wyroby medyczne w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 maja 2010 r. o wyrobach medycznych (Dz. U. Nr 107, poz. 679 oraz z 2011 r. Nr 102, poz. 586 i Nr 113, poz. 657);
- 9) przedmioty niezbędne ze względu na niepełnosprawność dłużnika lub członków jego rodziny.

Zgodnie z art. 831. § 1 nie podlegają egzekucji:

- 1) sumy i świadczenia w naturze wyasygnowane na pokrycie wydatków lub wyjazdów w sprawach służbowych;

- 2) sumy przyznane przez Skarb Państwa na specjalne cele (w szczególności stypendia, wsparcia), chyba że wierzytelność egzekwowana powstała w związku z urzeczywistnieniem tych celów albo z tytułu obowiązku alimentacyjnego;
 - 3) środki pochodzące z programów finansowanych z udziałem środków, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 885, 938 i 1646), chyba że wierzytelność egzekwowana powstała w związku z realizacją projektu, na który środki te były przeznaczone;
 - 4) prawa niezbywalne, chyba że możliwość ich zbycia wyłączono umową, a przedmiot świadczenia nadaje się do egzekucji albo wykonanie prawa może być powierzone komu innemu;
 - 5) świadczenia z ubezpieczeń osobowych oraz odszkodowania z ubezpieczeń majątkowych, w granicach określonych w drodze rozporządzenia przez Ministrów Finansów i Sprawiedliwości; nie dotyczy to egzekucji mającej na celu zaspokojenie roszczeń z tytułu alimentów;
 - 6) świadczenia z pomocy społecznej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2013 r. poz. 182, ze zm.);
 - 7) wierzytelności przypadające dłużnikowi z budżetu państwa lub od Narodowego Funduszu Zdrowia z tytułu udzielania świadczeń opieki zdrowotnej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.) przed ukończeniem udzielania tych świadczeń, w wysokości 75% każdorazowej wypłaty, chyba że chodzi o wierzytelności pracowników dłużnika lub świadczeniodawców, o których mowa w art. 5 pkt 41 lit. a i b ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.
- Zgodnie z art. 833 § 1 kpc wynagrodzenie ze stosunku pracy podlega egzekucji w zakresie określonym w przepisach Kodeksu pracy. Przepis ten stosuje się odpowiednio do zasiłków dla bezrobotnych, dodatków aktywizacyjnych, stypendiów oraz dodatków szkoleniowych, wypłacanych na podstawie przepisów o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

Zgodnie z art. 87¹ § 1 kodeksu pracy wolna od potrąceń jest kwota wynagrodzenia za pracę w wysokości:

- 1) minimalnego wynagrodzenia za pracę, ustalanego na podstawie odrębnych przepisów, przysługującego pracownikom zatrudnionym w pełnym wymiarze czasu pracy, po odliczeniu składek na ubezpieczenia społeczne oraz zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych – przy potrącaniu sum egzekwowanych na mocy tytułów wykonawczych na pokrycie należności innych niż świadczenia alimentacyjne;
- 2) 75% wynagrodzenia określonego w pkt 1 – przy potrącaniu zaliczek pieniężnych udzielonych pracownikowi;
- 3) 90% wynagrodzenia określonego w pkt 1 – przy potrącaniu kar pieniężnych przewidzianych w art. 108.

Jeżeli pracownik jest zatrudniony w niepełnym wymiarze czasu pracy, kwoty określone w § 1 kodeksu pracy ulegają zmniejszeniu proporcjonalnie do wymiaru czasu pracy.

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Ostatnia aktualizacja: 10/07/2018

Procedury służące wykonaniu orzeczenia - Rumunia

SPIS TREŚCI

- [1 Co oznacza wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych?](#)
- [2 Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?](#)
- [3 Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?](#)
 - [3.1 Postępowanie](#)
 - [3.2 Główne warunki](#)
- [4 Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych](#)
 - [4.1 Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?](#)

- 4.2 Jakie skutki mają środki egzekucyjne?
- 4.3 Jak długo obowiązują takie środki?
- 5 Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?
- 6 Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?

1 Co oznacza wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych?

Przepisy dotyczące egzekucji znajdują się w art. 622–913 kodeksu postępowania cywilnego. Postępowanie egzekucyjne stanowi drugi etap postępowania cywilnego, a jego głównym celem jest zapewnienie faktycznego wykonania prawa uznanego w wyroku sądu / innym tytule egzekucyjnym. W toku egzekucji przymusowej wierzyciel, który jest uprawniony na mocy wyroku sądu / tytułu egzekucyjnego, zmusza dłużnika do spełnienia spoczywających na nim obowiązków, których dobrowolnego spełnienia odmówił.

W rumuńskim kodeksie postępowania cywilnego przewidziano wykaz bezpośrednich i pośrednich środków egzekucyjnych.

Bezpośrednie środki egzekucyjne są to środki dotyczące przedmiotu zobowiązania określonego w tytule egzekucyjnym, a konkretnie zajęcie ruchomości przewidziane w art. 892–894 kodeksu postępowania cywilnego, zajęcie nieruchomości przewidziane w art. 895–901 kodeksu postępowania cywilnego oraz spełnienie obowiązku dokonania lub zaniechania określonej czynności przewidziane w art. 902–913 kodeksu postępowania cywilnego (w tym przepisy szczególne dotyczące wykonywania wyroków dotyczących małoletnich, przewidziane w art. 909–913) oraz art. 1527 i nast. kodeksu cywilnego. Jeżeli chodzi o egzekucję obowiązku dokonania określonej czynności, prawo rozróżnia obowiązek, który może wypełnić również osoba inna niż dłużnik, oraz obowiązek, który może wypełnić wyłącznie dłużnik (*intuitu personae*).

Egzekucja pośrednia obejmuje odzyskanie sumy pieniężnej będącej przedmiotem tytułu egzekucyjnego poprzez przymusową sprzedaż majątku dłużnika. Przykładem pośrednich środków egzekucyjnych jest zajęcie środków pieniężnych lub zajęcie (a następnie sprzedaż) majątku. Kolejnym środkiem jest zajęcie ogólnych dochodów z nieruchomości.

Obowiązkami, które mogą podlegać egzekucji, są: zapłata sumy pieniężnej, przekazanie składnika majątku lub prawa do jego użytkowania, zburzenie budynków / zniszczenie upraw / przerwanie robót lub ustalenie pieczy nad małoletnimi oraz ustalenie ich miejsca zamieszkania i harmonogramu odwiedzin.

2 Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?

Wyroki sądu i pozostałe tytuły egzekucyjne są wykonywane przez komornika sądowego (*executor judecătoresc*), którego kancelaria znajduje się na obszarze właściwości sądu apelacyjnego właściwego dla miejsca położenia nieruchomości, w przypadku egzekucji z nieruchomości / niezembranych plonów i bezpośrednio z nieruchomości. Przymusowe odzyskanie ruchomości i egzekucję bezpośrednią z ruchomości przeprowadza komornik sądowy, którego kancelaria znajduje się na obszarze właściwości sądu apelacyjnego właściwego dla miejsca zamieszkania / siedziby statutowej dłużnika lub miejsca położenia majątku. Jeżeli miejsce zamieszkania / siedziba statutowa dłużnika znajduje się za granicą, właściwy jest dowolny komornik sądowy.

Postanowienie o zajęciu wykonuje – na wniosek wierzyciela – komornik sądowy, którego kancelaria znajduje się na obszarze właściwości sądu apelacyjnego właściwego dla miejsca zamieszkania / siedziby statutowej dłużnika lub osoby trzeciej, wobec której dokonuje się zajęcia. Jeżeli zajęto środki na rachunkach bankowych osoby fizycznej lub prawnej, organem właściwym jest komornik sądowy, którego kancelaria znajduje się na obszarze właściwości sądu apelacyjnego właściwego dla miejsca zamieszkania / siedziby statutowej dłużnika lub głównej siedziby / oddziału banku, w którym dłużnik otworzył swój rachunek. Jeżeli dłużnik otworzył kilka rachunków, organem właściwym do zajęcia wszystkich rachunków jest komornik sądowy właściwy dla któregośkolwiek z miejsc, w których otwarto rachunki. Sędem przeprowadzającym postępowanie egzekucyjne jest sąd rejonowy (*jud ecătorie*) właściwy dla miejsca zamieszkania / siedziby statutowej dłużnika na dzień wniesienia sprawy do sądu prowadzącego postępowanie egzekucyjne. Jeżeli miejsce zamieszkania / siedziba statutowa dłużnika nie znajduje się w Rumunii, sądem właściwym jest sąd rejonowy właściwy dla miejsca zamieszkania / siedziby statutowej wierzyciela, a jeżeli to miejsce zamieszkania

/ siedziba statutowa nie znajduje się w Rumunii, sądem właściwym jest sąd rejonowy właściwy dla siedziby komornika sądowego, któremu wierzyciel zlecił przeprowadzenie egzekucji.

Sąd przeprowadzający postępowanie egzekucyjne rozpatruje wnioski o stwierdzenia wykonalności orzeczenia, skargi na czynności komornika i wszelkie inne kwestie występujące w toku postępowania egzekucyjnego, z wyjątkiem tych kwestii, dla których zgodnie z prawem właściwe są inne sądy lub organy.

Oplata skarbowa za wnioski o stwierdzenie wykonalności orzeczenia wynosi 20 RON za każdy tytuł egzekucyjny (nadzwyczajny dekret rządowy nr 80/2013 w sprawie opłat skarbowych, z późniejszymi zmianami i uzupełnieniami).

3 Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?

3.1 Postępowanie

Egzekucja może być przeprowadzona jedynie na podstawie orzeczenia sądu (prawomocnego wyroku, postanowień opatrzonych rygorem tymczasowej wykonalności) lub innych aktów sporządzonych na piśmie, które zgodnie z prawem uznaje się za tytuły egzekucyjne (aktów notarialnych, dłużnych papierów wartościowych, orzeczeń arbitrażowych itd.).

Po otrzymaniu wniosku o egzekucję złożonego przez wierzyciela komornik sądowy dopełnia formalności w celu rejestracji wniosku. Komornik sądowy wydaje postanowienie stwierdzające wykonalność orzeczenia bez wzywania stron. Stwierdzenie wykonalności umożliwia wierzycielowi zwrócenie się do komornika sądowego z wnioskiem o zastosowanie, jednocześnie lub po kolei, wszystkich dostępnych środków egzekucyjnych, aby wykonać prawa wierzyciela, w tym prawo do odzyskania kosztów egzekucji. Stwierdzenie wykonalności jest skuteczne na całym terytorium państwa i dotyczy również tych tytułów egzekucyjnych, które zostaną wydane przez komornika sądowego w toku zatwierdzonego postępowania egzekucyjnego.

Komornik sądowy może doręczać pisma procesowe osobiście lub za pośrednictwem pełnomocnika do doręczeń, a jeżeli nie jest to możliwe – na warunkach przewidzianych w przepisach prawnych dotyczących wzywania do stawiennictwa przed sądem i doręczania pism procesowych.

Po otrzymaniu wniosku o egzekucję komornik sądowy zarządza w drodze postanowienia rejestrację wniosku i założenie akt postępowania egzekucyjnego lub, w stosownych przypadkach, odmawia wszczęcia postępowania egzekucyjnego i przedstawia stosowne uzasadnienie. Wierzyciel jest niezwłocznie informowany o postanowieniu komornika. Jeżeli komornik sądowy odmawia wszczęcia postępowania egzekucyjnego, wierzyciel może wnieść skargę do sądu prowadzącego postępowanie egzekucyjne w terminie 15 dni od dnia doręczenia postanowienia komornika.

Najpóźniej w ciągu trzech dni od rejestracji wniosku komornik sądowy wnosi do sądu prowadzącego postępowanie egzekucyjne o stwierdzenie wykonalności, a także składa do tego sądu – w formie należycie poświadczonych odpisów – wniosek wierzyciela, tytuł egzekucyjny, postanowienie komornika oraz potwierdzenie uiszczenia opłaty skarbowej.

Wniosek o stwierdzenie wykonalności orzeczenia jest rozpatrywany w terminie maksymalnie siedmiu dni od jego zarejestrowania w sądzie; rozstrzygnięcie przyjmuje postać postanowienia, które zostaje wydane na posiedzeniu niejawnym bez wzywania stron. Wydanie postanowienia może się opóźnić o maksymalnie 48 godzin, a jego uzasadnienie musi zostać ogłoszone najpóźniej w terminie siedmiu dni od daty jego ogłoszenia.

Stwierdzenie wykonalności umożliwia wierzycielowi zwrócenie się do komornika sądowego, który wniósł o wydanie stwierdzenia wykonalności, z wnioskiem o zastosowanie, jednocześnie lub po kolei, wszystkich dostępnych środków egzekucyjnych przewidzianych w prawie, aby wykonać prawa wierzyciela, w tym prawo do odzyskania kosztów egzekucji. Stwierdzenie wykonalności jest skuteczne na całym terytorium państwa i dotyczy również tych tytułów egzekucyjnych, które zostaną wydane przez komornika sądowego w zatwierdzonym postępowaniu egzekucyjnym.

Sąd może oddalić wniosek o stwierdzenie wykonalności orzeczenia jedynie wówczas, gdy: wniosek podlega właściwości organu ścigania innego niż organ, do którego rzeczywiście skierowano wniosek; postanowienie lub, w stosownych przypadkach, dokument nie jest tytułem egzekucyjnym; dokument, który nie jest wyrokiem sądu, nie spełnia wszystkich wymogów formalnych; zadłużenie nie jest pewne, nie ma ustalonej kwoty i nie jest należne; dłużnik dysponuje immunitetem uniemożliwiającym podjęcie przeciwko niemu czynności egzekucyjnych; dokument zawiera postanowienia niemożliwe do realizacji w drodze egzekucji; występują inne przeszkody.

Postanowienie, w którym sąd uznaje za dopuszczalny wniosek o stwierdzenie wykonalności orzeczenia, nie podlega zaskarżeniu, ale może być zmienione, jeżeli zaskarżone zostaną czynności egzekucyjne. Postanowienie o oddaleniu wniosku o stwierdzenie wykonalności orzeczenia może zaskarżyć wyłącznie wierzyciel w terminie 15 dni od dnia jego doręczenia.

Do ostatniej części postanowienia o stwierdzeniu wykonalności dodaje się klauzulę wykonalności w następującym brzmieniu:

„Ja, prezydent Rumunii,

niniejszym powierzam i nakazuję komornikom sądowym wykonanie tytułu (w tym miejscu wpisuje się dane identyfikacyjne tytułu egzekucyjnego), którego dotyczy niniejsze postanowienie o stwierdzeniu wykonalności. Nakazuję publicznym organom ścigania wsparcie sprawnego i skutecznego przeprowadzenia wszystkich czynności egzekucyjnych oraz nakazuję prokuratorom dopilnowanie, aby tytuł egzekucyjny został wykonany zgodnie z prawem. (Miejsce na podpis przewodniczącego składu sędziowskiego i sekretarza sądu)”.

Krajowe Stowarzyszenie Komorników Sądowych (Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești) ustala i aktualizuje, po zatwierdzeniu przez Ministra Sprawiedliwości, minimalne opłaty za usługi świadczone przez komorników sądowych.

W zarządzeniu Ministra Sprawiedliwości nr 2550/2006 z dnia 14 listopada 2006 r. ustalono następujące minimalne i maksymalne opłaty za dokonanie czynności:

Powiadomianie o pismach procesowych i ich doręczanie: 20–400 RON

Egzekucja bezpośrednia

- eksmisje: 150–2200 RON w przypadku dłużnika będącego osobą fizyczną, 5200 RON w przypadku dłużnika będącego osobą prawną
- ustalenie prawa pieczy nad małoletnimi lub ich miejsca zamieszkania: 50–1000 RON
- ustalenie harmonogramu odwiedzin małoletniego: 50–500 RON
- oddanie majątku w posiadanie, ustalenie granic nieruchomości, ustanowienie służebności, przeniesienie praw do majątku itd.: 60–2200 RON w przypadku dłużnika będącego osobą fizyczną i 5200 RON w przypadku dłużnika będącego osobą prawną
- przerwanie robót lub wyburzenie budynków: 150–2200 RON w przypadku dłużnika będącego osobą fizyczną i 5200 RON w przypadku dłużnika będącego osobą prawną

Egzekucja pośrednia

opłata minimalna	opłata maksymalna
w przypadku długów poniżej 50 000 RON: 10% kwoty oraz 75 RON + 2% kwoty powyżej 1000 RON	10% w przypadku długów do 50 000 RON
w przypadku długów wynoszących 50 000–80 000 RON: 1175 RON + 2% kwoty powyżej 50 000 RON	w przypadku długów wynoszących 50 000–80 000 RON: 5000 RON + 3% kwoty powyżej 50 000 RON
w przypadku długów wynoszących 80 000–100 000 RON: 1775 RON + 1% kwoty powyżej 80 000 RON	w przypadku długów wynoszących 80 000–100 000 RON: 5900 RON + 2% kwoty powyżej 80 000 RON
w przypadku długów powyżej 100 000 RON: 2500 RON + 1% kwoty powyżej 100 000 RON oraz 5500 RON + 0,5% kwoty powyżej 400 000 RON	w przypadku długów powyżej 100 000 RON: 6300 RON + 1% kwoty powyżej 100 000 RON

Zajęcie

w przypadku długów poniżej 50 000 RON: 10% kwoty oraz 75 RON + 2% kwoty powyżej 1000 RON	10% w przypadku długów do 50 000 RON
w przypadku długów wynoszących 50 000–80 000 RON: 1175 RON + 2% kwoty powyżej 50 000 RON	w przypadku długów wynoszących 50 000–80 000 RON: 5000 RON + 3% kwoty powyżej 50 000 RON
w przypadku długów wynoszących 80 000–100 000 RON: 1775 RON + 1% kwoty powyżej 80 000 RON	w przypadku długów wynoszących 80 000–100 000 RON: 5900 RON + 2% kwoty powyżej 80 000 RON
w przypadku długów powyżej 100 000 RON: 2500 RON + 1% kwoty powyżej 100 000 RON oraz 5500 RON + 0,5% kwoty powyżej 400 000 RON	

w przypadku długów powyżej 100 000 RON: 6300 RON + 1% kwoty powyżej 100 000 RON

Odmowa spłaty weksla trasowanego, weksla własnego lub czeku: 150–400 RON

Ustalenie faktów i spis inwentarza majątku: 100–2200 RON w przypadku dłużnika będącego osobą fizyczną, 5200 RON w przypadku dłużnika będącego osobą prawną

Licytacja majątku, który podlega podziałowi zarządzonemu przez sąd: 150–2200 RON

Zajęcie zabezpieczające: 100–1200 RON w przypadku dłużnika będącego osobą fizyczną, 2200 RON w przypadku dłużnika będącego osobą prawną

Złożenie do depozytu: 100–1200 RON w przypadku dłużnika będącego osobą fizyczną, 2200 RON w przypadku dłużnika będącego osobą prawną

Zajęcie wierzytelności dłużnika znajdujących się u osoby trzeciej: 100–1200 RON w przypadku dłużnika będącego osobą fizyczną, 2200 RON w przypadku dłużnika będącego osobą prawną

Protokół dotyczący oferty o rzeczywistej wartości: 50–350 RON

Konfiskaty: 10% zysku (minimalnie) – 10% zysku (maksymalnie)

Porady w zakresie przygotowywania tytułów egzekucyjnych: 20–200 RON

3.2 Główne warunki

Zob. odpowiedź na pytanie 2.1.

Wierzyciel i dłużnik mogą uzgodnić, że egzekucja obejmie całość / część dochodów pieniężnych dłużnika, majątek podlegający zajęciu zostanie sprzedany na podstawie umowy lub że dług zostanie spłacony innymi środkami dopuszczalnymi zgodnie z prawem.

W przypadku wyroku wydanego przez sąd zagraniczny wymagane jest – w razie potrzeby – przeprowadzenie dodatkowego postępowania, tj. uzyskanie postanowienia stwierdzającego wykonalność (*exequatur*).

Dochody i majątek dłużnika mogą podlegać egzekucji, jeżeli można je zająć i jedynie w zakresie niezbędnym do wykonania praw wierzycieli. Majątek podlegający szczególnym przepisom dotyczącym obrotu można zająć jedynie na warunkach przewidzianych przez przepisy prawa.

Jeżeli chodzi o dłużnika, istnieje szczególny warunek, po spełnieniu którego nie trzeba wszczynać postępowania egzekucyjnego, o ile dłużnik został właściwie wezwany przed sąd na potrzeby każdego rodzaju egzekucji. Istnieją również inne przepisy szczególne dotyczące dłużnika, np. przepisy dotyczące małoletnich dłużników lub pełnoletnich dłużników niemających zdolności do czynności prawnych – przeciwko takim dłużnikom nie można podejmować żadnych czynności egzekucyjnych, jeżeli nie mają oni opiekuna ani kuratora.

4 Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych

4.1 Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?

Egzekucji mogą podlegać przychody dłużnika, w tym ogólne przychody z nieruchomości, środki na rachunkach bankowych, ruchomości i nieruchomości itd. Zob. odpowiedź na pytanie 1.

4.2 Jakie skutki mają środki egzekucyjne?

Po zidentyfikowaniu ruchomości należących do dłużnika lub znajdujących się w posiadaniu osób trzecich dokonuje się ich zajęcia. Na wniosek komornika sądowego zajęcie można odnotować w rejestrze działalności gospodarczej (registru comertului), elektronicznym archiwum zabezpieczeń na nieruchomościach (Arhiva Electronică de Garanții Reale Mobiliare), rejestrze spadkowym (registru succesoral) prowadzonym przez Izbę Notarialną (camera notarilor publici) lub w innych publicznych rejestrach. Po zajęciu majątku dłużnik nie może nim rozporządzać przez okres postępowania egzekucyjnego pod karą grzywny sądowej, z wyjątkiem przypadku, w którym czynność dłużnika stanowi przestępstwo. Jeżeli należna kwota nie zostanie zapłacona, komornik sądowy sprzedaje zajęty majątek w drodze licytacji, sprzedaży bezpośredniej lub za pomocą innych środków dopuszczalnych na mocy prawa (art. 730 i nast. kodeksu postępowania cywilnego).

Zajęciu podlegają sumy pieniężne, papiery wartościowe lub inne rzeczy niematerialne, które można odzyskać i które są należne dłużnikowi bądź znajdują się w posiadaniu osoby trzeciej w imieniu dłużnika lub które osoba trzecia będzie winna dłużnikowi w przyszłości z tytułu obecnego stosunku prawnego. Wszystkie zajęte sumy pieniężne i aktywa zostają zamrożone z chwilą doręczenia postanowienia o zajęciu osobie trzeciej, w stosunku do której dokonuje się zajęcia. Od momentu zabezpieczenia majątku do chwili pełnej spłaty kwoty zobowiązań wskazanej w tytule egzekucyjnym, osoba trzecia, w stosunku do której dokonano zajęcia, nie może realizować żadnych płatności ani dokonywać żadnych czynności, które mogłyby się przyczynić do obniżenia wartości zajętego majątku. Jeżeli osoba trzecia, wobec której dokonuje się zajęcia, nie wywiąże się ze swoich obowiązków wynikających z zajęcia, wierzyciel, który wystąpił o odzyskanie płatności, dłużnik lub komornik sądowy mogą powiadomić o tym fakcie sąd dokonujący egzekucji w celu zatwierdzenia zajęcia. Prawomocne postanowienie zatwierdzające zajęcie skutkuje cesją wierzytelności i stanowi tytuł egzekucyjny skierowany przeciwko osobie trzeciej, w stosunku do której dokonano zajęcia. Po zatwierdzeniu zajęcia osoba ta wnosi do depozytu lub uiszcza płatność w wysokości wyraźnie wskazanej w postanowieniu zatwierdzającym zajęcie. Jeżeli nie spełni ona tych obowiązków, można wszcząć wobec niej egzekucję na podstawie postanowienia potwierdzającego zajęcie (art. 780 i nast. kodeksu postępowania cywilnego).

W przypadku egzekucji z nieruchomości, jeżeli dłużnik nie spłaci swojego zadłużenia, komornik sądowy – po doręczeniu postanowienia o stwierdzeniu wykonalności i zarejestrowaniu go w rejestrze nieruchomości (art. 812 i nast. kodeksu postępowania cywilnego) – dokonuje sprzedaży nieruchomości.

4.3 Jak długo obowiązują takie środki?

Środki wygasają po upływie sześciu miesięcy od dnia przeprowadzenia dowolnej czynności egzekucyjnej (art. 696 i nast. kodeksu postępowania cywilnego), jeżeli okres ten upłynął, a wierzyciel nie dokonał w tym czasie innych czynności polegających na zajęciu.

Termin przedawnienia wynosi trzy lata (art. 705 i nast. kodeksu postępowania cywilnego).

5 Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?

Istnieje możliwość zaskarżenia faktycznie podjętych czynności egzekucyjnych; można również zaskarżyć tytuł egzekucyjny w celu wyjaśnienia znaczenia, zakresu lub zastosowania tego pisma. Jeżeli czynność egzekucyjną przeprowadzono na podstawie orzeczenia sądu, dłużnik nie może go zaskarżyć, odwołując się do przyczyn faktycznych/prawnych, które mógł on podnieść na rozprawie przed sądem pierwszej instancji lub wnosząc środek zaskarżenia od tego orzeczenia. Ta sama strona nie może wnieść nowego środka zaskarżenia, powołując się na przyczyny, które istniały w chwili złożenia pierwszego środka.

Sądem właściwym jest sąd przeprowadzający postępowanie egzekucyjne lub – w celu wyjaśnienia znaczenia, zakresu lub zastosowania tytułu egzekucyjnego – sąd, który wydał orzeczenie podlegające wykonaniu.

Zażalenie można wnieść w terminie 15 dni od dnia, w którym:

- osoba wnosząca zażalenie została poinformowana o tytule egzekucyjnym;
- zainteresowana strona otrzymała informację o dokonaniu zajęcia;
- dłużnik otrzymał wezwanie do stawienia przed sądem lub został poinformowany o pierwszym etapie egzekucji.

Zażalenie w celu wyjaśnienia znaczenia, zakresu lub zastosowania tytułu egzekucyjnego można wnieść w każdym momencie przed upływem terminu wystąpienia o dokonanie czynności egzekucyjnych. Zażalenie, na mocy którego osoba zgłasza roszczenie do prawa własności / prawa rzeczowego do majątku będącego przedmiotem zajęcia, można wnieść w terminie 15 dni od dnia sprzedaży/przeniesienia własności majątku. Niewniesienie zażalenia w wyżej wymienionym terminie nie uniemożliwia osobie trzeciej wykonania przysługującego jej prawa w drodze odrębnego wniosku.

Jeżeli sąd przychylił się do zażalenia na postanowienie o wszczęciu egzekucji, wówczas – w stosownych przypadkach – sąd uchyła zaskarżone postanowienie lub zarządza zmianę, uchylenie lub zawieszenie samej czynności egzekucyjnej, uchylenie lub wyjaśnienie tytułu egzekucyjnego lub dokonanie czynności egzekucyjnej, której wykonania odmówiono. Jeżeli zażalenie zostanie oddalone, osoba wnosząca zażalenie może zostać zobowiązana do zapłaty odszkodowania za szkody spowodowane zwłoką w egzekucji; w przypadku wniesienia zażalenia w złej wierze osoba, która je wniosła, zostaje zobowiązana do zapłaty grzywny.

6 Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?

Niektóre składniki majątku są wyłączone z egzekucji. Jeżeli chodzi o ruchomości, są to: przedmioty osobistego użytku lub wyposażenie gospodarstwa domowego niezbędne do samodzielnego utrzymania się dłużnika i jego rodziny, przedmioty kultury religijnej, przedmioty niezbędne osobom niepełnosprawnym i przeznaczone do opieki nad chorymi; żywność niezbędna dłużnikowi i jego rodzinie na okres trzech miesięcy oraz, jeżeli dłużnik utrzymuje się wyłącznie z rolnictwa, żywność niezbędna do kolejnych zbiorów, zwierzęta przeznaczone do pozyskania środków utrzymania oraz pasza niezbędna dla tych zwierząt do

kolejnych zbiorów, opał niezbędny dłużnikowi i jego rodzinie na trzy zimowe miesiące, korespondencja osobista lub rodzinna, zdjęcia i obrazy itd.

Ponadto wynagrodzenie/emerytura/renta dłużnika podlegają zajęciu tylko do wysokości połowy miesięcznego wynagrodzenia netto dłużnika w przypadku kwot należnych z tytułu obowiązku alimentacyjnego i tylko do wysokości jednej trzeciej miesięcznego wynagrodzenia netto dłużnika w przypadku innych rodzajów zobowiązań.

Jeżeli przychody z pracy lub sumy pieniężne wypłacane regularnie na rzecz dłużnika, które zapewniają mu samodzielne utrzymanie, wynoszą mniej niż krajowe minimalne wynagrodzenie za pracę netto, zajęciu podlega jedynie kwota przekraczająca połowę minimalnego wynagrodzenia za pracę.

Do kategorii dochodów wyłączonych z egzekucji należą: zasiłki i świadczenia państwowe na rzecz dzieci, świadczenia z tytułu opieki nad chorym dzieckiem, świadczenia z tytułu macierzyństwa, świadczenia na wypadek śmierci, stypendia przyznawane przez państwo, dietyienne itd.

Zob. również odpowiedź na pytanie 4.3.

Łącza do powiązanych stron internetowych

<http://www.executori.ro/> <http://www.just.ro/>

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Ostatnia aktualizacja: 24/08/2017

Procedury służące wykonaniu orzeczenia - Słowenia

Uwaga: niedawno wprowadzono na tej stronie zmiany w oryginalnej wersji językowej [sl](#). Strona w wybranej przez Ciebie wersji językowej jest obecnie tłumaczona przez nasze służby tłumaczeniowe.

SPIS TREŚCI

- 1 Co oznacza wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych?
- 2 Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?
- 3 Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?
 - 3.1 Postępowanie
 - 3.2 Główne warunki
- 4 Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych
 - 4.1 Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?
 - 4.2 Jakie skutki mają środki egzekucyjne?
 - 4.3 Jak długo obowiązują takie środki?
- 5 Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?
- 6 Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?

W Republice Słowenii egzekucja podlega jednolitym zasadom określonym w ustawie o egzekucji i zabezpieczeniu roszczeń cywilnych (Zakon o izvršbi in zavarovanju – ZIZ). Egzekucja oznacza przymusowe wykonanie tytułu egzekucyjnego przez sąd, który nakazuje zaspokojenie roszczenia (tj. wydanie określonej rzeczy, dokonanie, zniesienie lub zaniechanie określonej czynności). Egzekucja roszczenia pieniężnego jest również dopuszczalna na podstawie dokumentu urzędowego. W wyjątkowych przypadkach wykonywanie orzeczeń w sprawach rodzinnych może obejmować egzekucję roszczeń wynikających ze stosunków rodzinnych.

2 Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?

Sądy, w szczególności sądy rejonowe (*okrajna sodišča*), są właściwe do zezwalania na wszczęcie i przeprowadzenie egzekucji.

3 Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?

Sąd zezwala na przeprowadzenie egzekucji na podstawie tytułu egzekucyjnego.

Za tytuł egzekucyjny uznaje się:

- orzeczenie sądu (wyrok sądu powszechnego lub wyrok sądu polubownego, postanowienie, nakaz zapłaty lub orzeczenie wydane przez sąd arbitrażowy) oraz ugodę sądową (zawartą przed sądem) podlegające wykonaniu;
- akt notarialny podlegający wykonaniu; oraz
- inne podlegające wykonaniu orzeczenia lub dokumenty, które wskazano jako tytuły wykonawcze w ustawie, ratyfikowanej i ogłoszonej umowie międzynarodowej lub akcie prawnym Unii Europejskiej bezpośrednio stosowanym w Republice Słowenii.

Tytuł egzekucyjny można wykonać, jeżeli zawiera on informacje o wierzycielu, dłużniku oraz przedmiocie, rodzaju i zakresie zobowiązania oraz terminie jego spełnienia (art. 21 akapit pierwszy ZIZ). Jeżeli tytuł egzekucyjny jest orzeczeniem, w którym nie określa się terminu dobrowolnego spełnienia zobowiązania, termin ten określa sąd w postanowieniu o wszczęciu egzekucji.

3.1 Postępowanie

Postępowanie egzekucyjne i postępowanie zabezpieczające wszczynają się na wniosek wierzyciela. Wniosek może zostać złożony bezpośrednio przez wierzyciela, ponieważ nie istnieje przymus adwokacki. Wnioski o wszczęcie egzekucji składa jednak zazwyczaj adwokat (*odvetnik*) mający odpowiednie przygotowanie w tej dziedzinie. Sądem właściwym do rozpoznawania tego rodzaju spraw jest sąd rejonowy. Niezależnie od przepisów dotyczących właściwości miejscowej wnioski o wszczęcie egzekucji na podstawie dokumentu urzędowego składa się w Sądzie Rejonowym w Lublanie (*Okrajno sodišče v Ljubljani*), który orzeka w ich sprawach. Jeżeli chodzi o możliwość lub konieczność składania wniosków drogą elektroniczną w postępowaniu egzekucyjnym, zob. informacje dotyczące „automatycznego przetwarzania”.

Opłatę sądową należy uiścić w chwili składania wniosku, wnoszenia sprzeciwu lub zażalenia na postanowienie o wszczęciu egzekucji. Opłatę tę należy uregulować w terminie 8 dni od dnia doręczenia wezwania do uiszczenia opłaty sądowej. Jeżeli opłata sądowa nie zostanie uiszczona w tym terminie i nie ma przesłanek umożliwiających uchylenie lub odroczenie obowiązku jej uiszczenia lub płatności w ratach, wniosek uznaje się za wycofany.

Sąd po otrzymaniu wniosku o wszczęcie egzekucji sprawdza, czy wniosek zawiera wszystkie wymagane elementy, a następnie wydaje postanowienie o wszczęciu egzekucji, w którym zezwala na jej wszczęcie, albo oddala ten wniosek (z uwagi na jego bezzasadność) lub go odrzuca (ze względów formalnych). Sąd doręcza postanowienie o wszczęciu egzekucji wierzycielowi i dłużnikowi w przypadku zezwolenia na wszczęcie egzekucji oraz wyłącznie wierzycielowi w przypadku odrzucenia/oddalenia wniosku. Postanowienie o wszczęciu egzekucji, w którym wyznacza się komornika, lub postanowienie o powołaniu komornika doręcza sąd za pośrednictwem komornika wraz z egzemplarzami wszystkich dokumentów wymaganych w celu przeprowadzenia egzekucji.

Sąd może zezwolić na egzekucję roszczenia pieniężnego z wykorzystaniem metod i z rzeczy, które wskazano we wniosku o wszczęcie egzekucji. Przed zakończeniem postępowania egzekucyjnego sąd może na wniosek wierzyciela zezwolić na przeprowadzenie egzekucji z wykorzystaniem dodatkowych metod i z innych rzeczy.

Sąd może nakazać egzekucję z wykorzystaniem innej metody niż metoda, o którą wniosł wierzyciel, jeżeli tego rodzaju metoda alternatywna byłaby wystarczająca do zaspokojenia roszczenia. Na postanowienie o odrzuceniu/oddaleniu wniosku o wszczęcie egzekucji złożonego przez wierzyciela nie przysługuje zażalenie.

Środki egzekucyjne wywołują skutek prawny przed uprawomocnieniem się postanowienia o wszczęciu egzekucji, chyba że ustawa stanowi inaczej w odniesieniu do konkretnych środków egzekucyjnych. Wierzyciela nie można spłacić przed uprawomocnieniem się postanowienia o wszczęciu egzekucji, z wyjątkiem egzekucji na podstawie tytułu egzekucyjnego ze środków pieniężnych

dłużnika przechowywanych przez instytucję płatniczą (egzekucja na podstawie tytułu egzekucyjnego), pod warunkiem że tytuł egzekucyjny załączono do wniosku o wszczęcie egzekucji.

Sąd wyznacza komornika w postanowieniu zezwalającym na wszczęcie egzekucji, która wymaga zastosowania bezpośrednich środków egzekucyjnych.

Komornicy

Komornicy to osoby, które bezpośrednio dokonują czynności egzekucyjnych oraz służących zabezpieczeniu interesu prawnego (fizycznie dokonują egzekucji, tj. zajmują składniki majątku, ustalają zabezpieczenie itd.). Komorników powołuje minister właściwy ds. sprawiedliwości. Liczbę komorników oraz rewiry komornicze ustala minister właściwy ds. sprawiedliwości, tak aby na obszarze właściwości każdego sądu okręgowego (*okrožno sodiščo*) działał co najmniej jeden komornik, podczas gdy pozostali komornicy są przypisywani obszarom właściwości sądów okręgowych w zależności od liczby postępowań egzekucyjnych toczących się przed sądami rejonowymi w ramach obszaru właściwości każdego sądu okręgowego. W toku poszczególnych postępowań egzekucyjnych komornika wyznacza sąd w drodze postanowienia, przy czym wierzyciel może wskazać konkretnego komornika. W postępowaniu egzekucyjnym komornik jest uprawniony do dokonywania czynności w całej Republice Słowenii. Służba komornicza ma charakter służby publicznej, która jest pełniona w sposób niezależny.

Komornicy są odpowiedzialni za wszelkie szkody, jakie spowodują, przeprowadzając egzekucję i stosując środki służące zabezpieczeniu interesu prawnego, poprzez dokonanie czynności lub uchybienie obowiązkom powierzonym im w ustawie, rozporządzeniach wykonawczych do ustawy i orzeczeniach sądowych.

W przypadku poważnego uchybienia obowiązkom komornicy mogą zostać odwołani przez ministra właściwego ds. sprawiedliwości.

Koszty egzekucyjne

Koszty egzekucyjne w pierwszej kolejności pokrywa wierzyciel. Wierzyciel musi również wpłacić zaliczkę na poczet kosztów środków egzekucyjnych w wysokości i w terminie, które określi sąd. Jeżeli wierzyciel nie złoży kaucji, sąd zawiesza egzekucję. Na wniosek wierzyciela dłużnik jest zobowiązany do zwrotu kosztów poniesionych przez wierzyciela, jeżeli koszty te były niezbędne do przeprowadzenia egzekucji, w tym kosztów uzyskania informacji o majątku dłużnika i kosztów postępowania wszczętego przez sąd z urzędu. Sąd musi orzec w sprawie kosztów w terminie ośmiu dni od dnia otrzymania wniosku.

Aby zagwarantować płatność za dokonane czynności i zwrot kosztów, komornik może zażądać od wierzyciela złożenia kaucji w terminie i w wysokości określonych w taryfie. Komornik musi osobiście doręczyć wierzycielowi wezwanie do złożenia kaucji zawierające pouczenie o skutkach niezłożenia kaucji w przewidzianym terminie oraz o skutkach niedostarczenia dowodu wpłaty komornikowi. Jednocześnie ma on obowiązek umieścić w wezwaniu pouczenie o przysługującym wierzycielowi prawie do zwrócenia się do sądu o wydanie postanowienia w sprawie kaucji.

Jeżeli wierzyciel nie zgadza się ze sposobem płatności, terminem lub wysokością kaucji, może w terminie ośmiu dni od dnia otrzymania wezwania wnieść do komornika wniosek o skierowanie tej kwestii do rozstrzygnięcia przez sąd. Komornik ma obowiązek bezzwłocznie przesać wniosek do sądu, który orzeka w tej sprawie w terminie ośmiu dni od dnia jego otrzymania.

Jeżeli wierzyciel nie złoży kaucji w sposób określony przez komornika i w terminie przez niego wyznaczonym lub sąd lub nie przedstawi dowodu wpłaty, komornik informuje o tym sąd, który zawiesza egzekucję.

3.2 Główne warunki

Pierwszą przesłanką zezwolenia na wszczęcie egzekucji jest **istnienie podstawy egzekucji**. Zgodnie z prawem **może być to tytuł egzekucyjny lub dokument urzędowy**.

Wykonalność orzeczeń sądu

Orzeczenie sądu staje się wykonalne w chwili jego uprawomocnienia się oraz upływu terminu dobrowolnego spełnienia przez dłużnika ciężących na nim zobowiązań. Bieg terminu dobrowolnego spełnienia zobowiązania rozpoczyna się dzień po doręczeniu orzeczenia dłużnikowi. Sąd może zezwolić na wykonanie całego orzeczenia lub jego części, kiedy określona część stanie się wykonalna.

Sąd zezwoli na egzekucję na podstawie orzeczenia sądu, które nie jest jeszcze prawomocne, jeżeli zgodnie z prawem wniesienie środka zaskarżenia nie skutkuje zawieszeniem egzekucji.

Wykonalność ugody sądowej

Uгода sądowa staje się wykonalna w chwili, w której roszczenie określone w tej ugodzie staje się wymagalne. Wymagalność roszczenia należy wykazać w protokole ugody, w dokumencie urzędowym lub w dokumencie uwierzytelnionym zgodnie z prawem. Jeżeli nie można wykazać wymagalności roszczenia w ten sposób, wykazuje się ją w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie wydanym w postanowieniu cywilnym, w którym stwierdza się wymagalność roszczenia.

Wykonalność aktu notarialnego

Akt notarialny jest wykonalny, jeżeli w akcie tym dłużnik wyraził zgodę na jego bezpośrednią wykonalność i jeżeli roszczenie stwierdzone w akcie notarialnym jest wymagalne. Wymagalność roszczenia wykazuje się w akcie notarialnym, w dokumencie urzędowym lub w dokumencie uwierzytelnionym zgodnie z prawem. Jeżeli wymagalność roszczenia nie zależy od upływu terminu, lecz od innego faktu stwierdzonego w akcie notarialnym, notariusz musi pouczyć strony o tym, że na potrzeby wykazania wymagalności roszczenia wystarczy, aby wierzyciel skierował pisemne oświadczenie do dłużnika stwierdzające wymagalność roszczenia i termin jego wymagalności oraz dowód doręczenia dłużnikowi tego pisemnego oświadczenia. Notariusz poucza strony o tym, że – zamiast przedstawiać dowód doręczenia dłużnikowi pisemnego oświadczenia – wierzyciel może go upoważnić do zawiadomienia dłużnika o wymagalności roszczenia. Pisemne oświadczenie wierzyciela lub pouczenie wystosowane przez notariusza doręcza się przesyłką poleconą.

Drugą przesłanką, której spełnienie jest konieczne, by sąd mógł zezwolić na wszczęcie egzekucji, **jest złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji**, który musi zawierać informacje o wierzycielu i dłużniku, w tym ich oznaczenie, tytuł egzekucyjny lub dokument urzędowy, informacje o zobowiązaniu ciążącym na dłużniku, metodzie i przedmiocie egzekucji oraz inne informacje niezbędne do przeprowadzenia egzekucji (wniosek o wszczęcie egzekucji na podstawie dokumentu urzędowego musi również zawierać wniosek o wydanie postanowienia sądowego nakazującego dłużnikowi zaspokojenie roszczenia oraz zapłatę oszacowanych kosztów w terminie ośmiu dni – lub w terminie trzech dni w przypadku spraw dotyczących weksli lub czeków – od dnia doręczenia orzeczenia). We wniosku o wszczęcie egzekucji wierzyciel musi jasno określić tytuł egzekucyjny, na podstawie którego wystąpiono o wszczęcie egzekucji, oraz oświadczyć, że tytułowi temu nadano klauzulę wykonalności.

Roszczenie musi być wymagalne oraz musi upłynąć termin na dobrowolne spełnienie zobowiązania (dobrowolny termin).

Dłużnik musi być jednoznacznie oznaczony w tytule egzekucyjnym lub w dokumencie urzędowym. We wniosku o wszczęcie egzekucji należy również oznaczyć dłużnika, podając jego nazwisko i adres (lub siedzibę). We wniosku o wszczęcie egzekucji należy wyraźnie podać dane identyfikacyjne dłużnika (i wierzyciela), które będą się różniły w zależności od tego, czy są oni osobami fizycznymi, osobami prawnymi, przedsiębiorcami czy osobami prywatnymi.

Dłużnik musi być istniejącym podmiotem (nie może być zmarłym ani podmiotem wykreślonym z rejestru sądowego). Jeżeli złożony wniosek o wszczęcie egzekucji dotyczy nieistniejącego podmiotu, zostanie odrzucony, przy czym jeżeli podmiot przestanie istnieć w toku postępowania egzekucyjnego, stanowi to przesłankę zawieszenia postępowania z mocy prawa (nie jest konieczne wydanie szczególnego postanowienia w tej sprawie).

W toku postępowania egzekucyjnego **domniemania** (dotyczące zdolności do czynności prawnych) określone w kodeksie postępowania cywilnego (Zakon o pravdnem postopku) w związku z art. 15 ZIZ mają zastosowanie zarówno do dłużnika, jak i do wierzyciela.

4 Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych

Celem środków egzekucyjnych jest zaspokojenie roszczenia wierzyciela.

Środki egzekucyjne służące egzekucji świadczeń pieniężnych obejmują: sprzedaż ruchomości dłużnika, sprzedaż nieruchomości, cesję wierzytelności pieniężnej dłużnika, wykup innych praw własności lub praw rzeczowych oraz rejestrowanych papierów wartościowych, sprzedaż udziałów/akcji w spółce oraz przekazanie środków pieniężnych przechowywanych przez instytucję płatniczą (tj. banki).

Środki egzekucyjne służące egzekucji świadczeń niepieniężnych obejmują: odebranie i wydanie ruchomości, opróżnienie i zajęcie nieruchomości, zastępcze wykonanie zobowiązania na koszt dłużnika, nałożenie kary grzywny w celu przymusowego uzyskania świadczenia od dłużnika, przywrócenie pracownika do pracy, złożenie oświadczenia woli oraz przymusowe wydanie dziecka.

4.1 Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?

Zgodnie z art. 32 ZIZ każda rzecz może być przedmiotem egzekucji z wykorzystaniem wymienionych powyżej środków egzekucyjnych (rzeczy należące do dłużnika, prawa własności lub prawa rzeczowe), o ile nie jest ona wyłączona spod egzekucji na mocy przepisów lub o ile egzekucja z tego rodzaju rzeczy nie jest ograniczona na mocy przepisów.

Przedmiotem egzekucji nie mogą być:

- rzeczy niezbywalne;
- surowce mineralne inne niż zasoby naturalne;
- obiekty, urządzenia i inne rzeczy niezbędne państwu lub samorządowi lokalnemu do wykonywania ich zadań oraz ruchomości i nieruchomości wykorzystywane w celu obrony narodowej;
- obiekty, urządzenia i inne rzeczy niezbędne dłużnikowi do pełnienia służby cywilnej; oraz
- inne rzeczy i prawa określone w przepisach (na przykład środki pieniężne przeznaczone na utrzymanie dziecka, rzeczy ściśle osobiste, świadczenia socjalne, świadczenia rodzicielskie, świadczenia rodzinne, świadczenia z tytułu niepełnosprawności, żywność, opał, zwierzęta gospodarskie i hodowlane, ordery, medale, sprzęt dla niepełnosprawnych, użytki rolne oraz obiekty gospodarskie niezbędne do zapewnienia utrzymania rolnika itd.).

4.2 Jakie skutki mają środki egzekucyjne?

Głównym celem wszystkich środków egzekucyjnych jest zaspokojenie roszczenia wierzyciela. Skutki środków egzekucyjnych zależą od rodzaju zastosowanego środka egzekucyjnego.

EGZEKUCJA ŚWIADCZEŃ PIENIĘŻNYCH

- **Egzekucji z ruchomości** dokonuje się poprzez zajęcie i sprzedaż ruchomości. Na zajętych rzeczach ustanawia się zastaw na rzecz wierzyciela.
- **Egzekucji z wierzytelności pieniężnych dłużnika** dokonuje się poprzez zajęcie i cesję wierzytelności. W postanowieniu, w którym zezwala się na zajęcie wierzytelności pieniężnych (postanowienie o zajęciu), sąd zakazuje dłużnikowi dłużnika spłaty długu na rzecz dłużnika, a dłużnikowi – dochodzenia wierzytelności, w tym wierzytelności wynikających z zastawu ustanowionego jako zabezpieczenie, lub rozporządzania wierzytelnościami w jakikolwiek inny sposób. Zajęcie staje się skuteczne w dniu doręczenia dłużnikowi postanowienia o zajęciu. Dokonując zajęcia wierzytelności dłużnika, na dokonanie którego sąd zezwolił na wniosek wierzyciela, na rzecz wierzyciela ustanawia się zastaw na zajętych wierzytelnościach.
- **Egzekucja ze środków pieniężnych przechowywanych przez instytucję płatniczą:** w postanowieniu o wszczęciu egzekucji ze środków pieniężnych przechowywanych na rzecz dłużnika przez instytucję płatniczą sąd nakazuje tej instytucji zamrożenie środków pieniężnych dłużnika na wszystkich rachunkach – do wysokości kwoty zobowiązania określonej w postanowieniu o wszczęciu egzekucji – a po uprawomocnieniu się tego postanowienia – do zapłaty tej kwoty wierzycielowi. Skutkiem postanowienia jest zajęcie tych środków i ich przekazanie wierzycielowi. Sąd informuje instytucję płatniczą o uprawomocnieniu się postanowienia o wszczęciu egzekucji. Instytucja płatnicza bezzwłocznie informuje sąd o spłacie wierzyciela.
- **Egzekucji z wierzytelności o wydanie ruchomości lub o wydanie nieruchomości** dokonuje się poprzez zajęcie wierzytelności i jej cesję na rzecz wierzyciela, po której następuje sprzedaż tej rzeczy. Cesja zajętej wierzytelności dłużnika skutkuje cesją wierzytelności pieniężnej dłużnika.
- **Egzekucji z innych praw własności lub praw rzeczowych** dokonuje się poprzez zajęcie tego prawa i sprzedaż ruchomości. Zajęcie staje się skuteczne w dniu doręczenia dłużnikowi postanowienia o zajęciu. W postanowieniu o wszczęciu egzekucji, w którym zezwala się na dokonanie zajęcia, sąd zakazuje dłużnikowi rozporządzania prawem. Po dokonaniu zajęcia prawa na rzecz wierzyciela ustanawia się zastaw.
- **Egzekucja ze zdematerializowanych papierów wartościowych:** egzekucji ze zdematerializowanych papierów wartościowych będących przedmiotem obrotu na giełdzie papierów wartościowych dokonuje się poprzez zajęcie i sprzedaż zdematerializowanych papierów wartościowych oraz dokonanie spłaty wierzyciela z kwoty uzyskanej ze sprzedaży. Zajęcie staje się skuteczne w dniu wpisu postanowienia o zajęciu do centralnego rejestru zdematerializowanych papierów wartościowych.
- **Egzekucji z udziałów/akcji w spółce należących do wspólnika** dokonuje się poprzez wpis do rejestru postanowienia o wszczęciu egzekucji, sprzedaż udziałów/akcji i spłatę wierzyciela z kwoty uzyskanej ze sprzedaży. Wydając postanowienie o wszczęciu egzekucji, sąd zakazuje wspólnikowi rozporządzania posiadanymi udziałami/akcjami. Sąd doręcza postanowienie o wszczęciu egzekucji spółce i wpisuje je do rejestru sądowego. Poprzez dokonanie tego rodzaju wpisu na rzecz wierzyciela ustanowiony zostaje zastaw na udziałach/akcjach wspólnika, przy czym zastaw ten jest skuteczny również wobec osoby, która następnie nabędzie przedmiotowe udziały/akcje.
- **Egzekucji z nieruchomości** dokonuje się poprzez wpisanie postanowienia o wszczęciu egzekucji do rejestru nieruchomości, ustalenie wartości nieruchomości, jej sprzedaż i spłatę wierzyciela z kwoty uzyskanej ze sprzedaży. Sąd dokonuje wpisu postanowienia o wszczęciu egzekucji do rejestru nieruchomości. Poprzez dokonanie tego rodzaju wpisu na rzecz wierzyciela

ustanowiona zostaje hipoteka na nieruchomości, przy czym jest ona skuteczna również wobec osoby, która następnie nabędzie prawo własności do przedmiotowej nieruchomości. Wierzyciel, który wniósł o wszczęcie egzekucji, ale na rzecz którego nie ustanowiono jeszcze zastawu ani długu gruntowego (*zemljiški dolg*) poprzez wpisanie do rejestru postanowienia o wszczęciu egzekucji, nabywa prawo do zaspokojenia swojej wierzytelności z nieruchomości przed osobą, na rzecz której w późniejszym terminie ustanowiono zastaw lub dług gruntowy.

EGZEKUCJA ŚWIADCZEŃ NIEPIENIĘŻNYCH

- **Odebrania i wydania ruchomości** dokonuje komornik, który odbiera rzecz od dłużnika i wydaje ją wierzycielowi za potwierdzeniem odbioru.
- **Opróżnienia i zajęcia nieruchomości** dokonuje komornik, który zajmuje nieruchomość w celu przywrócenia posiadania na rzecz wierzyciela, po jej opróżnieniu z ludzi i rzeczy. Opróżnienie i zajęcie nieruchomości dopuszczalne jest w terminie 8 dni od dnia doręczenia dłużnikowi postanowienia o wszczęciu egzekucji.
- **Spełnienia obowiązku dokonania, znoszenia lub zaniechania określonej czynności** można dochodzić we współpracy z komornikiem, stosując metodę określoną przez sąd. Na podstawie tytułu egzekucyjnego zobowiązującego dłużnika do dokonania określonej czynności, której może dokonać inna osoba, egzekucja zostaje przeprowadzona w drodze zezwolenia wierzycielowi przez sąd na powierzenie wykonania tej czynności innej osobie na koszt dłużnika lub samemu dłużnikowi (**zastępcze wykonanie na koszt dłużnika**). Jeżeli dłużnik zgodnie z tytułem egzekucyjnym zobowiązany jest do dokonania określonej czynności, której nie może dokonać inna osoba, sąd w postanowieniu o wszczęciu egzekucji wyznacza stosowny termin na spełnienie tego obowiązku oraz nakłada grzywnę, jeżeli dłużnik nie spełni obowiązku w wyznaczonym terminie (**nałożenie kary grzywny w celu przymusowego uzyskania świadczenia od dłużnika**).
- **Przywrócenia do pracy** dokonuje sąd, który w postanowieniu o wszczęciu egzekucji wyznacza odpowiedni termin na wywiązanie się z zobowiązań. W decyzji o wszczęciu egzekucji sąd nakłada również grzywnę, jeżeli dłużnik nie spełni zobowiązania w wyznaczonym terminie.
- **Podziału ruchomości** można dokonać poprzez faktyczny fizyczny podział, jeżeli tego rodzaju podział nakazano w tytule egzekucyjnym, lub poprzez sprzedaż rzeczy.
- **Zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli** polega na obowiązku złożenia oświadczenia woli w rejestrze nieruchomości lub w innego rodzaju rejestrze zgodnie z orzeczeniem stanowiącym tytuł egzekucyjny, który uznaje się za spełniony w chwili uprawomocnienia się orzeczenia.
- **Wykonywanie orzeczeń w sprawach dotyczących pieczy nad dziećmi lub ich wychowywania oraz kontaktów osobistych z dziećmi** polega na tym, że sąd orzeka w postanowieniu o wszczęciu egzekucji o obowiązku wydania dziecka. Sąd ustala termin, w którym dziecko należy wydać, lub stwierdza, że dziecko należy wydać bezzwłocznie. W postanowieniu o wszczęciu egzekucji nakazuje się wydanie dziecka osobie, na rzecz której sąd wydał tytuł egzekucyjny, przez osobę, od której uzależnione jest wydanie dziecka, i osobę, u której przebywa dziecko w chwili wydania postanowienia. W postanowieniu o wszczęciu egzekucji sąd stwierdza, że zobowiązanie do wydania dziecka ciąży na każdej osobie, z którą przebywa dziecko w toku egzekucji.

Sąd prowadzący postępowanie egzekucyjne może nałożyć grzywnę na dłużnika, który nie stosuje się do postanowienia sądu, na przykład ukrywając, uszkadzając lub niszcząc swoje składniki majątku, dokonując czynności, które mogłyby spowodować nieusuwalne szkody na rzecz wierzyciela, lub szkody, które trudno jest usunąć, utrudniając komornikowi dokonywanie czynności egzekucyjnych lub stosowanie środków służących zabezpieczeniu interesu prawnego, nie stosując się do postanowienia w sprawie zabezpieczenia, utrudniając pracę biegłemu lub instytucji płatniczej, utrudniając przeprowadzenie egzekucji pracodawcy lub jakiegokolwiek innej osobie wykonującej postanowienie o wszczęciu egzekucji lub utrudniając zbadanie i wycenę nieruchomości.

Jeżeli dłużnik nie zastosuje się do postanowienia o wszczęciu egzekucji i rozporządzi swoim majątkiem, tego rodzaju czynność prawna jest ważna wyłącznie wówczas, gdy jej przedmiot miał dużą wartość, czynność ta została dokonana odpłatnie i gdy druga strona działała w dobrej wierze (tj. nie wiedziała lub nie mogła wiedzieć, że dłużnikowi nie przysługiwało prawo do rozporządzania swoim majątkiem) w chwili przeniesienia prawa własności lub ustanowienia obciążenia.

Dłużnik, który niszczy, uszkadza, przenosi lub ukrywa swój majątek z zamiarem uniemożliwienia spłaty wierzyciela i w ten sposób działa na szkodę wierzyciela, ponosi odpowiedzialność karną i zostanie ukarany karą grzywny lub karą pozbawienia wolności w wymiarze do roku.

Na wniosek sądu bank musi przedstawić wyjaśnienia i dokumentację wykazujące, czy i w jaki sposób zastosował się do postanowienia o wszczęciu egzekucji oraz w jaki sposób dochował kolejności zaspokajania roszczeń określonej przez przepisy

prawa. Bank ma również obowiązek dostarczyć informacje dotyczące rachunków bankowych dłużnika wierzycielowi i sądowi. Na podstawie postanowienia o wszczęciu egzekucji bank ma obowiązek zamrozić środki pieniężne dłużnika przechowywane przez bank w wysokości określonej w postanowieniu o wszczęciu egzekucji, a następnie wypłacić tę kwotę wierzycielowi.

Na wniosek wierzyciela sąd może nakazać bankowi, który wbrew postanowieniu sądu nie dokonał zajęcia, przekazania lub zapłaty należnej kwoty, zapłatę przedmiotowej kwoty wierzycielowi w miejsce dłużnika z majątku własnego. W tym przypadku bank odpowiada wobec wierzyciela za szkody spowodowane niezastosowaniem się do postanowienia o wszczęciu egzekucji lub naruszeniem przepisów ustawowych w zakresie obowiązku ujawnienia informacji, zastosowania odpowiedniej kolejności zaspokajania roszczeń, kwoty oraz sposobu spłaty zobowiązania zgodnie z postanowieniem o wszczęciu egzekucji.

Na podstawie postanowienia o wszczęciu egzekucji pracodawca dłużnika ma obowiązek dokonać na rzecz wierzyciela płatności jednorazowej lub dokonywać regularnych wpłat środków pieniężnych, do których w przeciwnym razie byłby uprawniony dłużnik z tytułu wynagrodzenia za pracę. Dłużnik musi jednak otrzymywać miesięcznie nie mniej niż 70% wysokości płacy minimalnej. Na wniosek wierzyciela sąd może nakazać pracodawcy, który wbrew postanowieniu sądu nie dokonał zatrzymania i zapłaty należnej kwoty, zapłatę przedmiotowej kwoty wierzycielowi w miejsce dłużnika z majątku własnego pracodawcy. W takim przypadku pracodawca ponosi odpowiedzialność wobec wierzyciela za szkody spowodowane niezastosowaniem się do postanowienia o wszczęciu egzekucji.

Dłużnik dłużnika musi oświadczyć, czy uznaje zajętą wierzytelność i w jakiej wysokości oraz czy jego zobowiązanie do spłaty wierzytelności dłużnika zależy od spełnienia jakiegokolwiek innego zobowiązania. Jeżeli nie złoży on tego rodzaju oświadczenia lub jeżeli złożone przez niego oświadczenie będzie niezgodne z prawdą, ponosi wobec wierzyciela odpowiedzialność z tytułu wyrządzonej szkody.

4.3 Jak długo obowiązują takie środki?

Termin obowiązywania konkretnego środka zarządnego przez sąd w toku postępowania egzekucyjnego zależy od rodzaju tego środka. Postępowanie egzekucyjne co do zasady zostaje zakończone w przypadku zaspokojenia roszczenia wierzyciela, jednocześnie zostają uchylone skutki prawne postanowienia zezwalającego na wszczęcie egzekucji. Jeżeli egzekucji nie można przeprowadzić ze względu na okoliczności prawne lub faktyczne, postępowanie egzekucyjne zostaje zawieszono, w następstwie czego wszelkie czynności egzekucyjne stają się nieważne, chyba że ich uchylenie naruszyłoby prawa nabyte przez osoby trzecie (na przykład prawa nabywców zajętych ruchomości). Wierzyciel może wnieść o odroczenie egzekucji maksymalnie na okres roku, przy czym w tym przypadku postanowienie zezwalające na wszczęcie egzekucji pozostaje w mocy, nawet jeżeli dłużnik nie ma żadnego majątku w chwili wydania postanowienia (tj. mają miejsce faktyczne przeszkody uniemożliwiające zaspokojenie roszczenia wierzyciela).

W przypadku braku dostępności jakichkolwiek środków pieniężnych w toku egzekucji z wierzytelności dłużnika z rachunku bankowego lub w przypadku niemożności uzyskania dostępu przez dłużnika do swoich środków pieniężnych, bank ma obowiązek przechowywać postanowienie o wszczęciu egzekucji w swoich rejestrach przez rok i spłacić wierzyciela z chwilą pojawienia się środków pieniężnych na rachunku dłużnika lub w momencie uzyskania przez dłużnika prawa do rozporządzania środkami pieniężnymi. Do tego momentu egzekucji nie można zawiesić.

Jeżeli w toku zajmowania ruchomości komornik nie znajdzie składników majątku, które mogłyby podlegać egzekucji, w przypadku gdy są one niewystarczające do zaspokojenia roszczenia wierzyciela lub jeżeli komornik nie może dokonać zajęcia z powodu nieobecności dłużnika lub z powodu niedostępności przez dłużnika swoich pomieszczeń, wierzyciel może – w terminie trzech miesięcy od dnia pierwszej próby dokonania zajęcia – wnieść o dokonanie przez komornika kolejnej próby zajęcia. Do tego momentu egzekucji nie można zawiesić.

5 Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?

Dłużnikowi, wierzycielowi i każdej osobie trzeciej posiadającej prawo do przedmiotu egzekucji, które uniemożliwia wszczęcie egzekucji, oraz każdemu nabywcy rzeczy zakupionej w toku postępowania przysługuje prawo do wniesienia środka zaskarżenia od postanowienia sądu przeprowadzającego postępowanie egzekucyjne.

Typowym środkiem zaskarżenia od postanowienia wydanego w pierwszej instancji jest zażalenie. W wyjątkowych przypadkach dłużnikowi lub osobie trzeciej posiadającej prawo do przedmiotu egzekucji, które uniemożliwia wszczęcie egzekucji, przysługuje prawo do wniesienia sprzeciwu od postanowienia o wszczęciu egzekucji. Sprzeciw musi być uzasadniony. W tego rodzaju sprzeciwie dłużnik lub osoba trzecia musi wskazać wszelkie fakty oraz przedstawić dowody uzasadniające sprzeciw (sprzeciw dłużnika). Wierzyciel ma prawo do odpowiedzi na sprzeciw w terminie 8 dni. Postanowienie w sprawie sprzeciwu podlega zaskarżeniu.

Każdy, kto wykaże, że przysługuje mu prawo do przedmiotu egzekucji, które uniemożliwia przeprowadzenie egzekucji, może wnieść sprzeciw od postanowienia o wszczęciu egzekucji i wnieść o stwierdzenie przez sąd niedopuszczalności egzekucji z tej rzeczy (sprzeciw osoby trzeciej). Sprzeciw można wnieść do momentu zakończenia postępowania egzekucyjnego. Jeżeli wierzyciel nie odpowie na sprzeciw w wyznaczonym terminie lub oświadczy, że uznaje sprzeciw, sąd uchyla postanowienie o wszczęciu egzekucji w całości lub w części i zawiesza egzekucję w zależności od okoliczności sprawy. Jeżeli wierzyciel oświadczy, że uznaje sprzeciw w wyznaczonym terminie, sąd oddali sprzeciw. Osoba trzecia, która wniosła sprzeciw, może wytoczyć powództwo w terminie 30 dni od dnia uprawomocnienia się postanowienia w celu ustalenia, czy egzekucja z tej rzeczy jest dopuszczalna.

Zażalenie i sprzeciw można wnieść do sądu, który wydał postanowienie będące przedmiotem zaskarżenia. Co do zasady ten sam sąd, który wydał postanowienie o wszczęciu egzekucji, rozpatruje sprzeciw, a sąd drugiej instancji rozpatruje zażalenie. Postanowienie w sprawie zażalenia nie podlega zaskarżeniu.

Sprzeciw i zażalenie należy wnieść w terminie ośmiu dni od dnia doręczenia postanowienia sądu pierwszej instancji. W wyjątkowych przypadkach sprzeciw można wnieść po upływie tego terminu – do momentu zakończenia postępowania egzekucyjnego – jeżeli opiera się on na okoliczności faktycznej dotyczącej zgłoszonego roszczenia, która pojawiła się po uprawomocnieniu się postanowienia i niemożliwe było powołanie się na nią w pierwotnym terminie.

Sprzeciw i zażalenie nie powodują zawieszenia stosowania środków egzekucyjnych w toku postępowania egzekucyjnego, z wyjątkiem etapu płatności. Co do zasady wierzyciela nie można spłacić do chwili uprawomocnienia się postanowienia o wszczęciu egzekucji. Wierzyciela można spłacić przed uprawomocnieniem się postanowienia o wszczęciu egzekucji wyłącznie w przypadku egzekucji na podstawie tytułu egzekucyjnego ze środków pieniężnych dłużnika przechowywanych przez instytucję płatniczą (egzekucja na podstawie tytułu egzekucyjnego), pod warunkiem że tytuł egzekucyjny załączono do wniosku o wszczęcie egzekucji, z wyjątkiem spraw gospodarczych, w przypadku których nie jest konieczne załączenie tego tytułu.

W toku postępowania egzekucyjnego możliwość wniesienia nadzwyczajnych środków zaskarżenia jest ograniczona.

6 Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?

Egzekucja świadczeń pieniężnych i mająca na celu zabezpieczenie tego rodzaju świadczeń nie jest dopuszczalna z rzeczy i praw, które są niezbędne do zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych dłużnika oraz osób pozostających na jego utrzymaniu z mocy prawa lub z rzeczy i praw, które są niezbędne do osobistej pracy zarobkowej dłużnika. Egzekucja z niektórych rzeczy i praw jest dopuszczalna wyłącznie w ograniczonym zakresie.

Łącza do powiązanych stron internetowych

<http://www.dz-rs.si/wps/portal/Home/deloDZ/zakonodaja/preciscenaBesedilaZakonov>

http://www.mp.gov.si/si/obrazci_evidence_mnenja_storitve/uporabni_seznam_imeniki_in_evidence/

<http://www.sodisce.si/>

<https://www.uradni-list.si/glasilo-uradni-list-rs>

<http://pisrs.si/>

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Ostatnia aktualizacja: 25/08/2017

Procedury służące wykonaniu orzeczenia - Słowacja

SPIS TREŚCI

- 1 Co oznacza wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych?
- 2 Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?
- 3 Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?

- 3.1 Postępowanie
 - 3.2 Główne warunki
 - 4 Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych
 - 4.1 Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?
 - 4.2 Jakie skutki mają środki egzekucyjne?
 - 4.3 Jak długo obowiązują takie środki?
 - 5 Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?
 - 6 Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?
-

1 Co oznacza wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych?

Zgodnie z § 232 ust. 1 ustawy nr 160/2015 – kodeks postępowania cywilnego procesowego (Civilný sporový poriadok) – przymiotem orzeczenia sądowego stanowiącego o obowiązku zastosowania się do orzeczenia jest wykonalność; polega ona na możliwości bezpośredniego i natychmiastowego wykonania orzeczenia za pośrednictwem środków prawnych. Z wyjątkiem spraw dotyczących małoletnich wykonywanie orzeczeń w sprawach cywilnych i handlowych podlega zmienionej ustawie nr 233/1995 o komornikach i postępowaniu egzekucyjnym zmieniającej niektóre ustawy – kodeks postępowania egzekucyjnego (Exekučný poriadok) – zgodnie z którą wyłącznie orzeczenie posiadające cechę wykonalności jest tytułem wykonawczym. W kodeksie postępowania egzekucyjnego tytuł wykonawczy definiuje się jako podlegające wykonaniu orzeczenie sądu przyznające prawo, nakładające obowiązek lub dotyczące majątku. W § 45 kodeksu postępowania egzekucyjnego zdefiniowano również inne tytuły wykonawcze, na podstawie których można przeprowadzić egzekucję, w tym zagraniczne tytuły wykonawcze oraz akty notarialne.

Wykonywanie orzeczeń w sprawach dotyczących małoletnich podlega różnym regulacjom prawnym, przy czym nie podlega kodeksowi postępowania egzekucyjnego. Podlega ono §§ 370 i nast. ustawy nr 161/2015 – kodeks postępowania cywilnego nieprocesowego (Civilný mimosporový poriadok). Ustawa ta ma zastosowanie do wykonywania orzeczeń dotyczących:

- pieczy nad małoletnim, prawa do osobistej styczności z małoletnim lub zobowiązań wobec małoletniego innych niż zobowiązania pieniężne;
- powrotu małoletniego za granicę w przypadku jego bezprawnego uprowadzenia lub zatrzymania;
- jeżeli z jakichkolwiek przepisów szczególnych lub jakiegokolwiek umowy międzynarodowej, której Republika Słowacka jest stroną, wynika wykonalność umowy lub dokumentu urzędowego dotyczących pieczy nad małoletnim, prawa do osobistej styczności z małoletnim lub zobowiązań wobec małoletniego innych niż zobowiązania pieniężne.

W dalszej części zostanie zatem dokonane rozróżnienie między egzekucją na podstawie kodeksu postępowania egzekucyjnego a wykonywaniem orzeczeń na podstawie kodeksu postępowania cywilnego nieprocesowego.

2 Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?

Egzekucja na podstawie kodeksu postępowania egzekucyjnego

Egzekucję przeprowadza komornik (*exekútor*), który jest osobą powołaną i upoważnioną przez państwo do przeprowadzenia postępowania egzekucyjnego; tego rodzaju postępowanie stanowi wykonywanie władzy publicznej. Egzekucję przeprowadza komornik upoważniony przez sąd – sąd przydziela sprawy w drodze zezwolenia na wszczęcie egzekucji poszczególnym komornikom wybranym losowo z wykorzystaniem technologii i oprogramowania, które zostały zatwierdzone przez ministerstwo, tak aby uniemożliwić wpływanie na przydział spraw. Wykaz komorników dostępny jest na stronie internetowej <http://www.ske.sk/>. Sąd Rejonowy w Bańskiej Bystrzycy (Okresný súd Banská Bystrica) jest właściwy w zakresie przeprowadzania postępowań egzekucyjnych, co oznacza, że wnioski o wszczęcie egzekucji należy składać wyłącznie w tym sądzie, niezależnie od miejsca

pobytu lub zamieszkania wierzyciela egzekwującego lub dłużnika egzekwowanego (tj. wierzyciela lub dłużnika). Co do zasady sąd przydzieli jednak sprawę komornikowi wyznaczonemu przy sądzie okręgowym (*krajský súd*), który jest właściwy ze względu na miejsce zamieszkania dłużnika.

Wykonanie orzeczenia na podstawie kodeksu postępowania cywilnego nieprocesowego

Wykonać orzeczenie w sprawie dotyczącej małoletniego może wyłącznie sąd; sądem właściwym miejscowo jest co do zasady sąd właściwy ze względu na miejsce pobytu małoletniego ustalone przez rodziców lub w inny zgodny z prawem sposób. Jeżeli właściwy miejscowo sąd jest nieznan lub nie może podjąć działania w odpowiednim czasie, sąd właściwy ze względu na obecne miejsce zamieszkania małoletniego zarządzi wykonanie orzeczenia oraz przeprowadzi wykonanie. Sądem właściwym miejscowo w zakresie zastosowania środka właściwego dla spraw pilnych jest sąd, który zarządził tego rodzaju środek; jeżeli środek ten zarządził sąd apelacyjny, sądem właściwym miejscowo jest sąd pierwszej instancji. Sądem właściwym miejscowo w zakresie wykonania orzeczenia dotyczącego powrotu małoletniego za granicę w przypadku jego bezprawnego uprowadzenia lub zatrzymania jest sąd pierwszej instancji.

Orzeczenie wykonuje zatem sam sędzia, ale może on upoważnić urzędnika sądowego (*súdny úradník*) do odebrania małoletniego. W toku wykonywania orzeczenia upoważnionemu urzędnikowi sądowemu przysługują te same uprawnienia co sędziemu.

3 Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?

3.1 Postępowanie

Procedura na podstawie kodeksu postępowania egzekucyjnego

Zgodnie z § 48 kodeksu postępowania egzekucyjnego wierzyciel egzekwujący (tj. wierzyciel z tytułu egzekucyjnego; podmiot, którego roszczenie majątkowe zostaje stwierdzone w orzeczeniu podlegającym wykonaniu) składa wniosek o wszczęcie egzekucji, jeżeli dłużnik egzekwowany nie stosuje się dobrowolnie do orzeczenia podlegającego wykonaniu. Postępowanie egzekucyjne wszczyna się zatem w odpowiedzi na wniosek strony uprawnionej do dochodzenia wierzytelności stwierdzonej tytułem egzekucyjnym.

Jak stwierdzono powyżej, wniosek o wszczęcie egzekucji składa się drogą elektroniczną w Sądzie Rejonowym w Bańskiej Bystrzycy, tj. wysła się go na adres elektronicznej skrzynki pocztowej sądu za pośrednictwem specjalnego formularza elektronicznego dostępnego na stronie internetowej ministerstwa. Wniosek musi zostać zatwierdzony, w przeciwnym razie zostanie odrzucony. Jeżeli wierzyciel ani jego pełnomocnik nie posiadają aktywowanej elektronicznej skrzynki pocztowej, wniosek o wszczęcie egzekucji można złożyć za pośrednictwem komornika. W takim przypadku komornik jest pełnomocnikiem wierzyciela upoważnionym do odbioru pism sądowych do czasu wydania zezwolenia na wszczęcie egzekucji, przy czym za tę usługę komornik jest uprawniony do otrzymania wynagrodzenia i do zwrotu kosztów; wysokość kosztów i sposób ich obliczania zostały określone przez ministerstwo w powszechnie obowiązujących przepisach prawnych. Wniosek o wszczęcie egzekucji musi zawierać następujące elementy:

- a) oznaczenie sądu, do którego skierowany jest wniosek;
- b) oznaczenie wierzyciela i dłużnika, jeżeli ten ostatni jest stroną postępowania;
- c) oznaczenie pełnomocnika, a jeżeli wniosek składa kilku wierzycieli – oznaczenie ich wspólnego pełnomocnika (odnosi się to do obowiązku wyznaczenia wspólnego pełnomocnika);
- d) oznaczenie komornika, jeżeli wniosek składany jest za pośrednictwem komornika;
- e) tytuł egzekucyjny, na podstawie którego można przeprowadzić egzekucję i który uprawnia do złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji wobec dłużnika; jeżeli sprawa dotyczy dziedziczenia ustawowego, należy wskazać okoliczności faktyczne stanowiące przesłanki dziedziczenia ustawowego;
- f) opis kluczowych faktów oraz wskazanie dowodów dotyczących stosunków z dłużnikiem, jeżeli egzekucja ma zostać przeprowadzona na podstawie tytułu egzekucyjnego stwierdzającego roszczenie z tytułu weksla trasowanego lub własnego wobec dłużnika, który jest osobą fizyczną; zasada ta ma również zastosowanie, jeżeli zezwolenie na złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji wydano na podstawie nieprzerwanego szeregu indosów;
- g) osnovę wniosku; jeżeli wniosek dotyczy roszczenia majątkowego, należy dokonać podziału na kwotę główną, wierzytelności uboczne, wierzytelności skapitalizowane, karę umowną oraz koszty egzekucyjne poniesione przez wierzyciela;
- h) oznaczenie rachunku bankowego wierzyciela, na który należy dokonać wpłaty długu;

- i) adres e-mail wierzyciela w celu utrzymania łączności elektronicznej z komornikiem, jeżeli wierzyciel nie posiada aktywowanej elektronicznej skrzynki pocztowej;
- j) oświadczenie wierzyciela o spełnieniu warunku lub świadczenia wzajemnego, jeżeli obowiązek po stronie dłużnika stwierdzony tytułem egzekucyjnym jest uzależniony od spełnienia tego warunku lub zobowiązania wzajemnego, oraz wskazanie dowodów na potwierdzenie powyższego;
- k) oświadczenie wierzyciela, że zobowiązanie stwierdzone tytułem egzekucyjnym nie zostało dobrowolnie spełnione; jeżeli nie spełniono części zobowiązania, część tę należy wskazać w chwili składania wniosku o wszczęcie egzekucji;
- l) datę złożenia wniosku.

Do wniosku o wszczęcie egzekucji należy dołączyć:

- a) odpis tytułu egzekucyjnego oraz potwierdzenie jego wykonalności, jeżeli istnieje taka konieczność; nie jest konieczne załączanie nakazu zapłaty wydanego w toku postępowania upominawczego;
- b) akt poświadczenia dziedziczenia ustawowego; jeżeli dziedziczenie ustawowe następuje z mocy ustawy lub na podstawie wpisu do rejestru działalności gospodarczej (*Obchodný register*), wystarczy odnieść się do tej ustawy lub odpowiedniego wpisu do rejestru działalności gospodarczej;
- c) dokument, który stanowi, iż spełniono warunek lub świadczenie wzajemne wynikające z tytułu egzekucyjnego;
- d) umowę konsumencką oraz wszelkie inne dokumenty umowne związane z umową konsumencką, w tym dokumenty, do których odnosi się umowa konsumencka, jeżeli sprawa dotyczy egzekucji na podstawie tytułu egzekucyjnego stwierdzającego roszczenie z tytułu umowy konsumenckiej; wymóg ten nie ma zastosowania, jeżeli tytuł egzekucyjny jest nakazem zapłaty wydanym w toku postępowania upominawczego.

Jeżeli o wszczęcie egzekucji wnosi się na podstawie zagranicznego tytułu egzekucyjnego, wierzyciel musi również dołączyć dokumenty właściwe dla danego rodzaju tytułu egzekucyjnego (§ 48 ust. 5 kodeksu postępowania egzekucyjnego).

Po otrzymaniu wniosku o wszczęcie egzekucji sąd dokonuje jego oceny oraz – jeżeli wniosek spełnia wymogi ustawowe – nadaje klauzulę wykonalności i zarządza jej doręczenie komornikowi, który przeprowadza egzekucję.

Procedura na podstawie kodeksu postępowania cywilnego nieprocesowego

Stronami postępowania są małoletni oraz uprawniony i obowiązany z tytułu egzekucyjnego. Jeżeli obowiązany nie stosuje się dobrowolnie do tytułu egzekucyjnego, uprawniony może złożyć wniosek o wykonanie orzeczenia; zgodnie z kodeksem postępowania cywilnego nieprocesowego sąd może jednak wszcząć postępowanie z urzędu. Orzeczenie można wykonać po wydaniu postanowienia w przedmiocie wykonania, przy czym brak doręczenia stronom tego postanowienia pozostaje bez uszczerbku dla możliwości prowadzenia postępowania. W toku wykonywania orzeczenia sąd odbiera małoletniego osobie, u której nie powinien on przebywać zgodnie z orzeczeniem, i zapewnia przekazanie go osobie, której zgodnie z orzeczeniem należy powierzyć nad nim opiekę, lub osobie, której orzeczenie przyznaje prawo do osobistej styczności z dzieckiem na czas określony, lub osobie upoważnionej do przyjęcia małoletniego, którego bezprawnie uprowadzono lub zatrzymano.

3.2 Główne warunki

Postępowanie egzekucyjne na podstawie kodeksu postępowania egzekucyjnego

Przesłanki wszczęcia postępowania egzekucyjnego zgodnie z kodeksem postępowania egzekucyjnego obejmują: istnienie tytułu egzekucyjnego, złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji oraz uiszczenie opłaty sądowej (16,50 EUR). Opłatę sądową pobiera się z tytułu złożenia wniosku, przy czym można ją uiścić wyłącznie za pośrednictwem przekazu pocztowego lub przelewu bankowego. Dane potrzebne do dokonania wpłaty są podawane w sposób automatyczny. Sąd nie wzywa do uiszczenia opłaty; jeżeli nie zostanie ona uiszczona w terminie 15 dni od dnia złożenia wniosku, wniosku się nie uwzględnia; zasada ta nie ma zastosowania, jeżeli wierzyciel jest zwolniony od kosztów sądowych, przy czym sąd poucza wierzyciela o tym fakcie.

Po wszczęciu egzekucji roszczenia innego niż roszczenie pieniężne komornik działający na rzecz wierzyciela może zażądać zaliczki na poczet kosztów postępowania; zasada ta nie ma zastosowania, jeżeli wierzyciel jest zwolniony od kosztów sądowych. Jeżeli wierzyciel nie zapłaci zaliczki na żądanie komornika w terminie przez niego wyznaczonym, który nie może być krótszy niż 15 dni, komornik wydaje zawiadomienie o zawieszeniu egzekucji.

Zgodnie z kodeksem postępowania egzekucyjnego tytułem egzekucyjnym jest orzeczenie sądu podlegające wykonaniu przyznające uprawnienie, ustanawiające zobowiązanie lub wpływające na majątek. Tytułem egzekucyjnym może być również:

- a) decyzja wydana przez instytucję, organ, urząd lub agencję Unii Europejskiej;
- b) zagraniczny tytuł egzekucyjny, który podlega wykonaniu w Słowacji;
- c) akt notarialny stwierdzający zobowiązanie prawne i określający wierzyciela oraz dłużnika, podstawy prawne zobowiązania, jego przedmiot i termin spełnienia, jeżeli dłużnik wyraził zgodę w akcie notarialnym na jego wykonanie;
- d) podlegające wykonaniu orzeczenie kończące postępowanie polubowne, w tym ugoda zatwierdzona w jego toku;
- e) postanowienie o stwierdzeniu nabycia spadku;
- f) wykonalna decyzja administracyjna lub wykonalna uchwała organu samorządu terytorialnego, w tym zaświadczenie o mandacie niezapłaconym na miejscu (*blok na pokutu nezaplatenú na mieste*);
- g) nakaz zapłaty, wykaz zaległych płatności z tytułu podatków i opłat oraz ugoda zatwierdzona przez właściwy organ;
- h) podlegająca wykonaniu decyzja oraz wykaz zaległych płatności z tytułu zabezpieczenia społecznego, ubezpieczenia społecznego, świadczenia emerytalnego i powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego;
- i) inne podlegające wykonaniu orzeczenie / inna podlegająca wykonaniu decyzja, wykaz zaległych płatności lub zatwierdzona ugoda, które podlegają wykonaniu z mocy prawa;
- j) dokument wydany zgodnie z przepisami obowiązującymi w innym państwie członkowskim UE, jeżeli dotyczy odzyskania wierzytelności na podstawie przepisów szczególnych;
- k) zawiadomienie o zawieszeniu egzekucji oraz wezwanie do uiszczenia kosztów egzekucyjnych;
- l) tytuł egzekucyjny określony w odpowiednich przepisach.

Wykonanie orzeczenia na podstawie kodeksu postępowania cywilnego nieprocesowego

Jedynym warunkiem wykonania orzeczenia jest istnienie tytułu egzekucyjnego, ponieważ sąd może wszcząć postępowanie z urzędu. Sąd może z urzędu nakazać wykonanie orzeczenia. W sprawach pilnych sąd zawsze wszczyna postępowanie z urzędu. Wierzyciel nie uiszcza opłaty z tytułu złożenia wniosku, ponieważ postępowanie to jest zwolnione od kosztów sądowych.

4 Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych

4.1 Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?

Składniki majątku podlegające egzekucji na podstawie kodeksu postępowania egzekucyjnego

Jeżeli podstawą wszczęcia egzekucji jest tytuł egzekucyjny ustanawiający zobowiązanie do zapłaty sumy pieniężnej, egzekucję można przeprowadzić poprzez:

- a) zajęcie wynagrodzenia;
- b) nakaz zapłaty;
- c) sprzedaż ruchomości;
- d) sprzedaż papierów wartościowych;
- e) sprzedaż nieruchomości;
- f) sprzedaż przedsiębiorstwa;
- g) postanowienie o zatrzymaniu prawa jazdy.

Jeżeli sprawa dotyczy egzekucji wierzytelności, której wysokość bez wierzytelności ubocznych w dniu doręczenia wniosku o wszczęcie egzekucji nie przekracza kwoty 2000 EUR („egzekucja wierzytelności o niskiej wartości”), egzekucji nie można dokonać poprzez sprzedaż nieruchomości, w której znajduje się miejsce pobytu stałego lub czasowego dłużnika; zasada ta pozostaje bez uszczerbku dla prawa do ustanowienia hipoteki na nieruchomości. Egzekucji świadczeń alimentacyjnych nie uważa się za egzekucję wierzytelności o niskiej wartości.

Egzekucję poprzez sprzedaż nieruchomości, w której znajduje się miejsce pobytu stałego lub czasowego dłużnika, można przeprowadzić wyłącznie po uzyskaniu zezwolenia sądu, jeżeli przeciwko obowiązanemu toczy się kilka postępowań egzekucyjnych w celu odzyskania wierzytelności, których łączna wartość przekracza kwotę 2000 EUR, a komornik jest w stanie udowodnić, iż wierzytelności nie można odzyskać w inny sposób. Wniosek o zezwolenie na sprzedaż nieruchomości, o której

mowa w zdaniu poprzednim, może złożyć komornik, który jako pierwszy wpisał hipotekę na nieruchomości do rejestru, jak również – po uzyskaniu pisemnej zgody tego komornika – komornik, który wpisał hipotekę w późniejszym terminie.

Jeżeli podstawą wszczęcia egzekucji jest tytuł egzekucyjny ustanawiający inne zobowiązanie niż zobowiązanie do zapłaty sumy pieniężnej, metoda egzekucji zależy od charakteru zobowiązania. Można jej dokonać poprzez:

- a) opróżnienie lokalu;
- b) konfiskatę lub zniszczenie rzeczy na koszt dłużnika;
- c) podział rzeczy wspólnej;
- d) przeprowadzenie prac i świadczenie usług.

Postępowanie egzekucyjne nie może dotyczyć składników majątku ani naruszać praw, które zgodnie z kodeksem postępowania egzekucyjnego lub przepisami szczególnymi nie podlegają egzekucji, są wyłączone spod egzekucji lub z których egzekucja jest niedopuszczalna. Egzekucję z ruchomości, na której ustanowiono zastaw, można zatem przeprowadzić wyłącznie wówczas, gdy wierzyciel jest zastawnikiem lub gdy wierzyciel wyraża zgodę na przeprowadzenie egzekucji. Egzekucję można przeprowadzić wyłącznie w zakresie nieprzekraczającym wysokości wierzytelności wskazanej w zezwoleniu na wszczęcie egzekucji wraz z kosztami egzekucyjnymi; zasada ta nie ma zastosowania, jeżeli egzekucji dokonuje się w drodze sprzedaży ruchomości, której nie można podzielić, lub sprzedaży nieruchomości, jeżeli dłużnik nie dysponuje wystarczającym alternatywnym majątkiem, z którego mógłby spłacić dług.

Egzekucji nie podlegają:

- a) nieruchomości, których właścicielem jest Skarb Państwa, oraz nieruchomości objęte zarządem zarządcy zgodnie z przepisami szczególnymi inne niż nieruchomości objęte zarządem tymczasowym zgodnie z przepisami szczególnymi;
- b) dochody budżetu państwa, środki pieniężne zgromadzone na bieżącym rachunku bankowym podmiotu finansowanego ze środków budżetu państwa oraz wierzytelności wynikające ze stosunków prawnych leżących u podstaw tego rodzaju dochodów;
- c) papiery wartościowe, których właścicielem jest Skarb Państwa, oraz udziały Skarbu Państwa w osobach prawnych;
- d) środki pieniężne przeznaczone na pokrycie deficytu budżetowego oraz długu publicznego;
- e) inne składniki majątku Skarbu Państwa zgodnie z przepisami szczególnymi.

Inne składniki majątku Skarbu Państwa oraz majątek Eksportowo-Importowego Banku Republiki Słowackiej (Exportno-importná banka Slovenskej republiky) nie podlegają egzekucji, jeżeli wyłączono je spod egzekucji ze względu na to, że są one kluczowe dla wykonywania przez państwo jego zadań lub z uwagi na cele związane z korzyściami publicznymi lub ze względu na to, że majątek Banku Eksportowo-Importowego jest kluczowy dla jego działalności. W tego rodzaju przypadkach wnioski o wyłączenie spod egzekucji można złożyć w terminie 60 dni od dnia doręczenia zawiadomienia o wszczęciu egzekucji. Egzekucji ze składników majątku Skarbu Państwa można dokonać wyłącznie ze składników majątku Skarbu Państwa objętych zarządem zarządcy, którego działalność stanowi podstawę roszczenia wierzyciela.

Wykonanie orzeczenia na podstawie kodeksu postępowania cywilnego nieprocesowego

Sąd odbiera małoletniego osobie, u której nie powinien on przebywać zgodnie z orzeczeniem, i zapewnia przekazanie małoletniego osobie, której zgodnie z orzeczeniem należy powierzyć opiekę nad małoletnim, lub osobie, której orzeczenie przyznaje prawo do osobistej styczności z dzieckiem na czas określony, lub osobie upoważnionej do przyjęcia małoletniego, którego bezprawnie uprowadzono lub zatrzymano. Sędzia może upoważnić urzędnika sądowego do odebrania małoletniego. W toku wykonywania orzeczenia upoważnionemu urzędnikowi sądowemu przysługują te same uprawnienia co sędziemu.

4.2 Jakie skutki mają środki egzekucyjne?

W chwili wszczęcia egzekucji komornik zawiadamia wierzyciela i dłużnika o jej wszczęciu oraz sposobie prowadzenia, jeżeli można ją ustalić (przed wydaniem tytułu egzekucyjnego) oraz wzywa dłużnika do spełnienia zobowiązania. Zawiadomienie o wszczęciu egzekucji zawiera informację o kosztach w przypadku spełnienia zobowiązania w terminie 15 dni od dnia doręczenia tego zawiadomienia, jak również o kosztach w przypadku niewykonania zobowiązania w terminie 15 dni od dnia jego doręczenia.

Skutki zawiadomienia o wszczęciu egzekucji

Zwykłe czynności prawne (*bežné právne úkony*)

Po doręczeniu zawiadomienia o wszczęciu egzekucji dłużnik musi ograniczyć swoje działania do zwykłych czynności prawnych w zakresie, w jakim można ich od niego racjonalnie wymagać, biorąc pod uwagę wartość przedmiotu sporu i znaczenie roszczenia. W przypadku osób prawnych i osób prowadzących jednoosobową działalność gospodarczą zwykle czynności prawne obejmują czynności prawne niezbędne dla prowadzenia działalności zawodowej lub działalności przedsiębiorstwa. W przypadku innych osób fizycznych zwykle czynności prawne obejmują czynności prawne niezbędne dla zaspokajania ich bieżących potrzeb, jak również potrzeb osób, na rzecz których przedmiotowe osoby fizyczne są zobowiązane wypłacać świadczenia alimentacyjne.

W szczególności następujące czynności prawne nie są uważane za zwykłe czynności prawne:

- a) założenie przedsiębiorstwa, spółdzielni lub innego podmiotu prawnego;
- b) nabycie lub przeniesienie kapitału własnego przedsiębiorstwa, spółdzielni lub innego podmiotu prawnego;
- c) przeniesienie prawa własności do nieruchomości, wynajem nieruchomości lub ustanowienie na niej ograniczonego prawa rzeczowego;
- d) dokonanie czynności prawnej nieodpłatnie.

Rozporządzanie składnikami majątku będącymi przedmiotem egzekucji

Od chwili doręczenia zawiadomienia o wszczęciu egzekucji nie jest możliwe rozporządzanie składnikami majątku będącymi przedmiotem egzekucji, jeżeli nie uzyskano uprzedniej pisemnej zgody komornika, z wyjątkiem zwykłych czynności prawnych. Rozporządzenie składnikami majątku wbrew temu zakazowi pozostaje bez uszczerbku dla ważności czynności prawnej, ale czynność ta jest bezskuteczna wobec wierzyciela, a roszczenie wierzyciela można zaspokoić w toku egzekucji z utraconej części, przy czym nie ma konieczności wyrażania zgody na czynność prawną, jeżeli polega ona na rozporządzeniu składnikami majątku na rzecz osób wymienionych w § 42a ust. 3 i 4 kodeksu cywilnego (Občiansky zákonník), które wiedziały o toczącym się postępowaniu egzekucyjnym lub przy dołożeniu należytej staranności powinny były o nim wiedzieć.

Potrącenie wierzytelności

Po wszczęciu egzekucji jednostronne potrącenie wierzytelności dłużnika wobec wierzyciela jest bezskuteczne, chyba że możliwość jego dokonania wynika z tytułu wykonawczego, na podstawie którego dłużnik mógł przeprowadzić egzekucję.

Skutki zaspokojenia roszczenia

Po doręczeniu zawiadomienia o wszczęciu postępowania egzekucyjnego skutki zaspokojenia roszczenia wystąpią wyłącznie wówczas, gdy komornik otrzyma należną kwotę. Jeżeli dokonana zostanie wpłata na poczet długu przed doręczeniem zawiadomienia o wszczęciu egzekucji, wierzyciel musi bez zbędnej zwłoki poinformować komornika o takiej płatności.

4.3 Jak długo obowiązują takie środki?

Nie przewidziano ograniczenia czasowego dla tego rodzaju środków.

5 Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?

Zawieszenie i wstrzymanie egzekucji na podstawie kodeksu postępowania egzekucyjnego

Dłużnik może doprowadzić do zawieszenia egzekucji, składając u komornika wniosek o zawieszenie egzekucji (komornik wydaje wówczas zawiadomienie o zawieszeniu egzekucji) z następujących powodów związanych w szczególności z dłużnikiem:

- a) wytoczenie powództwa o wyłączenie (*vylučovacia žaloba*) lub tocząca się sprawa o ustalenie własności, jeżeli dotyczą one składników majątku podlegających egzekucji;
- b) złożenie przez dłużnika będącego osobą fizyczną wniosku o zezwolenie na płatności w ratach i uwzględnienia przedmiotowego wniosku;
- c) złożenia przez dłużnika będącego osobą fizyczną wniosku o zawieszenie egzekucji oraz oświadczenia, że znajduje się on nie ze swojej winy w sytuacji, w której natychmiastowa egzekucja miałaby szczególnie poważne skutki dla niego lub członków jego rodziny;
- d) spłata przez dłużnika należnych świadczeń alimentacyjnych w toku egzekucji świadczeń alimentacyjnych, w tym kosztów poniesionych przez wierzyciela i komornika, złożenie przez dłużnika wniosku o zawieszenie egzekucji oraz oświadczenia, że będzie nadal regularnie wypłacał świadczenia alimentacyjne za pośrednictwem komornika;

e) dłużnik, który złożył wniosek o wstrzymanie egzekucji, wpłacił kaucję w wysokości równej wartości przedmiotu sporu na specjalny rachunek, który komornik otworzył w tym celu.

Dłużnik może również złożyć w sądzie wniosek o wstrzymanie egzekucji z następujących powodów:

- a) jeżeli po powstaniu tytułu wykonawczego wystąpiły okoliczności, które spowodowały wygaśnięcie roszczenia;
- b) w przypadku uchylecia tytułu wykonawczego;
- c) jeżeli zgodnie z przepisami szczególnymi występują przesłanki niedopuszczalności uznania lub wykonania zagranicznego tytułu egzekucyjnego, chyba że tytuł można było wykonać wcześniej w toku postępowania;
- d) jeżeli istnieją inne czynniki utrudniające wykonanie tytułu wykonawczego.

Dłużnik może złożyć wniosek mający skutek zawieszający do komornika wyłącznie w terminie 15 dni od dnia doręczenia zawiadomienia o wszczęciu egzekucji. We wnioskach o zawieszenie egzekucji złożonych po tym terminie (które to wnioski nie mają skutku zawieszającego) dłużnik może powołać się wyłącznie na czynniki, które wystąpiły po upływie przedmiotowego terminu. W kolejnych wnioskach o zawieszenie egzekucji dłużnik może powołać się wyłącznie na czynniki, które wystąpiły po złożeniu poprzedniego wniosku o zawieszenie egzekucji. Ograniczenia określone w pierwszych dwóch zdaniach nie mają zastosowania, jeżeli istnieją również czynniki, na które dłużnik nie mógł się wcześniej powołać nie ze swojej winy. Jeżeli wierzyciel wyrazi zgodę na wstrzymanie egzekucji, komornik wydaje zawiadomienie o wstrzymaniu egzekucji, które doręcza się stronom postępowania i sądowi; w przeciwnym razie w terminie pięciu dni roboczych od upływu terminu na odpowiedź komornik działający na rzecz wierzyciela wnosi wniosek o wstrzymanie egzekucji wraz z oświadczeniem komornika oraz wszelkimi oświadczeniami wierzyciela do sądu, który będzie rozpatrywał wniosek.

Co do zasady nie można się odwołać od kolejnych postanowień wydanych przez komornika oraz sąd w toku postępowania egzekucyjnego, chyba że istnieją określone w przepisach wyjątki zgodnie z kodeksem postępowania egzekucyjnego.

Wykonanie orzeczenia na podstawie kodeksu postępowania cywilnego nieprocesowego

Istnieje możliwość zaskarżenia postanowienia nakazującego wykonanie orzeczenia oraz postanowienia o oddaleniu lub odrzuceniu wniosku o wykonanie orzeczenia. Zażalenie na postanowienie nakazujące wykonanie orzeczenia może się opierać wyłącznie na przesłankach braku wykonalności tytułu wykonawczego lub wystąpienia okoliczności powodujących wygaśnięcie roszczenia po wydaniu tytułu egzekucyjnego. Złożenie zażalenia na postanowienie nakazujące wykonanie orzeczenia pozostaje bez uszczerbku dla możliwości wykonania orzeczenia przez sąd pierwszej instancji.

Sąd może z urzędu odroczyć wykonanie orzeczenia, jeżeli jego wykonanie stanowi poważne zagrożenie dla życia, zdrowia lub rozwoju małoletniego. W odpowiedzi na wniosek sąd może odroczyć wykonanie orzeczenia wydanego w innym państwie, jeżeli zaskarżono je w państwie, w którym je wydano, do czasu rozpatrzenia środka zaskarżenia. Sąd odroczy również wykonanie orzeczenia, jeżeli wymagają tego przepisy szczególne.

Ponadto sąd z urzędu zawieszają postępowanie w przedmiocie wykonania orzeczenia, jeżeli:

- a) tytuł egzekucyjny nie podlega jeszcze wykonaniu;
- b) uchylono tytuł egzekucyjny od dnia wydania postanowienia nakazującego wykonanie orzeczenia; jeżeli zmieniono tytuł egzekucyjny, sąd może kontynuować procedurę wykonania orzeczenia zgodnie ze zmienionym tytułem egzekucyjnym;
- c) sąd stwierdził niedopuszczalność wykonania orzeczenia ze względu na inny powód, dla którego orzeczenia nie można wykonać;
- d) po wydaniu tytułu egzekucyjnego wystąpiły okoliczności, które spowodowały wygaśnięcie roszczenia;
- e) spełniono zobowiązanie;
- f) wykonano orzeczenie.

6 Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?

Zobacz pkt 4 i 5. Komornik odpowiada za wybór metody egzekucji współmiernej do egzekwowanego zobowiązania i w przypadku której wartość składników majątku dłużnika odpowiada wartości zobowiązania. Egzekucję można przeprowadzić wyłącznie w zakresie nieprzekraczającym wysokości wierzytelności wskazanej w zezwoleniu na wszczęcie egzekucji wraz z kosztami egzekucyjnymi; zasada ta nie ma zastosowania, jeżeli egzekucji dokonuje się poprzez sprzedaż ruchomości, której nie można podzielić, lub poprzez sprzedaż nieruchomości, jeżeli dłużnik nie dysponuje wystarczającym alternatywnym majątkiem, z którego mógłby spłacić dług.

Sąd musi również odrzucić wniosek o wszczęcie egzekucji, jeżeli:

- a) wniosek lub tytuł egzekucyjny narusza kodeks postępowania egzekucyjnego;
- b) istnieją powody, dla których egzekucję należało wstrzymać;
- c) wierzyciel albo dłużnik nie jest następcą prawnym osoby wskazanej w tytule egzekucyjnym;
- d) egzekucja ma zostać przeprowadzona na podstawie tytułu egzekucyjnego wydanego w postępowaniu, w toku którego zgłoszono roszczenie z tytułu weksla lub skryptu dłużnego i okazało się, że powstało roszczenie w związku z umową konsumencką, przy czym nie uwzględniono niedozwolonych warunków umownych, ograniczenia w zakresie wykorzystywania weksla trasowanego lub własnego lub niedopuszczalności ich wykorzystywania lub faktu, że umowa naruszała powszechnie przyjęte zasady moralności, co wpłynęło na roszczenie;
- e) tytuł egzekucyjny wydano w postępowaniu, w toku którego nie można było zaskarżyć ani zweryfikować niedozwolonych klauzul umownych, a istnienie niedozwolonej klauzuli umownej wpłynęło na roszczenie, które powstało w związku z umową konsumencką;
- f) egzekucja ma zostać przeprowadzona na podstawie wyroku sądu polubownego kończącego postępowanie rozstrzygające spór konsumencki; oraz
 1. umowa o arbitraż konsumencki nie spełnia warunków określonych w przepisach szczególnych;
 2. wyroku sądu polubownego kończącego postępowanie rozstrzygające spór konsumencki nie wydał arbiter, który w toku postępowania polubownego był wpisany na listę arbitrów upoważnionych do rozstrzygania sporów konsumenckich;
 3. wyroku sądu polubownego kończącego postępowanie rozstrzygające spór konsumencki nie wydał stały sąd polubowny, który w toku postępowania polubownego był uprawniony do rozstrzygania sporów konsumenckich;
 4. wyrok sądu polubownego nie spełnia wymogów określonych w przepisach szczególnych lub nie podlega wykonaniu;
- g) wniosek obejmuje roszczenie o wierzytelności uboczne, przy czym złożono go po upływie ponad trzech lat od dnia nadania klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu, nie zażądawszy od dłużnika spłacenia długu w ciągu ostatnich trzech miesięcy przed złożeniem wniosku o wszczęcie egzekucji lub nie zawarłszy z dłużnikiem umowy w sprawie stopniowej spłaty wierzytelności stwierdzonej w tytule egzekucyjnym w terminie trzech lat od dnia nadania klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu;
- h) egzekucja ma zostać przeprowadzona na podstawie tytułu egzekucyjnego, który jest aktem notarialnym niespełniającym wymogów ustawowych, lub jeżeli zobowiązanie, które stwierdza, narusza prawo lub powszechnie przyjęte zasady moralności.

W toku egzekucji sąd może zażądać od komornika złożenia wyjaśnień lub sprawozdań dotyczących zawansowania każdej sprawy egzekucyjnej przydzielonej komornikowi, a komornik jest zobowiązany do ich przedstawienia sądowi w wyznaczonym terminie. Sąd może również z urzędu zmienić komornika, jeżeli w sposób powtarzający się lub poważny uchybia on obowiązkowi określonemu w kodeksie postępowania egzekucyjnego lub w orzeczeniu sądu. Przed podjęciem decyzji o zmianie komornika sąd weźmie pod uwagę oświadczenia stron postępowania i komornika.

Jeżeli egzekucji dokonuje się poprzez zajęcie wynagrodzenia, nie można potrącić z miesięcznego wynagrodzenia lub innego dochodu dłużnika podstawowej kwoty wolnej od potrąceń; rząd określa w rozporządzeniu metody obliczania podstawowej kwoty wolnej od potrąceń. Jeżeli sprawa dotyczy świadczeń alimentacyjnych na rzecz małoletniego dziecka, podstawowa kwota, której nie można potrącić z miesięcznego wynagrodzenia dłużnika, wynosi 70% podstawowej kwoty określonej w zdaniu pierwszym. Jeżeli sprawa dotyczy osoby pracującej za granicą, której wynagrodzenie do tych celów obliczane jest z wykorzystaniem współczynnika wynagrodzenia lub analogicznej metody, metodę obliczania podstawowej kwoty określa się w ten sam sposób i stosując ten sam odsetek co w przypadku wynagrodzenia.

W przypadku egzekucji z rachunku bankowego środki pieniężne zgromadzone na rachunku w wysokości do 165 EUR oraz środki pieniężne, które dłużnik wyraźnie określi jako przeznaczone na wynagrodzenia dla pracowników, nie podlegają egzekucji. Jeżeli dłużnik jest właścicielem kilku rachunków bankowych, środki pieniężne w wysokości do 165 EUR przechowywane na wyłącznie jednym rachunku nie podlegają egzekucji.

Spośród rzeczy należących do dłużnika nie można dokonać egzekucji z tych rzeczy, których dłużnik potrzebuje w celu zaspokojenia potrzeb materialnych swoich i swojej rodziny, swojego miejsca pracy lub przedsiębiorstwa ani z rzeczy, których sprzedaż naruszałaby powszechnie przyjęte zasady moralności.

Egzekucji nie podlegają:

- a) niezbędne ubrania, bielizna i obuwie;

- b) podstawowe urządzenia gospodarstwa domowego, tj. łóżka dłużnika i członków jego rodziny, stół, krzesła w zależności od liczby członków rodziny, lodówka, kuchenka, płyta grzewcza, grzejnik, opał, pralka, bielizna pościelowa, standardowe przybory kuchenne, odbiornik radiowy;
- c) zwierzęta domowe, które nie są wykorzystywane w celach zarobkowych;
- d) rzeczy należące do dłużnika, które są wykorzystywane w celach związanych z działalnością zawodową lub działalnością gospodarczą, do 331,94 EUR;
- e) artykuły medyczne i inne przedmioty, których dłużnik potrzebuje ze względu na chorobę lub niepełnosprawność fizyczną;
- f) rzeczy, na których nabycie zostały przyznane świadczenia z pomocy społecznej oraz świadczenia przewidziane w przepisach szczególnych; świadczenia pieniężne przyznane na podstawie przepisów szczególnych jako rekompensata z tytułu niepełnosprawności w stopniu ciężkim oraz środki socjalne mające na celu ochronę dzieci oraz zapewnienie opieki społecznej o charakterze finansowym przyznane na podstawie przepisów szczególnych;
- g) pojazd silnikowy, którego dłużnik będący osobą fizyczną potrzebuje w celu zaspokojenia prywatnych potrzeb transportowych oraz w celu zaspokojenia potrzeb osoby fizycznej dotkniętej niepełnosprawnością w stopniu ciężkim i potrzeb jego rodziny lub członków gospodarstwa domowego;
- h) pierścionki zaręczynowe i obrączki;
- i) środki pieniężne w wysokości do 165 EUR;
- j) podręczniki i zabawki.

Spod egzekucji wyłączone są również rzeczy należące do osób prowadzących jednoosobową działalność gospodarczą zajmujących się uprawą roli, jeżeli ich utrata naraziłaby na szkodę proces uprawy roli lub zagroziłaby ciągłości produkcji roślinnej i zwierzęcej zgodnie z przepisami szczególnymi, oraz zwierzęta hodowlane, tj. krowy mleczne, jałówki, hodowlane buhaje, hodowlane lochy, hodowlane knury, owce maciorki i hodowlane tryki.

Spod egzekucji wyłączone są środki zgromadzone przez oszczędzającego na rachunku funduszu emerytalnego oraz środki zgromadzone przez członka na rachunku uzupełniającego funduszu emerytalnego odpowiadające kwocie składek wpłacanych przez pracodawcę na rzecz tego członka oraz dochodów z inwestycji przeprowadzanych przez tego rodzaju fundusze.

Obowiązuje od dnia **1 kwietnia 2017 r.**

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Ostatnia aktualizacja: 18/02/2019

Procedury służące wykonaniu orzeczenia - Szwecja

SPIS TREŚCI

- [1 Co oznacza wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych?](#)
- [2 Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?](#)
- [3 Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?](#)
 - [3.1 Postępowanie](#)
 - [3.2 Główne warunki](#)
- [4 Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych](#)
 - [4.1 Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?](#)
 - [4.2 Jakie skutki mają środki egzekucyjne?](#)
 - [4.3 Jak długo obowiązują takie środki?](#)
- [5 Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?](#)

- 6 Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?

1 Co oznacza wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych?

Sprawy egzekucyjne podlegające kodeksowi postępowania egzekucyjnego (utsökningsbalken)

Egzekucja polega na tym, że organ egzekucyjny nakazuje spełnienie obowiązku stwierdzonego przez sąd lub inny organ. Egzekucja dotyczy zazwyczaj obowiązku zapłaty sumy pieniężnej lub opróżnienia lokalu. Inny rodzaj egzekucji odnosi się do zajęcia lub zastosowania innych środków służących zabezpieczeniu interesu prawnego.

Egzekucji w przypadku obowiązku zapłaty dokonuje się w drodze zajęcia. Instytucja zajęcia umożliwia zajęcie składników majątku należących do dłużnika egzekwowanego. Jeżeli zobowiązanie polega na konieczności opróżnienia lokalu przez daną osobę, egzekucji dokonuje się w drodze eksmisji. W przeciwnym wypadku egzekucja co do zasady przybiera formę nakazania przez organ egzekucyjny osobie, wobec której wniesiono o wszczęcie egzekucji, podjęcia określonego działania lub wykonania nakazu sądowego lub innego rodzaju orzeczenia. Organ egzekucyjny może nałożyć grzywnę.

Sprawy egzekucyjne podlegające kodeksowi rodzinnemu i opiekuńczemu (föräldrabalken)

Egzekucja zgodnie z kodeksem rodzinnym i opiekuńczym odnosi się do środków służących wykonaniu orzeczenia lub umowy regulujących pieczę nad dzieckiem, miejsce pobytu, kontakty z dzieckiem lub wydanie dziecka. Sąd rozstrzygający w przedmiocie egzekucji może nałożyć grzywnę lub nakazać odebranie dziecka przez policję. Te same zasady mają zastosowanie do wykonywania orzeczeń zagranicznych zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 2201/2003 (rozporządzenie Bruksela II), jeżeli egzekucja dotyczy dziecka. Jeżeli egzekucja odnosi się do majątku dziecka lub do kosztów sądowych, zastosowanie ma jednak kodeks postępowania egzekucyjnego.

2 Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?

Egzekucję przeprowadza szwedzka służba komornicza (Kronofogdemyndigheten). Służba komornicza decyduje zatem na przykład o dokonaniu zajęcia. Starszy komornik sądowy ponosi ogólną odpowiedzialność prawną za dokonywane czynności egzekucyjne, podczas gdy faktyczną egzekucję przeprowadzają zazwyczaj inni urzędnicy (urzędnicy ds. egzekucji, *förrättningsmän*).

3 Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?

3.1 Postępowanie

Sprawy egzekucyjne podlegające kodeksowi postępowania egzekucyjnego

Warunkiem przeprowadzenia egzekucji jest istnienie wyroku lub innego tytułu wykonawczego.

Następujące tytuły wykonawcze mogą stanowić podstawę egzekucji:

- wyrok, postanowienie lub nakaz sądowy;
- ugoda zatwierdzona przez sąd lub ugoda mediacyjna, której sąd nadał klauzulę wykonalności;
- zatwierdzony wyrok nakazowy wydany w postępowaniu karnym (*strafföreläggande*), zatwierdzony nakaz zapłaty lub zatwierdzony nakaz zapłaty grzywny z tytułu naruszenia przepisów;
- wyrok sądu polubownego;
- zobowiązanie na piśmie podjęte w obecności dwóch osób, które dotyczy płatności świadczeń alimentacyjnych na podstawie kodeksu małżeńskiego (*äktenskapsbalken*) oraz kodeksu rodzinnego i opiekuńczego (*föräldrabalken*);
- decyzja administracyjna, którą należy wykonać zgodnie z przepisami szczególnymi;
- dokument podlegający wykonaniu zgodnie z przepisem szczególnym;

- decyzja lub postanowienie wydane przez służbę komorniczą odnoszące się do nakazu zapłaty (*betalningsföreläggande*) lub pomocy w zakresie egzekucji (*handräkning*) oraz europejskie nakazy zapłaty, których wykonalność stwierdziła służba komornicza.

Jeżeli tytułowi wykonawczemu nadano klauzulę wykonalności, nie ma potrzeby wydawania przez sąd lub inny organ postanowienia lub innej decyzji na potrzeby wszczęcia egzekucji.

Znaczna część pracy służby komorniczej polega na uzyskiwaniu informacji o majątku dłużnika. Dłużnik ma obowiązek przekazania szczegółowych informacji dotyczących składników swojego majątku oraz potwierdzić w wykazie lub w toku przesłuchania – pod rygorem odpowiedzialności karnej – że informacje, które przekazał, są prawidłowe. Organ może również nakazać dłużnikowi przedstawienie tych informacji pod groźbą grzywny. Grzywnę nakłada sąd rejonowy (*tingsrätt*) na wniosek służby komorniczej.

Wniosek o wszczęcie egzekucji można złożyć ustnie lub pisemnie. W przypadku wniosku ustnego wnioskodawca (osoba wnosząca o wszczęcie egzekucji/wierzyciel) ma obowiązek stawiennictwa przed służbą komorniczą. Wniosek pisemny musi zostać podpisany przez wnioskodawcę lub przez jego pełnomocnika.

Koszty ponoszone przez państwo z tytułu postępowania egzekucyjnego (koszty administracyjne) są pokrywane za pomocą stosownych opłat (opłaty egzekucyjne). W przypadku przeprowadzenia egzekucji koszty administracyjne ponosi co do zasady dłużnik egzekwowany (strona przeciwna wnioskodawcy/wierzyciela egzekwującego), o ile jest to możliwe. Odpowiedzialność wobec państwa z tytułu kosztów ponosi jednak zasadniczo wnioskodawca. Wyjątki od zasady odpowiedzialności wnioskodawcy obejmują na przykład większość wniosków dotyczących świadczeń alimentacyjnych.

Co do zasady opłata podstawowa zostanie pobrana za każdy tytuł wykonawczy, na podstawie którego występuje się o wszczęcie egzekucji. Jeżeli sprawa egzekucyjna dotyczy roszczenia prywatnoprawnego, opłata podstawowa wynosi 600 SEK.

Inne opłaty, które można pobrać, obejmują opłaty przygotowawcze, opłaty z tytułu sprzedaży i opłaty szczególne.

Sprawy egzekucyjne podlegające kodeksowi rodzinnemu i opiekuńczemu

Podstawą egzekucji może być orzeczenie wydane przez sąd powszechny dotyczące pieczy nad dzieckiem, miejsca pobytu dziecka, kontaktów z dzieckiem lub wydania dziecka. Egzekucja może się również opierać na umowie dotyczącej pieczy, miejsca pobytu lub kontaktów zawartej przez rodziców i zatwierdzonej przez komisję ds. opieki społecznej (*socialnämnden*). Orzeczenia zagraniczne również mogą podlegać wykonaniu w Szwecji, na przykład orzeczenie wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Bruksela II.

Sprawy egzekucyjne rozstrzygają sądy rejonowe. Wniosek o wykonanie orzeczenia składa się zazwyczaj w sądzie rejonowym właściwym ze względu na miejsce zamieszkania dziecka. Jeżeli dziecko nie zamieszkuje w Szwecji, wniosek należy złożyć w Sądzie Rejonowym w Sztokholmie (*Stockholms tingsrätt*).

Wniosek może złożyć na przykład rodzic dziecka, do którego dziecko ma się przeprowadzić lub który chce wykonać swoje prawo do kontaktów z dzieckiem.

Rozpatrując sprawę, sąd może wydać pracownikowi socjalnemu specjalne polecenie podjęcia próby przekonania osoby sprawującej opiekę nad dzieckiem do dobrowolnego wykonania orzeczenia lub postanowień umowy. Jeżeli sprawa jest pilna, sąd lub organ policji może nakazać natychmiastowe objęcie dziecka opieką. Sąd może nałożyć grzywnę lub nakazać odebranie dziecka przez policję w celu wykonania orzeczenia.

Za złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji zgodnie z kodeksem rodzinnym i opiekuńczym nie pobiera się opłaty. Sąd może jednak zobowiązać każdą ze stron do zapłaty kosztów poniesionych przez stronę przeciwną. Stronę, która spowodowała powstanie kosztów z tytułu odebrania dziecka lub objęcia go opieką, można zobowiązać do ich zapłaty na rzecz Skarbu Państwa.

3.2 Główne warunki

Sprawy egzekucyjne podlegające kodeksowi postępowania egzekucyjnego

W pewnych przypadkach mogą pojawić się przeszkody uniemożliwiające przeprowadzenie egzekucji. Będzie to miało miejsce na przykład wówczas, gdy tytuł wykonawczy jest na tyle nieprecyzyjny, że nie można go wykorzystać jako postawy do przeprowadzenia egzekucji.

Inny scenariusz obejmuje sytuację, w której osoba, której nakazano w orzeczeniu dokonanie pewnego działania, spełniła obowiązek stwierdzony w tym orzeczeniu (na przykład do zapłaty pewnej kwoty).

Kolejny przypadek obejmuje sytuację, w której osoba, której nakazano dokonanie pewnego działania, wytacza powództwo wzajemne przeciwko wnioskodawcy, tj. podnosi zarzut potrącenia. Potrącenie stanowi przeszkodę uniemożliwiającą

przeprowadzenie egzekucji, jeżeli służba komornicza stwierdzi, że powództwo wzajemne wytoczono na podstawie ważnego tytułu wykonawczego lub dowodu pisemnego na okoliczność istnienia wierzytelności (*skriftligt fordringsbevis*).

Jeżeli dłużnik twierdzi, że dowolna inna sprawa pomiędzy stronami stanowi przeszkodę uniemożliwiającą przeprowadzenie egzekucji, i takiego zarzutu nie można odrzucić, egzekucji również nie można przeprowadzić. Przykładem w tym zakresie może być zarzut przedawnienia roszczenia.

W przypadku pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego przez sąd egzekucję należy bezzwłocznie wstrzymać.

W niektórych przypadkach sąd może również nakazać zawieszenie (*inhibition*) toczącego się postępowania egzekucyjnego.

Sprawy egzekucyjne podlegające kodeksowi rodzinnemu i opiekuńczemu

Domniemywa się, że orzeczenie lub umowa służą dobru dziecka. Sąd nie może ponownie zbadać orzeczenia lub umowy, gdy bada zasadności egzekucji (*verkställighetsprövningen*). Co do zasady najlepszym rozwiązaniem jest doprowadzenie do dobrowolnego wykonania. Jeżeli nie jest potrzebne zastosowanie żadnych środków przymusu, najbardziej prawdopodobnym wariantem jest nałożenie grzywny. Fizyczne odebranie dziecka można zastosować wyłącznie jako środek ostateczny.

Mogą zaistnieć pewne przeszkody uniemożliwiające wykonanie orzeczenia, na przykład w przypadku choroby dziecka.

Jeżeli dziecko osiągnęło taki wiek i poziom dojrzałości, że jego zdanie musi zostać wzięte pod uwagę, nie można wykonać orzeczenia wbrew woli dziecka, chyba że sąd uzna to za konieczne dla dobra dziecka. Sąd powinien również odmówić wykonania orzeczenia, jeżeli nie ulega wątpliwości, iż pozostawałoby to w sprzeczności z dobrem dziecka.

4 Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych

4.1 Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?

Sprawy egzekucyjne podlegające kodeksowi postępowania egzekucyjnego

Warunkiem zajęcia majątku jest spełnienie określonych przesłanek. Majątek musi:

- należeć do dłużnika;
- być zbywalny;
- mieć pewną wartość pieniężną.

Zajęcie można zastosować w odniesieniu do każdego rodzaju składników majątku. Przepisy dotyczące artykułów pierwszej potrzeby (*beneficieegendom*) mają co do zasady zastosowanie wyłącznie do osób fizycznych. Można zająć zarówno nieruchomości, jak i ruchomości.

Ruchomości oznaczają nie tylko rzeczy posiadane osobiście (np. samochody, łodzie i inne rzeczy), ale również składniki majątku (np. rachunki bankowe) i różnego rodzaju prawa (np. prawa użytkowania lub udziały spadkowe).

Zajęciu podlegają również wynagrodzenie, świadczenia rentowe lub emerytalne itd.

Niektóre składniki majątku nie podlegają zajęciu. Dotyczy to artykułów pierwszej potrzeby. Przepisy dotyczące artykułów pierwszej potrzeby (*beneficieegendom*) mają co do zasady zastosowanie wyłącznie do osób fizycznych. Artykuły pierwszej potrzeby obejmują na przykład:

- odzież i inne rzeczy przeznaczone do użytku osobistego dłużnika o rozsądnej wartości;
- meble, artykuły gospodarstwa domowego i inne urządzenia wykorzystywane do prowadzenia i utrzymywania gospodarstwa domowego;
- narzędzia i inne urządzenia niezbędne do utrzymania lub szkolenia zawodowego dłużnika;
- rzeczy osobiste, np. medale i nagrody sportowe, które mają dla dłużnika tak dużą wartość osobistą, że ich zajęcie byłoby niesprawiedliwe.

Majątek może również podlegać ochronie przeciwko zajęciu na mocy przepisów szczególnych. Może się tak zdarzyć na przykład w przypadku odszkodowania.

Można dokonać zajęcia wynagrodzenia wyłącznie powyżej kwoty niezbędnej dłużnikowi do utrzymania siebie i swojej rodziny.

W tym zakresie niektóre wierzytelności mają pierwszeństwo przed innymi. Wierzytelności z tytułu świadczeń alimentacyjnych mają pierwszeństwo przed innymi wierzytelnościami.

4.2 Jakie skutki mają środki egzekucyjne?

Sprawy egzekucyjne podlegające kodeksowi postępowania egzekucyjnego

Po zajęciu składnika majątku dłużnik nie będzie sprawował nad nim kontroli w takim samym zakresie jak przed zajęciem. Dłużnik nie może wykorzystać składnika majątku, działając na szkodę wnoskodawcy, w drodze przeniesienia prawa własności lub w inny sposób, o ile służba komornicza nie zezwoli mu na to ze szczególnych powodów, po zasięgnięciu opinii wnoskodawcy.

Każdy, kto w sposób niezgodny z prawem wykorzysta zajęty składnik majątku, podlega odpowiedzialności karnej.

Postanowienie w sprawie zajęcia przyznaje prawo pierwszeństwa zajętemu składnikowi majątku.

W postępowaniu egzekucyjnym osoba trzecia musi oświadczyć, czy dłużnikowi przysługują wobec niej jakiegokolwiek wierzytelności lub czy dłużnika łączy z nią inne stosunki, które mogłyby mieć znaczenie dla oceny, w jakim zakresie składniki majątku dłużnika podlegają zajęciu. Obowiązek ujawnienia ma również zastosowanie do osoby trzeciej, która pozostaje w posiadaniu składników majątku dłużnika, na przykład na podstawie zastawu lub umowy przechowania. Bank jest na przykład zobowiązany do przekazania informacji szczegółowych dotyczących rachunków bankowych dłużnika, skrytek bankowych lub innych składników majątku przechowywanych przez bank. Na krewnych i znajomych dłużnika również spoczywa obowiązek ujawnienia.

Informacji od osób trzecich można zażądać ustnie lub pisemnie, przy czym w stosownych przypadkach osoby trzecie mogą zostać wezwane na przesłuchanie. Za niewywiązanie się z tego rodzaju obowiązków grozi kara grzywny lub pozbawienia wolności.

Służba komornicza może bezzwłocznie dokonać przymusowej sprzedaży zajętych składników majątku. Przymusowej sprzedaży dokonuje się zazwyczaj w drodze publicznych licytacji, ale czasami można przeprowadzić sprzedaż prywatną.

Środki pieniężne uzyskane w wyniku postępowania egzekucyjnego należy zgłosić i wypłacić wnoskodawcy bez zbędnej zwłoki.

4.3 Jak długo obowiązują takie środki?

Sprawy egzekucyjne podlegające kodeksowi postępowania egzekucyjnego

Nie określono maksymalnego okresu obowiązywania postanowienia w sprawie zajęcia. Przepisy zakładają jednak niezwłoczną sprzedaż zajętego majątku, zobacz pkt 3.2.

Jeżeli istnieje taka możliwość, eksmisję należy przeprowadzić w ciągu czterech tygodni od dnia doręczenia służbie komorniczej niezbędnych dokumentów.

Sprawy egzekucyjne podlegające kodeksowi rodzinnemu i opiekuńczemu

Postanowienie w sprawie wykonania orzeczenia staje się natychmiast skuteczne, o ile nie określono inaczej. Jest ono ważne do chwili jego uchylecia. Postanowienie o nałożeniu grzywny stanowi zazwyczaj, że należy dokonać czynności w określonym terminie, na przykład że dziecko należy przekazać wnoskodawcy. Postanowienie o wykonaniu orzeczenia w zakresie kontaktów stanowi zazwyczaj, kiedy można kontaktować się z dzieckiem, i co do zasady obowiązuje przez kilka kolejnych miesięcy.

Wydanie postanowienia w postępowaniu egzekucyjnym pozostaje bez uszczerbku dla możliwości złożenia nowego wniosku.

5 Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?

Sprawy egzekucyjne podlegające kodeksowi postępowania egzekucyjnego

Co do zasady na postanowienie wydane przez służbę komorniczą przysługuje zażalenie. Zażalenie skierowane do sądu rejonowego należy wnieść do służby komorniczej.

Osoba, której dotyczy postanowienie służby komorniczej, może wnieść zażalenie na to postanowienie, jeżeli rozstrzyga ono na jej niekorzyść. Termin na wniesienie zażalenia na postanowienie przez osoby trzecie nie jest terminem zawitym. Na postanowienie w sprawie zajęcia innych aktywów można wnieść zażalenie w terminie trzech tygodni od daty doręczenia postanowienia. Termin na wniesienie zażalenia na postanowienie przez osoby trzecie nie jest terminem zawitym.

Sąd rejonowy może również postanowić o wstrzymaniu wszelkich czynności egzekucyjnych w danym czasie (*inhibition*) lub – jeżeli uzna, iż istnieją ku temu szczególne podstawy – o uchyleniu już dokonanej czynności.

Sprawy egzekucyjne podlegające kodeksowi rodzinnemu i opiekuńczemu

Postanowienie sądu rejonowego w sprawie egzekucji można zaskarżyć do sądu apelacyjnego. Zażalenie należy złożyć na piśmie w sądzie rejonowym. Termin na wniesienie zażalenia wynosi trzy tygodnie.

6 Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?

Kodeks postępowania egzekucyjnego zawiera przepisy, które ograniczają możliwość egzekucji, na przykład w celu ochrony dłużnika. Dłużnik może uniemożliwić przeprowadzenie egzekucji w ograniczonym zakresie w drodze zgłoszenia zarzutów, na przykład zarzutu przedawnienia roszczenia. Najczęstsze przykłady ograniczenia egzekucji obejmują wyłączenie niektórych składników majątku spod zajęcia ze względu na potrzeby dłużnika. W przypadku zajęcia rzeczy materialnych można przykładowo wyłączyć spod zajęcia *beneficium* (majątek niepodlegający zajęciu), np. mieszkanie, w którym dłużnik stale zamieszkuje, oraz środki pieniężne, których dłużnik potrzebuje w celu utrzymania się w niedalekiej przyszłości. W przypadku zajęcia wynagrodzenia istnieje kwota wolna od potrąceń umożliwiająca pokrycie normalnych kosztów życia i wydatków mieszkaniowych dłużnika.

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Ostatnia aktualizacja: 15/12/2017